

Bibliatanulmányok

Jézus - Márk szemével

Írta: William G. Johnsson

2005. április, május, június

TARTALOM

Előszó.....	4
1. tanulmány: Jézus, Isten Fia.....	6
2. tanulmány: A csodatévő Jézus.....	14
3. tanulmány: Kemény szívű emberek.....	22
4. tanulmány: Galilea tájain.....	30
5. tanulmány: Összecsapás Galileában.....	38
6. tanulmány: Jövendölés Jézus szenvedéséről.....	46
7. tanulmány: Jézus képezi tanítványait.....	54
8. tanulmány: Az utolsó út.....	62
9. tanulmány: Utolsó napok a templomban.....	70
10. tanulmány: Jövendölések a végidőről.....	78
11. tanulmány: Jézus elárulása és letartóztatása.....	86
12. tanulmány: Jézus megkínzása és keresztre feszítése.....	94
13. tanulmány: Eltemették, de feltámadt!.....	102
Reggeli dicséret.....	110

Felelős kiadó: *Szilvási András*
Felelős szerkesztő, kontrollszerkesztő:
Zarkáné Teremy Krisztina
Fordította: *Hegyes H. Csilla*
Borítóterv: *Tóth József*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház és az
Élet és Egészség Könyvkiadó Kft.
1171 Budapest, Borsfa u. 55.
Tel./fax: (06-1) 256-5205
E-mail: eek.kiado@invitel.hu
Felelős vezető: *Tóth József* ügyvezető igazgató

ISBN 963 9577 24 3

A felnőtt szombatiskolai tanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Szombatiskolai Osztálya készítette. A tanulmányok az egyház szombatiskolai bizottságának irányításával készültek, így a negyedéves tanulmány nem kizárólag a szerzők szándékait tükrözik, hanem a bizottságét is.

ELŐSZÓ

Jézus - Márk szemével

Egy izgalmas utazás kezdetén állunk, amely a Szent Földre, pontosabban Galileába vezet. János Márk vezetésével haladunk végig a föld legnagyobb emberére, Jézus Krisztus nyomdokain, aki életét áldozta megváltásunkért.

Jézus élete, szolgálata és halála rendkívüli volt, hatása örökérvényű, ezért nincs is olyan beszámoló, amely igazán be tudná mutatni azt. A Bibliában négy evangéliumot találunk, de még e négy együtt sem képes magába foglalni mindazt, amit Jézus lényéről, szavairól, tetteiről és a világ iránti szeretetéről el kellene mondani. János evangélista ezért zárja feljegyzéseit ezekkel a szavakkal: „*De van sok egyéb is, amiket Jézus cselekedett vala, amelyek, ha egyenként megíratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, amelyeket írának*” (Jn 21:25). Ez bizony hihetetlen terjedelmű könyv lenne.

Mind a négy evangéliumot – Máté, Márk, Lukács és János evangéliumát – más időben írták, és eleinte egymástól függetlenül terjesztették. Sok tudós véli úgy, hogy Márk evangéliuma született meg először, ami ugyan lehetséges, mégsem lehet teljes bizonyossággal állítani.

Ez azonban nem számít, legalábbis az igazság őszinte keresőinek nem. A lényeg, hogy mindegyik evangéliumot a Szentlélek ihlette, és együttesen tesznek bizonyosságot Jézus Krisztusról, és arról, amit a világért tett.

Mivel a Biblia minden szerzője megőrizte egyéniségét, miközben az ihletett beszámolót írta, mind a négy evangéliumban megfigyelhetünk nézőpont- és hangsúlybeli eltéréseket. Ezt az Úr akarta így, és ily módon munkálkodik a Szentlélek is. E nézőpontbeli különbözőség egyáltalán nem teszi kérdésessé az evangélium ihletettségét, éppen ellenkezőleg: megerősíti azt. Isten így akar különböző embereket elérni, hiszen mindnyájunkhoz szólni kíván, akik oly különbözőek vagyunk.

„Minden fának sajátos jellemzői vannak, és a levelek között aligha találunk két egyformát. Éppen ez a változatosság teszi a fát tökéletessé. Feltehetnénk a kérdést: miért kellett Máténak, Márknak, Lukácsnak és Jánosnak az evangéliumokban – valamint az Újszövetség más íróinak – ugyanazokról a dolgokról szólni?”

Az Úr a saját terve szerint küldte el Igéjét. Számos író szavaival szólt hozzánk, akiknek külön egyénisége volt. Ez szembetűnő még akkor is, ha a tör-

ténelemnek ugyanarról a szakaszáról szóltak” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet, 20–21. old.).

Márk evangéliuma a legrövidebb a négy beszámoló közül. Máté nagy tanítóként mutatja be Jézust, Lukács azt emeli ki, hogyan gondoskodott a Messiás a társadalom peremén élőkről. János inkább Jézusnak a különböző emberekkel folytatott magánbeszélgetéseire összpontosít, Márk pedig úgy mutatja be Jézust, mint a tettek emberét. Beszámolója tömör, magával ragadó, élénk, színes, dinamikus. Márk evangéliumában úgy áll előttünk Jézus, mint az ember, akinek küldetése van, és kétségünk sem lehet afelől, hogy el is végzi, amit vállalt.

MÁRK EVANGÉLIUMÁNAK EGYSZERŰ A FELÉPÍTÉSE:

A. Bevezetés	(1:1–13)
B. Szolgálat Galileában	(1:14–8:26)
C. A szenvedés árnyéka	(8:27–10:52)
D. A szolgálat befejezése Jeruzsálemben	(11:1–12:37)
E. Krisztus szenvedése és feltámadása	(14:1–16:20)

Mégse téveessen meg ez az egyszerűség! Jézus is egyszerű, ám igen jelentős történeteket mondott el, és Márk ezt a példát követte. Miközben magvas beszámolóját olvassuk, a Szentlélek munkálkodik szívünkben, és egész életünk megváltozhat.

Csatlakozzunk tehát Márkhoz, aki Jézus földi útján kalauzol végig! Beszámolóját nyomon követve tanulmányozzuk az izgalmas történeteket, és így a régi idők tanítványaihoz hasonlóan mi is Jézussal járhatunk az egész negyedéven át.

Az evangéliumot János Márk írta, tanulmányainknak írója Jézus egy másik, mai tanítványa, aki hosszú évek óta erősíti közösségünket, dr. William Johnsson, az Adventist Review szerkesztője, sokat publikáló író, az Újtestamentum szakértője. Márk evangéliumának ismertetése közben megosztja velünk a Szentlélek által ihletett gondolatait is.

Clifford R. Goldstein

Jézus, Isten Fia

„És szózat lőn az égből: Te vagy az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm” (Mk 1:11).

NÉGY BESZÁMOLÓ. A négy evangélista mindegyikét a Szentlélek ihlette, ám más-más szempontból mutatták be Jézus életét és szolgálatát. Mindegyikük már írása elején sejteti, hogy milyen képet rajzol majd Jézusról. Máté első szavai így hangzanak: „Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv” (1:1), utalva arra, hogy Jézus zsidó származású, és királyi családból való. Máté kifejezetten zsidó olvasóknak írja levelét, és bemutatja, hogy Jézus Izrael valódi királya. Lukács pogány olvasókra gondol, miközben ír. Beszámolójának címzettje „a jó Theofilus” (Lk 1:1–4). Bevezetőjét a pogányok számára érthető nyelven közvetíti. János ezt írja: „Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge” (Jn 1:1). Evangéliumát olvasva végig tudatában vagyunk annak, hogy Jézus a testté lett Ige, „aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14). A héten Márk ihlett írásának nyitó gondolatait tanulmányozzuk.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mit sugall már kezdetétől fogva Márk Krisztus életéről szóló beszámolója? Hogyan kezdte szolgálatát Márk? Hogyan értelmezte az evangélium kifejezést? Miért hangsúlyozza, hogy Jézus az Isten Fia?

JÁNOS MÁRK

Már igen korán Márk írásának tekintették ezt az evangéliumot, noha nem találunk utalást az író nevére. Márk nem volt a korai egyház kiemelkedő egyénisége, így nem valószínű, hogy őt tartották volna az evangélium szerzőjének, ha valóban nem ő lett volna az. Isten még a legszerényebb, legismeretlenebb embert is fontos helyre tudja emelni – ez is az Úr hatalmát bizonyítja (lásd: 1Móz 40, 41. fejezet).

Márk nem a legjobban kezdte szolgálatát. Először alkalmatlannak bizonyult fontos elhivatás betöltésére.

Olvasd el ApCsel 15:36–40 verseit! Miért utasította el Pál apostol olyan határozottan, hogy Márk velük menjen?

„Ekkor történt, hogy Márkon erőt vett a félelem és a csüggedés; egyelőre megingott ama szándékában, hogy magát teljes szívvel az Úr munkájára szentelje. Nem szokott a nehézségekhez, az utazás veszélyei és nélkülözései elcsüggesztették. Kedvező körülmények között eredményesen dolgozott, most azonban az ellenállás és a veszély közepette, amely oly gyakran környékezte az úttörőket, a kereszt jó katonájaként nem tudta elviselni a nehézségeket. Meg kellett még tanulnia, hogy bátor szívvel nézzen szembe a veszéllyel, az üldözéssel és a nyomorúsággal. Miközben az apostolok továbbmentek és még nagyobb nehézségek mutatkoztak, Márk félt, és nem volt bátorsága velük tartani, inkább visszatért Jeruzsálembe” (Az apostolok története, 113. old.).

Miért változott meg később Pál véleménye Márkról? 2Tim 4:11; Filem 24.

Gyökeresen megváltozott Pál véleménye Márkkal kapcsolatban. Vajon Pál csak nagyobb türelemmel kezelte azt, aki korábban cserbenhagyta, vagy valószínűbb, hogy Márk jelleme változott meg, ezért bízt meg benne az apostol később?

Ha saját életedre gondolsz, amikor elrontottál valamit, amit később helyre tudtál hozni, hogyan értékelted az új lehetőséget? Hogyan tükrözi ez kicsiben az isteni kegyelem és megbocsátás nagyszerű alapelveit? Jó azon is gondolkozni, hogy mi kinek tudunk megbocsátani.

AZ EVANGÉLIUM ELSŐ SZAVAI

Olvasd el Mk 1:1-et, és vedd össze a többi evangélium kezdő soraival! Milyen fő különbséget fedezel fel?

Úgy tűnik, mintha Márk elkapkodná a bevezetést. Kihagyja Jézus nemzet-ségtáblázatát, csodálatos fogantatását és születésének drámai körülményeit. Nem is utal a bölcsek látogatására, a pásztorok által megfigyelt mennyei jelenésre, vagy arra, hogy Heródes ördögi módon akarta a gyermek Jézust megöletni. Nem hallunk az egyiptomi bujdosásról, sem a názáreti ácsműhelyben töltött korai évekről. Nem azért, mintha ezek a tények lényegtelenek lennének, hiszen nagyon is fontosak. Azonban Márk szempontjából és a miénkből sem ezek a legfontosabbak. Márk célja: az olvasó leginkább azt értse meg a bevezetőből, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.

Mit jelent az Isten Fia kifejezés a Biblia más részein? Érdemes megfigyelni Lk 1:34-35; Jn 10:30; Fil 2:5-11; Kol 1:13-19; Zsid 1:1-3 verseit. Mit mondanak ezek az igék arról, hogy ki is volt Jézus? Miért olyan fontos igazán ismerni Őt?

A Szentlélek különleges szerepe Jézus fogantatásában utal arra, hogy az ember Jézus Isten Fia volt. Az Isten Fia kifejezésnek azonban sokkal mélyebb a jelentősége: azt is elmondja, hogy Jézusnak isteni természete van, valóban Isten; mindig is az volt, és az lesz. A hetednapos adventisták hitelveinek negyedik pontja ezért szól így: „Isten, az örökkévaló Fiú, testté lett Jézus Krisztusban. [...] Az örökké igaz Isten igaz emberré lett Jézus Krisztusban” (*A hetedik napot ünneplő adventisták hitelvei*, 44. old.).

Márk nem utal a szüztől való születésre, valószínűleg azért nem, mert azt akarta hangsúlyozni, hogy Jézus Isten örökkévaló Fia. Ezt nevezi evangéliumnak, ami régi görög kifejezés, és eredetileg a győztes csatáról való híradást jelentette. Jézus követői számára ez a kifejezés nem csak általánosságban vett jó hírt jelent, hanem a jó hírt, amelynek középpontjában Jézus Krisztus, az Isten Fia áll. Ő a jó hír, az evangélium! Az evangélium a győzelemről szóló hír.

Te mit győztél le Jézus erejével? Mit nyertél általa? Mi felett arattál győzelmet? Milyen változást jelent ma számodra ez a győzelem?

AZ ÚR HÍRNÖKE (Márk 1:2-8)

Isten követet küldött minden nagy tette előtt, amit a történelem folyamán vitt végbe, hogy felkészítse népét. „Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak” (Ámós 3:7). A világ legnagyobb eseménye előtt is így történt: követet küldött, Keresztelő Jánost. A Messiás eljövetelét megjövendölték a bibliai prófécia, ugyanúgy a követ megjelenését is. Figyeljük meg, hogy Márk Mal 3:1-et és Ésa 40:3-at idézi, bár csak Ésaiaást jelöli meg forrásként.

Mi volt Keresztelő János szerepe, és milyen üzenetet hirdetett?

Mk 1:2-3 _____

Mk 1:4 _____

Mk 1:7 _____

János küldetése túlmutatott önmagán. Előfutár, hírnök volt, az volt a feladata, hogy hirdesse annak a megjelenését, aki sokkal hatalmasabb volt nála. Fel kellett készítenie az embereket Jézus fogadására.

A fent idézett bibliai igék az útkészítést hangsúlyozzák. Az útépítés hasonlatával él Márk. Ahogy napjainkban az útépítő mérnökök hegyeket váganak át, árkokat és mélyedéseket töltenek fel, megpróbálják kiegyenesíteni a kanyarokat, úgy volt János is Jézusnak, az Isten Fiának az útkészítője. (Figyeljük meg, Ésa 40:4 is az útkészítés példáját említi!) János küldetése háromrétű volt: 1) hirdette, hogy eljön a Messiás; 2) figyelmeztette az embereket, hogy forduljanak el bűneiktől, és így készüljenek fel Isten országa fogadására; és 3) megkeresztelte őket annak nyilvános bizonyítékaként, hogy elfogadták az Eljövendőről szóló ígéretet.

János nem akarta önmagára irányítani a figyelmet. Hiányzott belőle az önzés; nem tette elbizakodottá az őt körülvevő tömeg. Ez az önmegtagadó követ szívből mondta: „Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom” (Jn 3:30).

Mi adventisták hisszük, hogy Jánoshoz hasonlóan Isten minket is azért hívott el, hogy hirdessük a Jézus eljöveteléről szóló prófétai üzenetet. Mit tanulhatunk Keresztelő Jánostól mi, akik szeretnénk hűen teljesíteni küldetésünket? Miben hasonlít feladatunk Keresztelő János küldetéséhez, illetve miben különbözik attól? Mi az, amin változtatnod kell az életedben, hogy eredményesebben végezhess ez a feladatot?

A KÜLDETÉS

Hasonlítsd össze a többi evangélium leírásával azt, amit Márk evangélista Keresztelő János szolgálatáról írt (Mt 3; Mk 1:4–11; Lk 3:1–22; Jn 1:6–8, 19–35)! Milyen párhuzamokat és milyen különbségeket láthatunk? Miért hasznos ugyanarról az eseményről több beszámolót, eltérő nézőpontokat megismerni? Jogos elvárás lenne, hogy minden ponton megegyezzenek? Ha nem, miért nem?

A négy evangélium közül Márk számol be a legtömörebben Keresztelő Jánosról. Márk Jézusra, Isten Fiára összpontosít, ezért csak röviden szól az útkészítőről. Jánosnak kettős szerepe van a történetben: ő a Messiás előfutára, és ő keresztelte meg Jézust. Mátéval és Jánossal ellentétben Márk hallgat Keresztelő János születésének körülményeiről. Mk 1:9–13 rövid leírásán kívül az evangélista csak egyszer utal Keresztelő Jánosra, amikor Jézus galileai szolgálatáról szóló beszámolója közben megemlíti halálhírét (Mk 6:14–29).

Olvasd el Mk 1:10–11 verseit! Hogyan kapcsolódik ez az esemény Márk Jézusról szóló beszámolójának kezdő sorához? Mi az a döntő fontosságú tény, amit itt kihangsúlyoz az evangélista?

A galamb képében alászálló Szentlélek és a mennyből hallatszó hang által a Szentháromság azt bizonyította a világnak, hogy a názáreti Jézus nem csak ember. Valóban emberként élt, de ennél sokkal több: Isten Fia, valóban Isten! Isteni ihletésre Márk kiemeli ezt a tény, a keresztény hit egyik legfőbb alappilléret.

Tegyük fel, valaki Jézust pusztán nagyszerű embernek tartja, és nem tudja elfogadni, hogy Ő az Isten Fia. Hogyan hat ez hitére, tetteire és egész keresztényi életére? Mi történik akkor, ha valaki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?

A SZOLGÁLAT KEZDETE (Márk 1:14–20)

Milyen szerepet tulajdonított Jézus az időnek nyilvános szolgálata kezdetén (Mt 3:2; 4:17; vö. Mk 1:4, 15)?

Jézus első üzenete megegyezett Keresztelő Jánoséval, aki fennhangon hirdette: „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyeknek országa” (Mk 1:4, 15; vö. Mt 3:2; 4:17), Jézus azonban egy egészen új szemponttal bővítette a gondolatot. Amíg János arról prédikált, hogy közeleg a régen várt Messiás, Jézus kijelentette: Itt az idő!

Igen fontos szerepe van az időnek Isten tervében. Nem csak az Ószövetség messiási próféciainak általános beteljesedéseként értékeljük Jézus drámai kijelentését, hogy „Bétojt az idő”, hanem kifejezett utalásként Dániel idői prófeciáira. Az ókorban élő próféta megjövendölte a Messiás megjelenésének pontos idejét a 70 hétről szóló prófécijában (Dán 9:24–27). Jézus először is pontosan a megadott időben jelent meg, és hisszük, hogy másodszor is Isten időzítése szerint jön el. Pál apostol ezt írja: „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát” (Gal 4:4). Igaz volt ez az állítás Jézus tetetöltésekor, és igaz lesz a dicsőséges második advent idején is.

Olvasd el az első tanítványok elhívásáról szóló beszámolót Mk 1:16–20 verseiben! Képzeld el, hogy mi is ott vagyunk a tó partján; szegődjünk Péter, András, Jakab és János mellé, amint kivetik hálójukat! Jézus arra sétál, és hívja őket: „Jertek, kövessetek engem!” A halászok tétovázás nélkül ledobják hálójukat, és követik Jézust. Vajon mi lehetett az oka, hogy minden habozás nélkül követték Jézust? Ha a helyükbe képzeljük magunkat, meg tudnánk-e tenni mi is ugyanazt, amit ők, és ha igen, miért?

Nem anyagi haszonra törekedtek a halászok, akik hálójukat és csónakjaikat hátrahagyva követték Jézust. A halászat nehéz munka, de értettek hozzá, és meg tudtak élni belőle. A názáreti Jézus nem kecsegtette őket vagyonnal, hírnévvel, nem állt mögötte egy kiterjedt, erős szervezet sem. Mély, ismeretlen vizekre eveztek, amikor eldöntötték, hogy követni fogják Jézus. Csak egy dologgal magyarázható tettük, ami mások számára bizonyára érthetetlennek tűnt: megláttak valamit Jézusban, ami megérintette lelküket. Egész életüket megváltoztató döntésre készítette őket az, hogy látták, hallották Jézust.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Hasonlítsuk össze Máté és Lukács beszámolóit azokkal az igékkel, amelyeket ezen a héten tanulmányoztunk (Mt 3:1-4:22; Lk 3:1-22; 5:1-11)! Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből *A keresettség és az Elhívás a tengernél* című fejezeteket (82-85; 195-200. old.)!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Miért nem lehetett angyal a megváltó? Mi lenne, ha Krisztus nem volna örökkévaló Isten, hanem csak Isten által teremtett isteni lény? Mi lenne más akkor? Gondoljunk arra, milyen hihetetlen erővel bízhatunk Jézusban, aki Megváltónk, Urunk és Főpapunk! Érdemes megbeszélni az osztályban, milyen sokrétű Krisztus istenségének hatása.
2. Képzeljük el, hogy látjuk, amint Jézus megkeresztelkedik, majd a Szentlélek galamb képében alászáll, és halljuk Isten hangját a mennyből! Milyen kifogásokra hivatkozva lehetne csak kételkedni abban, hogy valóban Isten mutatta meg magát? Milyen szempontból tarthatjuk hasonlónak, ha a mai ember kételkedik az Isten létét, hatalmát és gondoskodását jelző bizonyítékokban? Előfordulhat még a hívőkkel is, hogy ebbe a csapdába esnek?
3. A tanítványoknak gyökeresen változtatniuk kellett életükön ahhoz, hogy követhessék Jézust. Mi a helyzet velünk? Vajon nekünk is gyökeres változtatást kellett végrehajtanunk? Mire utalhat az Úrral kötött szövetségeddel kapcsolatban az, ha nem változtál különösebben?
4. A szombatiszkolai osztályban ismertesse valaki a Dán 9:24-27 verseiben található 70 hétről szóló prófeciát! Miért olyan fontos, hogy minden keresztény megértse ezt a prófeciát?

ÖSSZEFOGLALÁS: Márk már evangéliumának első szavaiban úgy mutatja be Jézust, mint Isten Fiát. Az egész evangélium fő mondanivalója arra utal, hogy Jézus lényében és hatalmában egy az Atyával. A kezdő szakaszban – ami a heti tanulmányunk témája –, rögtön bizonyítékokat találunk arra, hogy Jézus az Isten Fia: 1) a prófeciák teljesedtek eljövételével; 2) az Isten által megadott időben jött el; 3) keresettségkor, nyilvános szolgálatának kezdetén az Atya kijelentette róla: „Ez amaz én szerelmes Fiam”.

MEGTALÁLT ÉLET

2001. szeptember 11-én Martin Goodmannak rengeteg dolga volt, mint mindig. Nem sokkal azután, hogy kilépett new yorki kereskedelmi irodája ajtaján, egy hatalmas robbanás szemtanúja lett. Látta, amint a Világ Kereskedelmi Központ épülete összeomlik. Még aznap késő este megtudta, hogy négy alkalmazottja a katasztrófa áldozata lett, és a cége is odaveszett. Nem volt biztosítása, így mindenét elveszítette.

Martin felesége nem sokkal azelőtt halt meg rákban. A hirtelen jött két sorscsapás miatt a férfi a jövőt reménytelennek látta. Úgy döntött, Floridába költözik, a lánya közelébe. Ott azonban egy szélhámós kiforgatta mindenéből. Martin mély depresszióba esett, és kétszer is öngyilkosságot kísérelt meg, de szerencsére sikertelenül. Rövid ideig egy átmeneti szálláson húzta meg magát, de egy idő után már ott sem maradhatott tovább, végül az utcára került, pályaudvarokon aludt.

Céltalanul bolyongott, és közben azon tűnődött, hová is mehetne, amikor egy táblára lett figyelmes. Beth Shalom Templom – ez állt rajta. Talán a hittestvérei segíthetnek rajta – gondolta reménykedve. Elindult az épület felé. A zsinagógában kedvesen fogadták. A rabbi meghallgatta Martin történetét, majd szállást is keresett neki. A gyülekezetből sokan a segítségére siettek.

Attól kezdve Martin rendszeresen eljár a szombati istentiszteletre. Megtudta, hogy a zsinagóga valójában egy adventista gyülekezet. Az emberek szeretettel viselték gondját, segítségükkel helyreállt a kapcsolata Istennel, és élete lassanként egyenesbe jött. A rabbi segítségével egyre jobban megismerte a Bibliát, elfogadta Jézust mint Messiást és személyes Megváltóját. Az adventista zsinagógában kedves barátokra talált, életének új szakasza kezdődött. Istenbe vetett hite és az Úrral való kapcsolata visszahozta hétköznapijaiba az örömet. Új célokkal tűzött maga elé, ismét vannak tervei.

Észak-Amerikában 13 zsidó-adventista közösséget alapítottak testvéreink, hogy kultúrájuknak megfelelő módon mondhassák el zsidó szomszédaiknak és rokonainknak az evangélium jó hírét. Az istentiszteleti helyeket nem gyülekezeteknek hívják, hanem az imádság házáknak. A zsidó közösség látható és fontos emlékeztetőiként minden gyülekezetben megtalálható a Dávid-csillag, a hétágú gyertyatartó valamint az imakendők. A rabbi a Tórából és a próféták írásaiból beszél, de felhasználja azokat az Újszövetségben található igehelyeket is, amelyek a zsidó iratokra utalnak, hangsúlyozva, hogy az Újszövetséget szintén zsidó emberek írták.

A csodatévő Jézus

„Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, és monda néki: Akarom, tisztulj meg” (Mk 1:41).

A TETTEK EMBERE. A tömör bevezetés után Márk azonnal rátér a Jézus galileai szolgálatáról szóló beszámolóra. Pergő televíziós riportműsorhoz hasonlítható módon bemutat néhány rövid, cselekménydús jelenetet.

Ismét nagyon tanulságos összehasonlítani Márk megközelítését a többi evangélium írójának beszámolójával. Máté evangéliumában Jézus szolgálataival kapcsolatosan az első fő esemény a hegyi beszéd (Mt 5-7), amit Márk meg sem említ. Lukács Jézus názareti prédikációjának jelentőségét hangsúlyozza ki, de Márk ezt is átlépi. János számára a kánai menyegzőn történt csoda jelenti Jézus szolgálatának kezdetét, amiről Márk szintén hallgat. Mindegyik evangélium szerzője a Szentlélek ihletése által, mégis a rá jellemző, egyéni módon számol be az ember Jézus, Urunk és Megváltónk életéről, munkájáról.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mivel kezdte bizonyítani Jézus, hogy csodálatos hatalommal rendelkezik? Péter anyósának meggyógyítása mennyiben utal a keresztényi élet alapelveire? Hogyan mutatott rá Jézus a lelki és fizikai élet közötti kapcsolatra? Hogyan rombolta le Krisztus kora néhány régi vallási tradícióját?

AZ ÖRDÖNGŐS ESETE (Márk 1:21-28)

Jézus olyan korban jött el, amikor a gonosz erők teret hódítottak, és szoros béklyóban tartották az embereket. Ellen White szemléletes képet fest erről az időről: „A bűn csalo hatalma tetőpontra hágott. Munkába állt minden eszköz, amely csak rombolhatta az emberi lelket. Amikor Isten Fia letekintett a földre, szenvedést és nyomorúságot látott. Szánakozva látta, hogyan lett az ember Sátán kegyetlenségének áldozatává... Démoni jelleg vésődött rá az emberek arcára, az őket fogva tartó gonosz légiók tükröképe fejeződött ki rajtuk” (*Jézus élete*, 27. old.).

Mit tett először Jézus Mk 1:21-28 versei szerint, aminek kapcsán az emberek jobban felfigyeltek rá? Miért nem volt mindez mégsem elegendő valódi kilétének bizonyítására?

Jézus az emberiség nagy Szabadítójaként jött el. Nem azért, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon; nem azért, hogy felmagasztalják, hanem hogy Ő hozzon reményt és gyógyulást. Ez a magyarázata annak, hogy állandóan szembekerült a gonosz erőkkel, amelyek keményen harcoltak azért, hogy rabságukban tartsák az uralmuk alatt álló embereket. A démonok erősek voltak, de Jézus még erősebb!

Olvassuk el figyelmesen az ördögös ember történetét, akivel Jézus a kapernaumi zsinagógában találkozott (Mk 1:21-28)! Hogyan bizonyítja ez a csoda Jézus kilétét?

Sokan elutasítják Jézust azok közül, akiknek megmentéséért jött, azért, mert hatalma cáfolhatatlan bizonyítékai ellenére sem akarják elismerni, ki is Ő valójában. Ezzel ellentétben a gonosz lelkek felismerték, és meghajoltak tekintélye előtt. Micsoda irónia!

C. S. Lewis beszámol róla, hogy amikor még ateista volt, beszélgetett valakivel, aki szintén nem hitt Istenben. Számos történelmi tény támasztja alá a Krisztus életéről és haláláról szóló evangéliumi beszámolókat, mondta ez az ember, majd könnyed modorában tovább folytatta érvelését, miközben nyilvánvaló volt, hogy egyáltalán nem törődik saját szavainak roppant nagy jelentőségével. Érvelése azonban mély hatást gyakorolt Lewisra, aki végül keresztény lett. Mégis mi köze ennek a kis történetnek mai tanulmányunkhoz? Milyen szempontból fenyegethet annak veszélye, hogy Lewis ateista barátjához hasonlóan - annak ellenére, hogy keresztények vagyunk - figyelmen kívül hagyjuk Isten hatalmának és munkájának ismert bizonyítékait?

PÉTER ANYÓSA (Márk 1:29–39)

Hogyan mutatja Jézus személyes érdeklődését és törődését az, hogy meggyógyította Péter anyósát (Mk 1:29–34)?

A Biblia így írja le a történetet: „A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és azonnal szólának neki felőle. És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hideglelés azonnal, és szolgál vala nékik”. Amint Jézus tudomást szerzett az asszony betegségéről, tüstént odament a betegágyhoz. Nem halasztotta a látogatást a szombati ebéd utáni órákra, nem szánt időt arra sem, hogy a tanítványainak utasításokat adjon. Első volt a beteg. Amikor már az ágyánál állt, akkor sem egyszerűen szavával gyógyította meg, hanem megfogta a kezét, és felsegítette. Gyengéden, gondosan gyógyított. A lázzal vívott küzdelem után az ember általában gyenge és erőtlén, de nem így volt ez Péter anyósa esetében, aki azonnal felkelt, és kiszolgálta a vendégeket.

Jézus azt adta Péter anyósának, amit másként nem kaphatott volna meg, az asszony pedig sietve kifejezte háláját. Milyen következtetést vonhatunk le ebből a keresztényi élettel kapcsolatban (lásd: Mt 10:8; Jn 15:12; 1Jn 5:2–3)?

Gondoljunk egy esetre, amikor valaki nagy örömet szerzett nekünk! Mit teszünk általában ilyenkor, és miért? Hogyan tükrözik hálából fakadó tetteink és szavaink keresztényi életünk lényegét?

Nagy tömeg vette körül Jézust e csodatételek után. „Mindenki téged keres!” – mondták a tanítványok. De valóban Őt keresték? Ha végigolvassuk Jézus történetét, láthatjuk, hogy a tömegből sokan ott voltak azok között is, akik később elfordultak tőle. Jézust keresni tehát önmagában nem mindig elég. Másra is szükség van. Mit tanulhatunk abból, amit Péter anyósa tett? Mennyiben vonatkozik ez a példa a lelki életünkre? Lásd még: Jak 2:22 versét.

A LEPRÁS (Márk 1:40–45)

Olvassuk el azt a történetet, amikor Jézus meggyógyítja a leprás beteget (Mk 1:40–45)! Mi utal Jézus együttérzésére? Miért figyelmeztette olyan szigorúan az Úr a meggyógyított embert? Mi történt a csoda után?

A magyar lepra szó is görög eredetű, és ezt a szót az Újtestamentum számos bőrbetegség megnevezésére használja. A *Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Adventista Bibliakommentár) ezt írja a leprával kapcsolatosan 3Mózes 13. fejezeténél: „A különböző tünetek leírása... elárulja, hogy egyértelműen tárgabb értelemben vették a lepra kifejezést, mint ma. Egyes vélemények szerint 3Mózes 13-ban legalább hét különböző betegség gyűjtőneve a lepra. A leírt tünetek némelyike a pikkelysömörre emlékeztet (amit Hansen-kórként is ismerünk)... nem a leprára, bár természetesen a lepra is szerepel a leírásban” (i.m. 667. old.).

Az Ószövetségben egyértelműen olvasható, mit kell tenni, ha a pap megállapítja valakiről, hogy leprás. Az ilyen betegnek el kellett hagyni otthonát és a lakott területeket (4Móz 5:1–4; 12:9–15; 2Kir 15:5). A leprásnak szakadt ruhát kellett viselnie, haját leengedve hordania, és ha valaki a közelébe ért, azt kellett kiáltania, hogy: „Tisztátalan! Tisztátalan!”. Jézus idejében is ez volt a szokás. Egy másik történetben szereplő tíz leprás egy falu közelében látta meg Jézust. Távolabb megállva kiáltottak neki (lásd: Lk 17:12). A Mk 1:40-ben említett beteg viszont egyenesen odament Jézushoz, és térden állva kérte az Urat, hogy gyógyítsa meg.

A lepránál is súlyosabb betegség a bűn. Hogyan bánik mégis velünk a szent és büntelen Isten?

A Megváltó együttérzését bizonyítja, hogy Jézus nem csak közelített a leprás-hoz, de a kezét is kinyújtotta, és kora szokásaival szakítva, megérintette a beteget. Az érintésnek mint a szeretet kifejezésének gyógyító ereje van. A megfelelő, tisztelettel való kézfogás vagy ölelés szavaknál sokkal többet tehet a megsebzett emberekért.

Általában az érintésünkben nem rejlik természetfeletti gyógyító erő. Az azonban fontos, hogy a keresztényeket jellemezze az őszinte szeretet, együttérzés, könyörületesség és az önzetlen gondoskodás. Érdekes gondolkodni azon, hogyan viszonyulunk a mai kor „leprásaihoz”? Mit tegyünk, hogy rólunk is úgy sugározzon az együttérzés, mint Krisztusról? Miért olyan nehéz feladat ez sokszor?

A GUTAÜTÖTT (Márk 2:1-12)

A tetőn át leeresztett gutaütött történetét mindenütt, minden korban lenyűgözőnek tartották. Ez a határozottság és önzetlenség története. El kell ismerünk a négy férfi találekonyosságát, akik kitalálták, hogy ha nem juthatnak a tömegben keresztül Jézus közelébe az ajtón át, akkor felmászhatnak a tetőre, és a kibontott részen át engedik le a hordágyon fekvő barátjukat. A törvénytudók, akik kellemetlenül érezték magukat a közönséges, izzadó emberektől zsúfolt szobában, hitetlenkedve néztek fel, amikor a tető darabjai hullottak rájuk, s valaki a tetőn át ereszkedett lefelé.

Olvassuk el figyelmesen, imádkozva Mk 2:1-12 verseit! Képzeld magunkat is oda, amint ott ülünk a zsúfolt szobában! Gondoljuk azt, hogy a názáreti Jézust akartuk látni, akinek a csodáiról beszél egész Galilea. Ami ma történik a szemünk láttára, az minden elképzelésünket felülmúlja, amit addig Jézusról hallottunk. Próbáljuk meg elképzelni, az alábbiak közül ki mit mondhatott!

A férfiak, akik leeresztették a gutaütöttet – mit mondtak először, majd később?

A gutaütött – mit gondolt először, majd később?

Az írástudók – mit gondoltak először, majd később?

Azok, akik hallották és látták Jézust – mit gondoltak először, majd később?

Jézus elismerte azok hitét, akik leeresztették hozzá a gutaütöttet, de nem úgy, ahogy várták. Tudta, amit a segítők nem, hogy a gutaütött legnagyobb terhe lelki természetű volt. Szeretett volna fizikailag meggyógyulni, de sokkal jobban vágyott arra, hogy megbékéljen Istennel; hogy érezze, bűnei megbocsáttak.

„A belpokloshoz hasonlóan ez a gutaütött is teljesen elveszítette a reményt a gyógyulásra. Betegsége bűnös életének következménye volt, szenvedését még lelkifurdalás is súlyosbította. Jóval ezelőtt a farizeusokhoz és az orvosokhoz fordult, remélve, hogy enyhülést talál lelki gyötrelmeire és testi fájdalmára. Ám azok hűvösen gyógyíthatatlannak nyilvánították, elhagyták – viselje Isten haragját. [...]

De nem is annyira a testi gyógyulásra vágyakozott, mint inkább a bűn terhétől való szabadulásra. Ha megláthatná Jézust, és megbizonyosodhatna a menny megbocsátásáról és békéjéről, megelégedne akár az élettel, akár a halállal, Isten akarata szerint” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 214-215. old.).

LÉVI MÁTÉ (Márk 2:13-21)

Lévit Máté néven is ismerjük (lásd: Mt 10:31). Vámszedő volt, akit a nép megvetett. Az emberek két okból gyűlölték a vámszedőket: 1) Az idegen elnyomó hatalom, Róma megbízottaiként dolgoztak. A vámszedők az ellenséggel működtek együtt. 2) Az adószedők gyakran gátlástalanul csaltak. A rómaiak ahelyett, hogy minden személyt közvetlenül adóztattak volna meg, adószedőket alkalmaztak, akik felelősek voltak azért, hogy a szerződésben meghatározott összeget beadják az állam kincstárába. Amíg a vámszedő befizette a megállapított összeget, annyit szedhetett be, amennyit csak tudott, és maga vezethette a könyvelését. Így a rendszer magában hordozta a kihágások lehetőségét. A vámszedők úgy gazdagodtak meg, hogy saját honfitársaik nyakán élőködtek.

Nyilván sok embert, köztük a tanítványokat is megdöbbentette, hogy Jézus tanítványának hívta el Lévi Mátét. A Mester még Máté házába is elment vendégségbe, amit az Ő tiszteletére rendezett. Máté meghívta barátait is, a többi vámszedőt és más közönséges (bűnös) embert, akiket a büszke farizeusok lenéztek. „De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!” – mondták róluk (Lásd: Jn 7:49). Jézus azonban, nem törődve a farizeusok véleményével, úgy tekintett minden emberre, mint a menny várományosára. „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre” (Mk 2:17).

A mai tanulmány összefüggésében hogyan magyarázhatnánk azt, amit Jézus az új ruháról és az új borról szóló példázatával mondott (Mk 2:21-22)?

Jézus nem csak egy volt Izrael prófétáinak sorában. Próféta volt ő is, de még sokkal több annál, testben megjelent Isten, aki a mennyek országát hozta el. Ez az újdonság szétfeszítette az akkori társadalom vallási hagyományait és szokásait, mint pl. azt, hogy egyes csoportok lenézték az emberek bizonyos osztályait, amivel lényegében áthágták az igaz hit alapvető elveit. Jézus tudta, hogy az új hatás a hagyományos vallás tömlőjét szétrepeszti, amikor az evangélium a pogányokhoz is eljut.

Vannak olyan régi emberi hagyományok, amelyek mellett nem tudunk mást felhozni, csak azt, hogy igen régiek, mégis annyira a hit részévé váltak, hogy áthágásukat sokan egyenesen bűnnek érzik. Milyen emberi hagyományok erősödtek így meg az Adventista Egyházban, amelyek mintha isteni eredetűnek, áthághatatatlannak tartanánk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Lukács evangéliumában szerepel minden történet, amit a héten tanultunk, és Máté is leír néhányat ezek közül. Hasonlítsuk össze beszámolójukat a Márk által leírtakkal (Mt 8:14-17; Lk 4:31-44; 5:12-38)! Olvassuk el, mit ír Ellen G. White: Jézus élete című könyvében! Olvassuk el *Kapernaumban* (201-209. old.), *Megtisztíthatsz engem* (21-219. old.) és *Lévi-Máté* (220-228. old.) című fejezeteket.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Vajon a csodák bizonyítják leginkább egy vallás vagy vallási vezető igaz voltát? Milyen szerepe lesz a csodáknak a világ történelmének záró eseményeiben? Miért fontos óvatosságnak lenni a csodákkal kapcsolatban?
2. Érdeemes részletesebben beszélni róla az osztályban, hogy miért veszélyes az emberi hagyományokat vallási kötelezettséggé tenni.
3. A társadalom alsóbb rétegeihez tartozó emberekről szóltak a történetek, amelyekkel ezen a héten foglalkoztunk: az ördögös, Péter anyósa (a nőt ugyanis alsóbbrendűnek tekintették a férfiaknál), a leprás, a gutaütött, Lévi Máté. Az első négy történetben fizikai, az utolsóban lelki gyógyulásról olvasunk. Szomorú, hogy a vallási tanítók, akik önmagukat igaznak tartották, mint akinek nincs szüksége orvosra, nem részesültek Jézus gyógyításában. Könnyű elítélni a farizeusokat, de vajon viselkedésünk nem arról árulkodik-e, hogy ugyanabban a lelki betegségben szenvedünk, mint Izrael vezetői?

ÖSSZEFOGLALÁS: E heti tanulmányunk nagyszerű képet fest Jézusról, az Isten Fiáról. Az azonnal és a mindjárt kifejezések gyakori használatával Márk a Megváltó határozott munkájáról ad pergő beszámolót. Jézus az Isten Fia reményt és szabadulást hozott az embereknek, noha a társadalom elvetette; ördögöket űzött ki, és meggyógyította az embereket testi-lelki bajukból egyaránt.

EMBER TERVEZ, ISTEN VÉGEZ

Louise Venables, aki férjével, Kirk Flowersszal Észak-Karolinában él, egy próféciai szemináriumról szóló hirdetést látott a tv-ben, amit a tőlük 70 kilométernyire lévő adventista gyülekezet szervezett. A hirdetésre felfigyelt, mindenképpen szeretett volna részt venni a szemináriumon, de a férjét nem tudta rábeszélni, hogy vele tartson. Louise Ausztráliában született adventista család gyermekeként, és rendszeresen járt a gyülekezetbe, de amikor az Egyesült Államokba költözött, megváltozott az élete. Megismerte Kirköt, majd összeházasodtak. Louise reménykedett benne, hogy egy nap a férje is elfogadja Jézust.

Kirk hallani sem akart a szemináriumról, mert a hathetes előadássorozatot túl hosszúnak tartotta. Úgy gondolta, rengeteget kellene utazgatniuk naponta, és ezt nem bírják a munka mellett. „Ha az előadásokat közelebb tartanák és mindketten munkanélküliek lennének, akkor én is veled mennék!” - mondta egyszer a vita hevében. Louise hitte, hogy Isten tesz majd valamit, ezért tovább várt, és imádkozott.

Néhány hónap múlva Kirk elveszítette az állását. Louise fizetéséből kellett megélniük. Ekkoriban vették meg első saját otthonukat - érezték, hogy Isten segítségével. Házik az alig 5 kilométernyire volt a legközelebbi adventista gyülekezetből, amit akkor még nem tudtak. A költözés izalmában Kirk és Louise teljesen meg is feledkezett a bibliai előadásokról. Négy hónappal később Kirk fia, Taylor is hozzájuk költözött. Louise szabadságot vett ki, hogy a család több időt tölthessen együtt. Jókedvűnek az vetett véget, amikor Louise-t felhívta főnöke, és közölte, hogy leépítés volt a cégnél, őt is elbocsátották, ezért a szabadsága végeztével már ne is menjen be a munkahelyére. Kirk kétségbeesett. Nem tudta, mi lesz velük, ha a család jövedelem nélkül marad, és mindenük odalesz. Louise érezte, hogy csak Istenben bízhatnak. Elhatározták, hogy a következő szombaton felkeresik a legközelebbi adventista gyülekezetet, amikor nagy meglepetésükre egy meghívót találtak a postaládájában. A tőlük 5 kilométernyire lévő gyülekezetbe hívták őket hasonló próféciai szemináriumra, mint amiről már korábban hallottak.

A család együtt járt az előadásokra. Napról napra közelebb kerültek Istenhez. A sorozat végén mindhárman megkeresztelkedtek. „Isten szeretete és hatalma felfoghatatlan! Olyan izgalmas dolog, ha az ember hitből él. Jézus azóta is gondoskodik rólunk úgy fizikailag, mint lelkileg. Munkanélküliek voltunk, de olyan békességben és nyugalomban élünk, ami felfoghatatlan! Kértük Istent, hogy váltsa be ígéreteit, és Ő meg is tette, felülmúlva minden várakozásunkat” - mondta Louise lelkesen. Alig volt pénzük, mégsem éheztek soha, és mindig minden számlájukat ki tudták fizetni. Közben jó barátokra is találtak. „A gyülekezeti barátaink a legjobb, legkedvesebb emberek a világon - mondta Kirk -, és a legjobb barátunk Jézus lett!”

Keresztységük után néhány nappal Louise állást kapott, és hamarosan Kirk is talált munkát, szabad szombattal. Mindketten örömmel vesznek részt a gyülekezet különféle missziós programjaiban azóta is.

Louise Venables és Kirk Flowers az észak-karolinai Concordban él.

Kemény szívű emberek

„És monda nékik: A szombat lón az emberért, nem az ember a szombatért. Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura” (Mk 2:27-28).

VIHARFELHŐK GYÜLEKEZNEK. Érthető módon, hamarosan kezdett kibontakozni a harc Jézus személye körül. Harcot vált ki, aki aszerint szól és cselekszik, amint a Megváltó.

De nem csak a gondokkal találkozunk. A szombati gyógyításon kívül láthatjuk, amint Jézus kiválasztja a szolgálatra tizenkét tanítványát, ezt a sokszínű csapatot, akik örökre megváltoztatták a világot. Azt is megfigyelhetjük, hogyan viszonyul Jézus földi családjához, mit tesz, amikor rokonai félreértik Őt és küldetését.

A legfontosabb pedig, hogy újból elgondolkozhatunk Megváltónk életéről és szolgálatáról, akinek minden szava és minden tette egyre mélyebb szeretetre készítet – annak ellenére, hogy néhányan azzal vádolták, hogy Sátán szövetségese, illetve szombatrontó.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Miért gyógyított Jézus szombaton? Miért gyűlölték valójában a farizeusok? Mit próbáltak meg védelmezni? Mi a megbocsáthatatlan bűn? Miért éppen akkor beszélt Jézus a megbocsáthatatlan bűnről?

A SZOMBAT LETT AZ EMBERÉRT (Márk 2:23-28)

Olvassuk el Mk 2:23-28 beszámolóját! Vizsgáljuk meg alaposan, mit is mondott Jézus az írástudóknak és a farizeusoknak! Mi húzódott meg Dávid tette mögött? Mit értett itt Jézus azon, hogy a szombat lett az emberért? Mire tanít ez a szombatünnepléssel kapcsolatban?

Jézus idejében két jellemző vonás különböztette meg a zsidó népet a többitől: nem sok istent imádtak, hanem az egy igaz Istent, és a hetedik napon nem dolgoztak. Évszázadokkal korábban, amikor még szabad nemzetként éltek, mindkét területen elbuktak: bálványimádásba estek, és a szombatot is megrontották. Az egymás után következő próféták mind-mind figyelmeztették őket arra a katasztrófális sorsra, amely felé haladnak, de mégis tovább csúsztak a lelki lejtőn. Végül fogságba jutottak: a tíz északi törzs Assíria, Júda déli királysága pedig 140 esztendővel később Babilónia uralma alatt.

A babiloni fogságból visszatérve komolyan törekedtek arra, hogy elkerüljék azokat a hibákat, amelyek korábban önálló nemzeti létük elvesztéséhez vezettek. A szombat védelmében részletes listát készítettek arról, mit szabad szombaton tenni, és mit nem. A Mishnah, a zsidók pontokba szedett, hagyományos törvényrendszere a szombatnapon tiltott munkák 39 csoportját sorolja fel. E „főbb szabályokat azonban még számtalan aprólékos részlettel egészítették ki a szombatünnepléssel kapcsolatban. A legáltalánosabban ismert törvény talán az úgynevezett szombatnapon járó föld, a kb. 2000 könyöknyi, azaz egy kilométernél rövidebb távolság... Szombatrontásnak számított még a gyertyagyújtás, vagy ha a falra akasztott tükörbe bepillantott valaki... Törvénysértésnek tartották, ha valaki a földre köpött, mert ezzel talán egy fűszálat öntözött meg. Nem vihettek az emberek szombaton zsebkendőt magukkal, hacsak nem varrták egyik sarkát a ruhához, mert abban az esetben már nem zsebkendőnek, hanem a ruha részének számított” (*The SDA Bible Commentary*, 5. köt, 587. old.).

Míg a zsidó vezetők az aprólékos törvények megszállottáivá váltak, Jézus a dolgok lényegére tapintott rá. Áthúzta az emberi rendelkezéseket, és arra törekedett, hogy visszaadja a szombat eredeti célját, amiért alkotta azt. A szombatot a Teremtő nem tehernek, hanem gyönyörűségnek szánta, azért, hogy az istentisztelet, a pihenés, a gyógyulás napja legyen, más szóval az öröm napja, amely másokat is boldoggá tesz. A szombat Isten ajándéka az emberiségnek, de a rabbik teherré változtatták.

A MEGSZÁRADT KEZŰ EMBER

Olvassuk el Mk 3:1–6 verseit! Miért akarták a vezetők megölni Jézust? Azért, mert szombaton gyógyított, vagy volt más is a háttérben? Talán úgy érezték, hogy nagyobb dolog forog kockán? Lásd még: Jn 11:48; ApCsel 17:6.

Jézus ellenségei még az istentisztelet és az Isten dolgairól való elmélkedés napján, szombaton sem tudták elterelni gondolataikat Jézusról. Ahelyett, hogy befogadták volna szívükbe áldásait, amelyeket az Úr akart nekik adni a Szentírás olvasása, az ima és a testvéri közösség által, állandóan Jézust lesték, remélve, hogy találnak benne valamit, ami bizonyítja, hogy szombatrontó; közben ők maguk törték meg a szombatot – a szívükben.

Márk leírta, hogy Jézust elsomorította szívük keménysége. Nem amiatt volt kemény a szívük, amit a szombat megtartásával kapcsolatban hittek, hanem a Jézushoz való viszonyulásuk miatt. Meggyőződésük volt, hogy ez a tanító veszélyezteti hatalmukat, vallásukat és a népre gyakorolt politikai befolyásukat. Ezért gyűlölték annyira. Természetesen nem mondhatták el mindezt fennhangon, ezért kerestek kifogásokat, bármit, hogy vádolhassák Jézust, és gyengíthessék befolyását. Elvakította őket a félelem, hogy elveszítik hatalmukat. Ahelyett, hogy örültek volna a gyógyítás csodáin keresztül megnyilvánuló isteni hatalom láttán, Krisztust vádolták szombatrontással.

Olvassuk el Mk 3:4 versét! Miért nem válaszoltak Krisztus kérdésére az írástudók és farizeusok? Mit árult el hallgatásuk igazi szándékukról?

Félelmetes az a képességünk, ahogy a kegyesség és a szentség leplevel palástolni tudjuk igazi szándékainkat. Ebben az az igazán rémítő, hogy nem csak mások előtt, hanem önmagunk előtt is álcázunk dolgokat. Hogyan győződhetünk meg róla, hogy vallási téren indítékaink tiszták, vagy mi is éppen úgy teszünk, mint a farizeusok?

A TIZENKÉT APOSTOL (Márk 3:7–19)

Ez a tanulmány Jézus szolgálatának kiteljesedésével foglalkozik. Korábban elhívott egyeseket, hogy kövessék Őt, vagyis legyenek tanítványai. Ahogy hírneve növekedett és Galilea tájait járta, követőinek száma is gyarapodott. Eljött az ideje, hogy különleges munkára hívjon el néhány embert a sokaságból.

Mk 3:7–14 rövid, de annál élénkebb képet fest arról, milyen erős volt Jézus mozgalma Galileában ebben az időben. Mit mondanak ezek az igék Krisztus népszerűségéről? Miért hívott el egyeseket arra, hogy vele munkálkodjanak?

Népszerűségének csúcán Jézus visszavonult a tömegetől, a hegyoldalra ment. Lukács fontos részletet árul el erről az alkalomról: a Mester imával töltötte az éjszakát (Lk 6:12). Jézus komoly döntés előtt állt, és szokása szerint Atyja tanácsát kérte.

Milyen két célja volt Jézusnak azzal, hogy tizenkét embert hívott el apostolának (Mk 3:13–19)? Milyen tágabb célt akart még ezzel elérni (Lásd: Mk 16:15; Mt 10:5–15)?

Az *apostol* jelentése: aki elküldetett. Jézus elküldte prédikálni és démonokat kiűzni a tizenkettőt. Arra választotta ki őket, hogy társai legyenek a szolgálatában, majd Atyjához való visszatérése után ők folytassák munkáját. Mielőtt azonban elküldené őket, egy ideig még vele kell lenniük, hogy megfigyeljék módszereit, és jellemük is hasonuljon Mesterükéhez.

Ez a tizenkét ember különbözött egymástól. Volt közöttük halász, vámszedő és egy zelóta, aki olyan hazafias párt tagja volt, amely az erőszak alkalmazásától sem riadt vissza. A vakmerő, lobbanékony Simon Péternek még sokat kellett tanulnia. Jakabot és Jánost is a hirtelen indulat jellemezte. Aztán ott volt Iskáriótes Júdás, aki később elárulta Jézust.

Olyan sok művelt, ékesen szóló, tudós, gazdag ember élt Izraelben, akikből látszólag sokkal jobb magot képezhetett volna Jézus új mozgalma számára, mégis őket választotta. Milyen tanulságok rejlenek ebben azzal kapcsolatban, hogyan ítéljük meg mások 1) látható jellemvonásait; 2) lelki fejlődésének lehetőségét; illetve azt, hogy 3) a szolgálatban résztvevők jellemének mely tulajdonságai fontosak?

JÉZUS ÉS BELZEBUB (Márk 3:22–30)

Jézus túl sok csodát tett, és ezek túl látványosak voltak ahhoz, hogy le lehessen tagadni őket. Nem emberi erő működött benne, de a nyomában loholó kémek, akik alapot kerestek vádjaihoz, nem akarták elismerni a nyilvánvaló ténytet, hogy Jézus az Isten Fia. Ehelyett úgy próbáltak érvelni, hogy Jézus az ördöggel, Belzebubbal van szövetségben.

Hogyan válaszolt Jézus azoknak a vádjaira, akik Belzebub szövetségének nevezték Őt (Mk 3:22–27)?

Jézus egyetlen egyszerű, ám hatásos válasszal cáfolta meg a törvény tanítóinak vádjait. Jézus éppen Sátán birodalmát rombolta le munkájával: kiűzte a démonokat, meggyógyította a betegeket, megszabadította az embereket a bűn és a rossz szokások rabságban tartó béklyóiból. Ez éppen az ellenkezője annak, ahogyan Sátán dolgozik. Ha Jézus Sátánnal lenne szövetségben, akkor Sátán munkáját végezné, az ő országát építené, és nem rombolná azt.

Miért beszélt Jézus a megbocsáthatatlan bűnről azután, hogy cáfolta ellensége vádjait? Mi volt az vádolóinak szavaiban és hozzá való viszonyulásában, amiért ilyen szigorúan figyelmeztette őket? Hogyan tették magatartásukkal éppen azt, amire Jézus figyelmeztette őket?

„A farizeusok, akiket erre Jézus figyelmeztetett, maguk sem hitték el az elle-ne felhozott vádat. Mégsem akadt egy sem a méltóságok között, aki a Megváltóhoz húzott volna. Szívükben hallották a Lélek hangját, mely Izrael Felkentjének jelenti ki Őt, és arra készíti őket, hogy vallják magukat tanítványainak. Jézus jelenlétének fényében felismerték szentségtelen voltukat, és kívánták az igazságot, melyre maguk nem tudtak eljutni. Csakhogy miután visszautasították Őt, túlságosan megalázó lett volna számukra, hogy Messiásként fogadják el. Miután ráléptek a hitetlenség útjára, túl büszkék voltak ahhoz, hogy belássák tévedésüket” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 265. old.).

Ebben az összefüggésben megértjük-e a megbocsáthatatlan bűn fogalmát? Mit mondanál annak, aki azt hiszi, hogy már elkövette a megbocsáthatatlan bűnt? Miért bizonyítja éppen ez az érzés, hogy még nem követte el?

JÉZUS ANYJA ÉS TESTVÉREI

Földi szolgálata során Jézus nem kapott támogatást saját családjától. János, a szeretett tanítvány egyszerűen fogalmaz: „Mert az ő atyjafiai sem hívének benne” (Jn 7:5). Édesanyja, Mária szíve mélyén ott őrizte a gyermeke születésének és kicsi korának eseményeit (Lk 2:19, 51), mégsem fogta fel teljesen, milyen küldetéssel jött Jézus, a Messiás a földre.

Mit akartak tenni Jézus rokonai, amikor látták, mekkora tömeg veszi körül, és még evésre is alig marad ideje (Mk 3:20–21)?

Az új protestáns fordítás így adja vissza Mk 3:21 versét: „Amikor ezt meghal-lották hozzátartozói, elindultak, hogy elfogják, mivel azt mondták: magán kívül van”. Talán azok a vádak sértették őket, hogy az ördöggel volna szövetségben. De a legnagyobb problémát az okozhatta, hogy a vallási vezetők nem voltak hajlandók elfogadni Jézust, noha ők éppen azt várták tőlük, hogy felkarolják mint Izrael szabadítóját, aki megmenti népüket a gyűlölt rómaiaktól.

Elemezzük, mit mondott Jézus, amikor hírt kapott, hogy Mária és a testvérei a ház előtt állnak és őt keresik! Igaz lenne, hogy Jézus nem törődött földi családja tagjaival? Mit értett azon, amikor azt mondta, hogy: „aki az Isten akarátát cselekszi, az az én fivérem, nővérem és az én anyám” (Mk 3:31–34; lásd még: 5Móz 30:20; Mt 7:21; Jn 15:14; 1Jn 5:3)?

Másutt Márk megnevezi Jézus testvéreit: Jakabot, Józsefet, Júdást és Simont. Azt is elmondja, hogy lánytestvérei is voltak (Mk 6:3). Józsefet, Mária férjét nem említi az író e történet kapcsán. Jézus fiútestvérei itt és más alkalommal is úgy viselkedtek Jézussal, mint öccsükkel: megmondták neki, mit tegyen, irányítani akarták. Ez azt jelzi, hogy József korábban már házas volt, majd megözvegyült, és így vette el Máriát feleségül. Feltételezhetjük, hogy amikor Jézus elkezdte szolgálatát, József már nem élt, ezért nem esett szó róla.

Feltámadása után családja tagjai már másként tekintettek Jézusra. Testvéreiről azt tudjuk meg a Bibliából, hogy pünkösdkor a hívők között voltak (ApCsel 1:14), Pál pedig „apostolnak” nevezi Jakabot, az Úr testvérét (Gal 1:19).

Hogyan segíthetünk annak, akinek hite miatt problémái vannak családtagjaival? Milyen bátorítást találhatunk a mai tanulmányban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Tekintsük át Jézus hét szombati csodáját, s figyeljük meg, melyiket miért tette; milyen tanulságokat szeretett volna megtanítani általuk, és hogyan fogadták azokat ellenségei (Lásd: Mk 1:21-28; Mk 1:29-31; Mk 3:1-6; Lk 13:10-17; Lk 14:1-4; Jn 5:1-15; Jn 9:1-41)? Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből *A szombat* (229-236. old.), *Választa tizenkettőt* (237-243. old.) és *Kik az én testvéreim?* (264-270. old.) című fejezeteit!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Milyen elveket idézhetnénk egy új hívőnek, ha megkérdezné a szombat-ünnepléssel kapcsolatban? Mit válaszolnánk neki, és miért? Érdemes megbeszélni az osztályban, hogyan lehet ehhez a témához közelíteni!
2. Milyen különbség van aközött a két megközelítés között, 1) ha azért ünnepelek meg a szombatot, mert Isten megparancsolta; vagy 2) azért, mert szeretjük Jézust, és követni akarjuk Őt? Hogyan változtat a belső hozzáállás a szombatünneplés tartalmán?
3. Miért olyan nehéz olyasvalakivel dolgozni, akiben farizeusi lelkiület van, vagyis aki elfojtotta szívében a Szentlélek készítését? Milyen módszerrel próbálnál segíteni neki? Minden esetben túl késő annak, aki elkövette a megbocsáthatatlan bűnt? Nem térhet meg senki ebből a bűnből? Ha valaki elkövette a Szentlélek elleni bűnt, ez azt is jelenti, hogy már túl késő a megtérésre?

ÖSSZEFOGLALÁS: Jézus a szombat Ura, és szombati tetteivel bizonyította hatalmát. Rettenetes példája az emberi szív keménységének, hogy a vezetőik, akiknek a legjobban kellett volna tisztelni Jézust, elzárkóztak tőle, noha azt hirdették magukról, hogy teljes buzgalommal és hittel szolgálják Istent. Ez figyelmeztetés mindenkinek, aki azt hiszi, hogy az Urat szolgálva éli életét.

KACSKARINGÓS UTAKON

Keresztény családban nevelkedtem, vasárnaponként templomba jártunk, a Bibliát is gyakran olvastuk. Fiatal koromban azután elszakadtam a gyülekezetétől, mert kötöttségektől mentes életre vágytam. El akartam feledkezni Istenről, a hitről. Élveztem ezt az életet, míg nem talákoztam egy igen különös emberrel, aki más volt, mint a többi keresztény, akit addig ismertem. Én magam is meglepődtem azon, hogy egyre inkább szívesen hallgattam, amikor a hitéről beszélt. Taxisofőrök voltunk mind a ketten, egy cégnél dolgoztunk.

Ha nem volt forgalom, általában együtt falatoztunk a kollégákkal, söröztünk, cigarettáztunk, és így vártunk a hívásra. Furcsának tartottam, hogy ilyenkor a barátom nem csatlakozott hozzánk. Azt is furcsállottam, hogy szombatonként sosem dolgozott. Nem beszélt erőszakosan a hitéről, de példájának és szavainak rendkívüli hatása volt rám. Mégis eltelt pár év, mire újra elkezdtem gyülekezetbe járni, egy protestáns közösségbe. Ma úgy érzem, Isten munkálkodott az életemben, újra hitre ébresztett. Sokat tanultam ebben a közösségben a bibliatanulmányok és az imaórák alkalmával. Elfogadtam Krisztust, egyre aktívabb tagja lettem a gyülekezetnek.

Igazi fordulópont azonban talán mégis akkor következett be az életemben, amikor kiderült, hogy a feleségem halálos beteg. A temetése után sokat töprengtem azon, hol is lehet most, a mennyben, vagy a sírban. Egyre többször olvastam a Bibliát. Egyszer épp a templom harangtornyába akartam felmenni, amikor gyűrött, ázott könyvet találtam a lépcsőn *A hetednapos adventisták hitelvei* címmel. Kíváncsi lettem, és beleolvastam. Furcsa szektának tartottam az adventistákat, de arra gondoltam, hogy a tanításaik ellentmondásaira biztosan rávilágít a Szentírás, így nem vezethetnek félre. Ekkoriban egy adventista honlapra is rábukkantam, ahol a holtak állapotára, a szombat kérdésére, a törvény és a kegyelem összhangjára, a hit és a cselekedetek kapcsolatára, valamint Krisztus második visszajövetelének módjára vonatkozó kérdéseimre világos és egyértelmű válaszokat találtam a Bibliából. Nagyjából ekkor hívott meg valaki egy Jelenések szemináriumra, amelyet szintén adventisták szerveztek a szomszéd városban. Minden előadáson részt vettem, és rádöbbentem, hogy Isten Lelke vezetett az egyházához, amely megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét. Megkértem az adventista lekipásztort, hogy készítse fel a keresztségre.

Ma is hálás vagyok egykori kedves kollégámnak, aki az életével, szavaival újból felkeltette érdeklődésemet, és ismét felébredt a hitem.

Dayton Cutright egy westoni kórházban dolgozik Nyugat-Virginiában, gyülekezetében örömmel prédikál és tanít.

Galileai tájakon

„És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?” (Mk 4:41)

A GALILEAI. Bár Jézus Názáretben, egy kisvárosban nőtt fel, mégsem ezt a helyet, hanem Kapernaumot választotta szolgálatának székhelyéül (lásd: Mk 2:1). Kapernaum városa a Galileai-tenger északi végén terült el, és ez volt a halászat központja. Amikor Jézus visszatért gyakori utazásaiból, Kapernaumba ment haza.

Észak-Izrael tájképének meghatározó eleme a Galileai-tenger. Alakja, akár egy óriási szív, mintegy 21 kilométer hosszan terjed ki dél felé, a legszélesebb része pedig 12,8 kilométer. A helyenként 40–45 méter mély, zöldeskék színű, friss víz, amely bővelkedik halakban. Mivel felszíne 213 méterrel a tengerszint alatt fekszik, a tó környékén szubtrópusi éghajlat van.

Az eheti tanulmány történeteiben itt találjuk Jézust: a naponkénti leckék mindegyikében vagy a tavon vagy annak valamelyik partján láthatjuk.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mit akart Jézus megtanítani a magvető példázatával? Miért hasonlította örökkévaló országát egy maghoz? Mit tanulhatunk a tengeren kitört vihar történetéből, a megszállott meggyógyításából és abból, ahogy szinte egy időben két asszonynak segített? Milyen hagyományokat söpört felre Jézus, és miért?

A MAGVETŐ PÉLDÁZATA (Márk 4:1–20)

Ebben a részben Márk leírja Jézus tanításait, ami nem fordul sokszor elő az evangéliumában. Általában úgy mutatja be Jézust, mint a tettek emberét, és nem áll meg tanításait részletezni.

A példázatok igen közismertek még a nem hívők körében is, mivel témát az Úr a mindennapi életből merítette. Egyszerű szavakkal közérthető gondolatokat közvetít, és mélységes igazságokat tanít ezekkel. Jézus, minden bölcsesség forrása, sosem próbálta tudásával lenyűgözni az embereket, vagy intellektuális bűvészmutatványokkal elkápráztatni őket. Ehelyett közvetlenül mondta el az igazságot, a mindennapi életből vett lebilincselő, ám egyszerű történetek által. A többi evangélium írja Jézusnak sokkal több példázatát közli, amelyeknek gyakran meglepő csattanója van: az elsőkből lesznek utolsók, az utolsókból elsők. A Márk evangéliumában található példázatokra azonban nem jellemző ez a sajátosság.

Tanulmányozzuk Jézusnak a magvetőről szóló példázatát és a magyarázatot is, amit a tanítványoknak adott (Mk 4:3–20)! Ez a példázat tényleg a magvetőről és a különböző talajtípusokról szól? Mi a valódi mondanivalója?

Kiket jelképeznek az alábbiak?

Emberek az út mentén: _____

Emberek a köves helyeken: _____

Emberek a tövisek között: _____

Emberek a jó talajban: _____

Figyeljük meg, hogy a magvető és a mag minden esetben ugyanaz. Isten minden embert hív, hogy fogadják el a felkínált üdvösséget, és legyenek országa polgárai, de senkit sem kényszerít. Mindenkinek megadja a lehetőséget, hogy visszautasítsa Őt és a felajánlott kegyelmet.

A példázatból az is kitűnik, hogy Jézus követése sokkal többet jelent egyszerű döntésnél. Szívesen felidézzük azt a napot, amikor megváltást nyertünk, azaz elfogadtuk Jézust. A keresztényi élet azonban nem válik teljessé egyetlen nap alatt. Világunkban a hívők életének döntő része nem más, mint csata és menetelés. Isten arra szólít, hogy növekedjünk a kegyelemben és Isten ismeretében. Jézus azt magyarázta ebben a példában, hogy egyesek jól indulnak, de nem mennek végig az úton – a mag kikel, mégsem terem gyümölcsöt.

ISTEN ORSZÁGA OLYAN, MINT AZ ELVETETT MAG (Márk 4:21-34)

Két rövid, de igen sokatmondó példázatában Jézus egy maghoz hasonlítja Isten országát. Éles ellentétben áll ez azokkal a birodalmakkal, amelyeket büszke, törekvő emberek akartak megalapozni. A nyers erő jelképeként fegyvereket, győztes hadseregeket, lovakat és szekereket választottak; vagy manapság inkább tankokat, rakétákat, harci repülőgépeket. „Csak annak van igazi ereje, ami a puska csövén jön ki!” – állította egy politikus. Amikor Isten Fia eljött a földre, hogy bejelentse Isten országa közeledtét, egy maghoz hasonlította azt. Mit jelent ez?

A magnak milyen tulajdonságait említik a példázatok? – Az elvetett mag példázata (Mk 4:26-29). A mustármag példázata (Mk 4:30-32).

Egy-egy picike magból keltek ki az ég felé terjeszkedő hatalmas fák, a tölgy és a vörösfenyő is, amelyek tövében olyan kicsinek érezzük magunkat.

Nagy Károly, a római császár senki előtt nem hajolt meg. A hagyomány szerint, amikor a pápa a fejére akarta tenni a koronát, kikapta a kezéből, és saját maga tette a fejére. Ez az erős, rettegett uralkodó is megöregedett végül. Halála közeledtével megparancsolta, mit tegyenek földi maradványai-val: öltöztessék királyi ruhába, koronáját tegyék a fejére, a jogart a kezébe, és úgy ültessék a trónra. Majd sírját pecsételjék le jó erősen, hogy senki fel ne törhesse. Így akart még holta után is zavartalanul uralkodni.

A szolgák engedelmesen követték az utasításokat, majd lezárták a sírt. Teltek-múltak az évek, a szél fújta, az eső öntözte Nagy Károly sírját. A szél egy pici magot sodort arra, ami megakadt egy részben. Esett az eső, és a mag idővel kikelt. Lehetett ott egy kevéske föld, ami elég volt ahhoz, hogy gyökere eresszen. Gyökerei tovább növelték a repedést, a szél még több földet hordott oda, és a növény egyre nagyobb és nagyobb lett. Egy nap aztán a sír szétrepedt, és láthatóvá vált a poros trónon az összeroskadt csontváz, a szétfoslott ruha, a földre esett korona, meg a porban fekvő jogar. A hatalmas Nagy Károly akarásával egy parányi mag ereje dacolt.

Mit tehetünk azért, hogy tekintetünket Isten örökkévaló országára összpontosítsuk és ne a mulandó földi dolgokra, amelyek porrá, semmivé lesznek? Hogyan segítenek ebben a következő igék (Mt 6:19; 2Kor 4:18; Fil 4:8)?

RETTEGÉS A VÍZEN (Márk 4:35-41)

C. S. Lewis egy alkalommal arról írt, mennyire próbára tette Istenbe vetett hitét felesége halála. „Az ember nem tudja, mennyire hisz igazából, amíg az igazság vagy hamisság élet-halál kérdéssé nem válik számára. Könnyű mondani, hogy hiszem, a zsinór elég erős és ép, amikor csak egy dobozt kell átkötni vele. De képzeljük el, hogy egy szakadék fölött kell ugyanezen a zsinóron függeszkedni! Nem ellenőrizné az ember először nagyon alaposan, hogy valóban rábízhatja-e magát?” (C. S. Lewis: *A Grief Observed* [Harper, San Francisco, 1996.], 22-23. old.)

Lewis szavait szem előtt tartva olvassuk el Mk 4:35-41 verseit! Hogyan mutatkozott meg ugyanez az alapelv itt a tanítványok magatartásában? Jézus vajon miért így válaszolt nekik?

Hogyan domborodik ki ebben a jelenetben Jézusnak mind az emberi, mind az isteni természete?

A 38. versben a tanítványoknak azt a kérdését olvashatjuk, amit kétségtelenül keresztények milliói kérdeztek már válság idején. Természetesen hit által tudjuk a választ. Természetesen törődik velünk Isten. Éppen az volt Jézus kereszthalálának a célja, hogy megmentsen, és ne kelljen elvesznünk (Jn 3:16; 10:10; 2Pt 3:9). Ugyanakkor, ki ne találta volna már magát hasonló helyzetben, amikor mintha a csónakunk megtelne vízzel, már-már elsüllyed, mi pedig felkiáltunk: „Istenem, hát nem törődsz velem?”

Mikor érezted magad utoljára olyan helyzetben, mint a tanítványok? Mi történt? Rád is mondhatta volna Jézus: „Hogy van az, hogy nincsen hited?” Milyen tanulságot vonhatunk le, ami segítségünkre lesz a következő hasonló esetben?

AZ ELPUSZTULT DISZNÓCSORDA (Márk 5:1–20)

Olvassuk el figyelmesen, imádkozva a Mk 5:1–20 verseiben található történetet! Ha csak egyetlen gyakorlati tanulságot vonhatnánk le ebből a történetből, mi lenne az?

Ezt a történetet sokféleképpen közelíthetjük meg.

Ha arra összpontosítottál, hogy Jézus a hatalmával démonokat űz ki, milyen tanulságot vonhatsz le azzal kapcsolatban, hogy Isten hatalma segít személyes problémáinkat, pl. a rossz szokásokat legyőzni?

Talán a démonok valóságára figyeltél, hogy hatalmuk van az ember felett. Mi a történet tanulsága a nagy küzdelemre és arra vonatkozóan, hogy mennyire fontos teljesen Krisztusra hagyatkozni?

Lehet, hogy arra gondoltál, mit tettek a disznópásztorok, amikor megtudták, mi lett a csorda sorsa. Mit szűrhetünk le azzal kapcsolatban, ha világi megfontolások kerülnek előtérbe, amelyek elrejtik előlünk Isten valódi természetét és jellemét?

Talán azzal foglalkoztál, mit tett az ember, akit Krisztus megszabadított. Mit tanulhatunk ebből arra vonatkozóan, hogyan fogadjuk, amit Krisztus tett értünk?

Talán azt emeled ki, amit Krisztus a gyógyult férfinak parancsolt, aki szeretett volna vele maradni. E történet alapján hogy tennénk bizonyosságot arról, mit jelent nekünk Krisztus?

Bármelyik pontot is emeltük ki, akár a fentebb említetteket, akár mást, és bármilyen gyakorlati tanulságot vontunk is le, lapozzuk át Bibliát, és keressünk olyan történetet vagy igehelyeket, amelyek alátámasztják álláspontunkat! Beszéljük meg a különböző gondolatokat az osztályban!

HALOTT LÁNYKA, BETEG ASSZONY (Márk 5:21–43)

Újra a tó másik partján vagyunk, talán Kapernaumban, ahol Jézus ismét drámai módon bizonyítja hatalmát. Élete ad életet a kis magnak, amelyben csendben, de annál csodálatosabban munkálkodik az isteni erő. Jézus hatalma csendesítette le a szeleket és a hullámokat, majd teremtett békét a vad ember zavarodott lelkében is. Most pedig annak leszünk tanúi, hogy ez a hatalom hogyan űzi el a régóta gyötrő betegséget, és támaszt fel a halálból egy fiatal lányt.

Olvassuk el Mk 5:21–43 verseit! Milyen összefüggést fedezhetünk fel a két csoda között? Hogyan tükrözi, hogy Jézus törődik minden emberrel?

Két szereplővel találkozunk itt: az egyik egy serdülő kislány, a másik egy idősebb asszony. Az egyik 12 éve szenved a vérfolyástól, a másik épp csak 12 éves. Egyikük sem fontos társadalmi személyiség: az asszony a betegsége miatt, hiszen ceremonialis értelemben tisztátalan, és tisztátalanná tesz mindenkit, aki csak kapcsolatba kerül vele (ennél fogva, Mózes könyvének törvénye szerint Jézust is tisztátalanná tette, amikor megérintette). A másik pedig egy kislány, csak egy gyerek, de meghalt, és ha valaki holttestet érintett, szintén tisztátalan lett. Jézus azonban félretette a tévesen alkalmazott régi törvényeket, megfogta a kislány kezét, és újból életre keltette.

Sokszor tett ilyet: nem törődött a helytelenül alkalmazott és félreértelmezett törvényekkel, amelyek nem erősítették, hanem akadályozták a hitet (lásd: Mk 7:13). Szombatnapi gyógyításai természetesen a legjobb példák erre. Mi a helyzet azzal, amikor kiűzte a templomból a kufárokat, akik ott árulták portékáikat, vagy azzal, amikor elítélte a „korbán”, vagyis templomi ajándék gyakorlatát (Mk 7:11)? Vagy mit szólunk ahhoz, amit a rituális mosakodásról és az ételekről mondott? E dolgok közül soknak valóban bibliai alapja van, amit annyira elferdített az emberi okoskodás, hogy valódi jelentőségük helyét átvette az emberi elgondolás és hagyomány.

Vannak-e olyan szokások országunk kultúrájában, vagy hitünk egyes pontjainak értelmezésében, amelyeket nyomós okkal meg lehet szegni? Más szóval, vannak-e olyan gyakorlatok, szokások vagy nézetek, amelyeket sérthetetlennek tartunk, de indokolt esetben nem kell betartani azokat? Ha igen, akkor az is igaz volna, hogy ezek a szokások teljesen feleslegesek? Honnan tudhatjuk, hogy melyikre van szükség, és melyikre nincs?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből a *Hallgass, némulj el!* (276-283. old.) és a *Hit érintése* (284-287. old.) című fejezeteket, valamint a Krisztus példázatai című könyvből *A magvető kiméne vetni* és az *Amíg a magból termés lesz* című fejezeteket (IV. kiadás, 17-36; 37-40. old.).

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Mondja el az osztályban valaki, aki ért a kertészkedéshez, mi szükséges ahhoz, hogy a talaj megfelelő legyen, és a magból egészséges növény fejlődjön! Milyen lelki tanulságot vonhatok le ezekből a részletekből?
2. Az Újszövetségben többször olvashatunk démonokról. Egyes vélemények szerint az elmebetegség változatait a démonok jelenlétének tekintették, és a Biblia írói is ilyen tudatlanok voltak. Mit felelnél ilyen vádakra? Miért fontos, hogy népünk helyesen értelmezze az ördögi lelkek valóságát és hatalmát?
3. Mk 5:36-ban Jézus azt mondta: „*Ne félj, csak higj.*” E mondatot egy adott helyzetben mondta el, de mit akar üzeni ezzel nekünk? Mit jelenthetnek ezek a szavak annak az embernek, aki most kerül szörnyű válsághelyzetbe? Miért nem kell félnünk? És miben higgyünk?
4. Mely szokások sérthetetlenek, és melyek azok, amelyek csupán hagyományok? Előfordulhat, hogy a hagyományok, legyenek bármilyen szentek, kifejezetten az igazság ellen működjenek?

ÖSSZEFOGLALÁS: „Kicsoda hát ez...?” – kiáltottak fel a tanítványok, amikor Jézus lecsendesítette a vihart. A döbbenetnek és a csodálatnak a kiáltása e heti tanulmányunk minden részletére alkalmazható. Ki az, akinek országa nem harsogó trombiták és pazar pompa kíséretében érkezik, hanem csendben, mint egy éppen kicsírázó mag? Ki az, akit felismernek a démonok, és meg is hajolnak előtte? Ki az, akinek még a köntöse széle is erőt ad, és meggyógyítja a szenvedő asszonyt? Ki az, aki a halott kislány kezét megfogja, és életre hívja?

Jézus, aki felforgatja a világ rendjét, Jézus, a rendkívüli ember, Jézus, az élő Isten Fia.

HÁROM IMÁDKOZÓ ASSZONY – I.

Doris mindig is szeretett volna gyermeket – egy kislányt. Éveken át imádkozott a gyermekáldásért, de ahogy az esztendők teltek-múltak, el kellett fogadnia, hogy vágya nem válhat valóra. Ma már a hatvanas éveiben jár, özvegyasszony lett, és egyedül él az Egyesült Államok nyugati részén. Gyümölcsöskertjét gondozza. Esténként fáradtan tér nyugovóra.

Az ország másik részén, Ohio államban Ruthie Papay magányosan tengeti életét a börtönben. Édesanyja éppen abban az évben halt meg, amikor Doris férje. Ruthie azért imádkozott, hogy legyen valaki, aki betöltené azt az űrt az életében, amit az édesanyja halála hagyott.

Ruthie a börtönben hallott Jézusról, és hinni kezdett benne. Hitéről beszélt az akkor még élő édesanyjának is. Örült, amikor végre édesanyja is elfogadta Istent. Ruthie édesanyja attól kezdve azért imádkozott, hogy halála után küldjön valakit az Úr, aki igazi anyaként szereti majd a lányát. Bántotta, hogy ő maga nem volt jó anya.

Ruthie-nak nehéz gyermekora volt, pedig ő is jobb életre vágyott. Ápolónő akart lenni. 19 évesen férjhez ment, és remélte, hogy végre saját otthona, családja lesz. A férje azonban sokszor megverte, pokollá tette az életét, végül elhagyta. Egy rettenetes nap Ruthie hirtelen felindulásból megölt valakit. Hamarosan elfogták, és életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték.

Ruthie a börtönben hallott Jézusról, hit ébredt a szívében, egyre közelebb került Istenhez, így jutott arra a gondolatra, hogy a börtönben végzett munkájáért kapott fizetésének tizedét elküldi a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának. Ez 1993-ban történt.

Küldeményét és a kíséző levelet Lynn Rose vette át, aki az adományok fogadásával foglalkozott. Lynnt mélyen megrázta, amit az asszony levelében olvasott, mert a sorából áradt a harag és a keserűség azok iránt, akik tönkretették az életét. Főleg édesanyjára haragudott, aki miatt így alakult az élete. Lynn tudta, hogy Ruthie nem érezheti a megváltás örömét, amíg nem tud megbocsátani azoknak, akik megbántották. Lynn nem tudta elfelejteni a megdöbbenő levelet, és hamarosan válaszolt Ruthie-nak. Bátorította, hogy egyedül Jézusra nézzen, igyekezzen nem gondolni arra a sok rosszra, amit az emberek elkövettek ellene.

Több levelet váltottak, de Ruthie keserűsége nem enyhült. Lynn rendszeresen imádkozott érte, és egy könyvet is küldött neki. Azután hosszú hónapokig nem jött válasz. Később Lynn újra levelet kapott Ruthie-tól, és alig tudta elhinni, hogy ugyanaz az asszony írt neki. A harag és keserűség helyett Ruthie a levelében megköszönte Istennek mindazt, amit érte tett. Még mindig ugyanabban a sivár cellában raboskodott ugyan, és nem változott semmit fogolytársai rosszindulata, ő mégis teljesen megváltozott, mert amikor megismerte Jézust, megérezte, mi az igaz szeretet és megbocsátás.

(A történet a 45. oldalon folytatódik.)

Összecsapás Galileában

„Mert mindnyájan látják vala őt és megrémülének. De ő azonnal megszólítja őket, és monda nekik: Bizzatok; én vagyok, ne féljete!” (Mk 6:50).

VILÁGOSSÁG A SÖTÉTSÉGBEN. „...de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját és a pogányok határát. A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök” (Ésa 9:1–2). Jézus teljesítette ezt a prófécíát. Eljött ahhoz a néphez, amelyet megtört a bűn, a betegség, a tudatlanság, a szegénység, és üdvösséget, gyógyulást, új életet hozott nekik.

Jézus hatalmas tömegeket vonzott Galileában. Személye és munkája egy ideig nagy feltűnést keltett, de a viharfelhők már kezdtek gyülekezni felette. A mozgalom kritikus pontjához érkezett, amikor Jézus 5000 embert vendégtelt meg. A lelkesedés tetőpontjára hágott, amikor az emberek királlyá akarták tenni, de Jézus elutasította az ajánlatot. Ebbéli csalódottságukban sokan elfordultak tőle. A Jézusra váró események baljós előjeleként Márk beszámoló Keresztelő János sorsáról, aki szintén népszerű volt egy ideig.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Miért nem fogadták el Jézust Názáretben? Milyen párhuzamokat találhatunk Heródes és Pilátus tettei között? Miért kezdtek egyre többen elfordulni Jézustól? Miért bírálta olyan élesen Jézus korának számos vallási hagyományát?

ÖSSZEÜTKÖZÉS NÁZÁRETBEN (Márk 6:1–5; lásd még: Lukács 4:16–30)

A Jézus személyéről és csodáiról szóló hírek mindenfelé elterjedtek Galileában, így bizonyára Názáret lakói is hallottak tetteiről. Abban az időben Názáret csak egy falu volt, talán 500–600 lakossal, és ha egy közülük való ennyire híres lett, biztosan sokat beszéltek róla. Lukács feljegyezi, amit Jézus egy tanításában mondott: „És monda nekik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nekem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat” (Lk 4:23).

Olvassuk el figyelmesen Mk 6:3 versét! Mit mondtak Jézusról az emberek? Miért fogadták így? Volt-e okuk bizonyos szempontból a kételkedésre?

Miért haragudtak meg rá annyira az emberek (Lk 4:16–30)?

Az ausztrálok egy szemléletes képpel utalnak az olyan magatartásformára, ami Jézus szülőfalujában is jellemezte az embereket. Azt mondják, hogy túl magas a mák. Ha a mákföldön egy szál növény magasabbra nő a többinél, az emberek levágják. Nem akarják, hogy valaki jobban nézzen ki, vagy jobban érezze magát a többiekénél. Hasonló gondolatot találhatunk Skandináviában is a Jante-törvény kifejezés háttérében, amellyel a vezetőség minden tagjának lényegében azt mondják az emberek: Ne gondold, hogy különleges volnál! Nem vagy különb nálunk. Mi adtuk neked ezt a tisztet, és mi is vehetjük el.

„Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyíta meg, rájok vetvén kezeit” (Mk 6:5). Názáret lakosai úgy gondolták, mindent tudnak Jézusról; látták, hogyan nőtt fel, ismerték szüleit, fivéreit és lánytestvéreit. Úgy gondolták, hogy nincs benne semmi különös, csak egy a sok közül. Azt hiték, ismerik Őt, pedig nem így volt.

Milyen szempontból ismerhetjük félre Istent? Miért olyan könnyű nekünk, bűnösöknek ebbe a hibába esnünk? Mit tanulhatunk ezekből a hibákból?

JÁNOS HALÁLA (Márk 6:14–29)

A tizenkét tanítvány kiküldéséről szóló beszámoló után (Mk 6:7–13) Márk részletesen leírja Keresztelő János halálának körülményeit. Ez az egyetlen hely az evangéliumban, ahol az író kitérőt tesz az egyébként egyenes vonalvezetésű beszámolóban, amely Jézust mint a tettek emberét mutatja be. Evangéliumának kezdetén rövid megjegyzést tesz Keresztelő Jánosról, az útkészítőről, akit azért küldött az Úr, hogy hirdesse a Messiás jövetelét (Mk 1:2–8), majd csak a halálhíret említi az evangélista. Amikor Jézus kiküldte tizenkét tanítványát, János már meghalt. Heródes király azt hitte, hogy Jézus csodáit valójában János tette, aki feltámadt a halálból. A gonosz uralkodót bizonyára gyötörte a lelki furdalás amiatt, hogy megölette Isten szolgáját.

Hasonlítsuk össze Heródes itt leírt tetteit azzal, ahogyan Pilátus viselkedett Jézus kihallgatásakor (lásd: Mt 27:11–30; Mk 15:2–20; Lk 23:2–25; Jn 18:28–38; 19:1–16)!

Milyen szerepe volt mindkét esetben a büntudatnak?

Mit éreztek, amikor kimondták foglyukra a halálos ítéletet?

Milyen szerepe volt a két uralkodó feleségének?

Milyen szerepe volt az esetekben a földi, királyi hatalomnak?

Hogyan akarták egyesek mindkettőjüket saját céljuk elérésére felhasználni?

Jézust János kivégzésének a híre és az ezzel kapcsolatos gyalázatos események gondolkodásra készítették. Nem csak unokatestvérének és munkatársának halálát gyászolta, hanem saját halálának előképét is látta mindebben. Jézusra azonban nem a hóhér bárdja, hanem a kereszt várt.

Ha megfigyeljük Pilátus és Heródes magatartásának egyes jellemzőit, vajon nem fedezzük fel ugyanazokat önmagunkban is? Ha igen, hogyan tudnánk megváltozni? Mi óvhat meg attól, hogy ilyen gyengeségek minket is tönkretengenek?

A FORDULÓPONT (Márk 6:33–46)

Olvassuk el, mit ír Márk az ötezer ember megvendégeléséről! Tanulmányozzuk ennek az eseménynek a párhuzamos leírását is Jn 6:1–15 verseiben, ahol különösen a 14–15. verseket figyeljük meg! Milyen fontos kiegészítést találunk itt? Miért nem akarta Jézus, hogy királyné legyen (lásd: Jn 3:14; 7:8; 18:36)? Nem Ő volt egyébként is a Király?

János szól arról is, mi lett az eredménye annak, hogy Jézus visszautasította királyné koronázását. „Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül, és nem járnak vala többé ő vele” (Jn 6:66). Más szóval, az emberek elcsüggedtek, reménységük és váradalmuk szertefoszlott, úgy gondolták, hogy tévedtek Jézus kilétével kapcsolatban, ezért elfordultak tőle.

Gondoljunk életünk egy olyan időszakára, amikor csalódás ért, ezért elfordultunk valakitől vagy egy szervezettől! Álomképeket, hiú reményeket kergettünk akkor, vagy a döntést kellett volna jobban megfontolni? Mire tanított meg ez a tapasztalat?

Nem fenyeget-e minket is annak a veszélye, hogy hamis reményeket ébresztünk az emberekben a keresztényi élettel kapcsolatban, miközben igyekszünk megnyerni őket az Úrnak? Szabad-e ígérnünk, hogy azonnal boldogok, elégedettek, egészségesek és jómódúak lesznek, ha elfogadják Krisztust, csatlakoznak egyházunkhoz? Valóban csodálatos ígéretek sorakoznak a Bibliában, amelyeket összefüggésükben kell nézni, más igékkel összevetni, mert akkor kitűnik, hogy a keresztényi élet sokszor küzdelmes, vannak próbák, kísértések is az úton, és a szenvedés sem kerülhető el (lásd: ApCsel 14:22; 1Pt 4:12–13).

Milyen hamis elvárásaink lehetnek a keresztényi élettel, Krisztus követésével, az adventista életformával kapcsolatban? Hogyan kaphatunk valós képet? Milyen tanácsot adhatnánk annak, aki hamis elvárással tekint az egyházra vagy Istenre, esetleg mindkettőre?

JÉZUS A VÍZEN JÁR (Márk 6:45–56)

A tegnapi tanulmány fényében: Jézus vajon miért éppen ezt az időpontot választotta a vízen járás hihetetlen csodájára? Mennyiben mutatja ez az eset is, hogy az Úr megad mindent, ami a hitre jutáshoz kell, ha hajlandók vagyunk elfogadni?

Az evangélium írója megjegyzi, hogy miután Jézus a vízen járt és beszállt a csónakba, a tanítványok álméltkodtak és csodálkoztak (lásd: Mk 6:51). Az itt szereplő görög kifejezés szó szerint azt jelenti: „végtelenül megdöbbenni”. Márk szerint szívük keménysége miatt nem jutott eszükbe a kenyér és a hal csodája. Még a hihetetlen csodatett után sem tudták felfogni Jézus hatalmát.

Tekintsük át Márk evangéliuma első hat fejezetének eseményeit egészen addig, amíg Jézus a vízen járt! Milyen csodákat tett Jézus, amelyek alapján követői teljes szívvel hittek benne? Milyen események hatására kezdtek kételkedni Jézusban? Milyen tanulságokat vonhatunk le azzal kapcsolatban, hogyan nyerhetjük el, tarthatjuk meg vagy veszíthetjük el hitünket?

Bűnös emberek vagyunk, ezért természetes hajlamaink a gonoszság, az önzés, a bűn felé húznak. Nem tudunk magunktól Istenhez fordulni, aki jó, önzetlen és bűntelen. Bármit is kapunk Istentől, bármilyen hatást is tett ránk keresztthalála és bármilyen csodát is tett értünk az Úr, ha nem övjük lelkünket, ha nem ápoljuk, erősítjük, gyakoroljuk hitünket, ha nem élünk hit által, akkor szívünk menthetetlenül megkeményedik. Természetes hajlamaink lefelé, a föld felé, énünk felé, a bűn felé, a halál felé húznak. Csak akkor tudjuk megállítani ezt a természetes folyamatot, ha nap mint nap erősen kapaszkodunk Isten kezébe.

Gondoljunk végig keresztényi életünket! Hogyan tértünk meg? Mit tett értünk azóta Isten? Időzzünk el ezeknél a gondolatoknál, emlékezzünk tapasztalatainkra, és imádkozzunk azért, hogy a Szentlélek segítségével megszabadulhassunk kételyeinktől, amelyek talán azért támadtak bennünk, mert valamit nem értünk igazán!

ÖSSZEÜTKÖZÉSBEN A FARIZEUSOKKAL (Márk 7:1–23)

Olvassuk el figyelmesen, imádkozva Mk 7:1–23 verseit! Hogyan összegezhetnénk egy mondatban a fenti szakasz alapvető üzenetét?

Melyik igét választhatnánk ki e szakaszból, amely leginkább tükrözi Jézus mondandójának lényegét? Miért éppen ezt a szakaszt választottad?

Akik nem hisznek Istenben, állítják, hogy a vallás nem más, mint ember alkotta tanrendszer, amelynek az a szerepe, hogy egy bizonyos csoport uralmát biztosítsa a többiek fölött. Nem furcsa, hogy Jézusnak is éppen ezzel kellett megbirkóznia?! Ezeket a szertartásokat pontosan arra használták fel a papok, hogy megszilárdítsák hatalmukat a többiek felett.

Mózes harmadik könyvében Isten határozott utasításokat adott a tisztátalansággal kapcsolatban, de az évszázadok során a nép vallási vezetői ehhez sok más szabályt is hozzáfűztek azért, hogy az átlagemberek közül mind többet kizárjanak a templomi szolgálatokból: a betegeket, a csonkákat, a gyengéket, a leprásokat és mindazokat, akik nem feleltek meg a rituális tisztaság szabályainak, és így a szolgálatok és az azzal együtt járó hatalom lépésről lépésre egy szűk, kiválasztott csoport kezébe került.

Valóban elgondolkodtató, hogy Jézusnak olyan sok időt kellett szócsatákkal tölteni, de nem a pogányokkal, a kétkedőkkel vagy az istentagadókkal, hanem éppen a mélyen vallásos emberekkel, akik azt hitték magukról, hogy a hitet védik meg. Az is rémítő, hogy miközben ezek az emberek Isten parancsolatait akarták buzgón védeni, valójában olyan hagyományokat és törvényeket alkottak, amelyek éppen Isten törvényei ellen hatottak (lásd: Mk 7:1–11).

Az a legtisztább indíték, ha Isten iránti szeretetből akarunk megtenni valamit, de ugyanez lehet a legveszélyesebb is. Miért? Miért kell nagyon óvatosan mérlegelniük, mit tesznek Istenért, akik hiszik, hogy Isten szolgálatában cselekszenek?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből *Az első evangélisták* (288–297. old.), *Jertek, pihenjétek meg egy kevéssé!* (298–302. old.), *Adjatok nékik ti enni!* (303–309. old.); *Egy éj a tavon* (313–318. old.), *A galileai válság* (319–330. old.) és a *Hagyomány* (331–334. old.) című fejezeteit!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Meséljék el néhányan az osztályban, ha előfordult, hogy Isten szolgálataiban akartak tenni valamit, de később rájöttek tévedésükre! Mit tettek? Hogyan bántak másokkal? Mit tettek volna másképp, ha már akkor tudják azt, amit ma? Mit tanultak tapasztalatukból, ami segítségére lehet másoknak, hogy elkerüljék ugyanazokat a hibákat?
2. Mit akart Jézus elmondani a tisztátalanságról Mk 7:20-ban? Hogyan határozza meg itt az Úr a tisztátalanság fogalmát? Mennyire különbözik ez attól, ahogyan a rabbik értelmezték a tisztátalanságot? Milyen alapelvet tesz nyilvánvalóvá ez a különbség?
3. Jézus nagyon élesen szólt az emberi hagyományokról. Talán ellenezte a hagyományokat? Ha nem, miért használt ilyen kemény szavakat? Mi a helyzet a saját hagyományainkkal? Honnan származnak? Ellentétben állnak-e Isten parancsolataival? Jézus szavainak fényében, amelyeket a Márk 7. fejezete jegyez fel, felül kell-e vizsgálnunk bizonyos szokásainkat? Mennyi maradhatna meg, ha komolyan vennénk a mérlegelést?

ÖSSZEFOGLALÁS: Hónapokon át hatalmas tömeg vette körül Jézust Galileában, de közelgett a változás ideje. Először saját falujának lakói fordultak el tőle, majd lassanként a tömegek is. Később annak lehetünk tanúi, hogyan kerül Jézus összeütközésbe a vallási renddel. Meglepő szigorral feddi őket. Minden nyájasság, szépítés nélkül kimondja: a szigorú kegyességükre oly büszke vezetők valójában törvényszegők, vallásuk csak ámitás, képmutatás. Jézus útja valóban a kereszt felé vezetett.

HÁROM IMÁDKOZÓ ASSZONY – II.

(Folytatás a 37. oldalról.)

„Bárcsak kiszabadítana az Úr! Misszionárius szeretnék lenni” – írta Ruthie egyik levelében. Lynn erre azt válaszolta, hogy talán épp a közvetlen környezete a legjobb misszióterület. Sűrűn váltottak levelet. Ruthie leírta, hogy milyen sok örömet talál Jézusban. Nemcsak a fogolytársai, hanem őrei is észrevették, mennyire megváltozott. A rabok közül többen elmondták neki személyes problémáikat, a tanácsát kérték. Mások szívesen olvasták vele együtt a Bibliát.

Lynn mindig küldött Ruthie-nak olyan vallásos témájú könyvet, folyóiratot, amit Ruthie később kölcsönadott társainak is, majd elvitte a könyvtárba, hogy minél több emberhez eljusson az örömezenet a börtön falain belül. Ismerősei közül vagy húszan iratkoztak be a Bibliai Levelező Iskola tanfolyamaira, hogy jobban megismerjék a Szentírást és Jézus Krisztust.

Pál apostolhoz hasonlóan Ruthie is megtanult megelégedni sorsával és környezetével. Örömmel szolgált a körülötte lévőeknek. Gyakran erősítette társait, hogy egyedül Jézusra nézzenek, Őt kövessék. Missziómunkájában nagy segítséget nyújt a helyi gyülekezet lelkipásztora, Bill Strong és felesége, Dixie. Rendszeresen látogatják Ruthie-t, Bibliákat és bibliatanulmányokat visznek be a börtönbe. Strong lelkész hálás Istennek Ruthie határozott, őszinte keresztény befolyásáért, mert missziójuk így sokkal eredményesebb. A börtönben a kedvesség és a bátor keresztény élet igen ritka, ezért aki ott is képes a jézusi elvek szerint élni, annak szavaira sokan felfigyelnek. Ruthie talán csak a mennyben tudja meg, hány ember élete változott meg úgy, hogy abban neki is része volt.

Ruthie történetét megjelentették egy adventista kiadványban, amit Doris is olvasott. Megindította a fiatal lány megtérésének, erősödő hitének és lendületes missziómunkájának a híre, személyes tragédiája, hogy még édesanyját is elveszítette, ezért ő is levelet írt neki. Hamarosan mindketten úgy érezték, hogy sok a közös vonás bennük. Mindkettőjük fájdalma enyhült, amikor megismerkedtek. Egy évvel később Doris meglátogatta Ruthie-t a börtönben. Igazi anyalánya barátság alakult ki közöttük. Doris úgy érezte, mintha Ruthie lenne a lánya, akiért olyan sokáig imádkozott.

Ruthie hamarosan szabadul. Dorisshoz költözik, hogy segítsen az idős asszonynak gondozni a gyümölcsöst. Mindketten tudják, hogy Isten meghallgatta imáikat, mert egészen megváltozott az életük.

Lynn Rose a Generál Konferenciánál dolgozott nyugdíjba vonulásáig. Maryland államban, Silver Springben él.

Jövendölés Jézus szenvedéséről

„A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nekik: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem” (Mk 8:34).

HALÁLRA SZÜLETETT. Hívók és kétkedők évszázadokon át sokat vitakoztak Jézusról, de egy dologban egyetértenek, mégpedig abban, hogy római keresztén halt meg. A keresztények sosem próbálták tagadni a keresztet. Nem jöttek zavarba miatta, éppen ellenkezőleg. Pál apostol szavai tükrözik leginkább a hívők viszonyát a kereszthez: *„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”*

Pál és a többi hívő számára a kereszt nem a jogtalan büntetés eszköze, hanem a világ megmentéséért hozott isteni terv része. A kereszt szükséges és nélkülözhetetlen volt, Jézus valóban halálra született. Élete lenyűgöző példa és bizonyágtétel, mégis halála és csakis a halála az, ami örökre megoldja a bűn és a gonoszság problémáját.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mivel magyarázhatjuk, ahogy Jézus a kananeus asszonnyal beszélt? Mit tett Jézus azért, hogy tanítványai megszabaduljanak előítéleteiktől? Mit jelent felvenni a keresztet?

AZ EBEK IS ESZNEK A MORZSÁKBÓL... (Márk 7:24-37)

Jézus sziroföníciai útján jutott el legtávolabb északra. Még itt, Kapernaumtól és Galilea ismerős tájaitól oly messze sem lehetett titokban tartani jelenlétét, a róla szóló hírek már ezt a területet is elérték. Így ébredhetett remény egy általunk ismeretlen pogány asszonyban, aki azt remélte, hogy Jézus talán segíthet démonoktól megszállott leányán.

Tanulmányozzuk a sziroföníciai asszony történetét (Mk 7:24-30)! Vessük össze Máté evangéliumának párhuzamos beszámolójával (Mt 15:21-28)! Miért beszélt Jézus olyan furcsán az asszonnyal? Honnan tudhatjuk, hogy az asszony nem vette rossz néven szavait?

Jézus szavai sértőnek tűnhettek ugyan, de az asszony biztosan észrevett valamit Jézus beszédében, hanghordozásában, amiből rájött, hogy egyáltalán nem akarta megsérteni. Úgy beszélt vele, mint ahogy általában a zsidók szoktak az idegenekkel. Igazából a tanítványait akarta megtanítani valamire. Az egész beszámoló legszomorúbb része azonban az volt, ahogy a tanítványok viselkedtek, és ezt Máté is megemlíti. Éppen ők, akiknek bátorítaniuk kellett volna az asszonyt, akiknek igyekezni kellett volna, hogy mindenki áldást nyerhessen Jézus közelségéből, az Úr céljaival ellentétben munkálkodtak. Engedték, hogy előítéleteik, Istennel, az igazsággal és a hittel kapcsolatban előre kialakult nézeteik gátat vessenek Istennek, az igazságnak és a hitnek. Jézus szavai inkább saját tanítványainak és nem az asszonynak szóltak.

Az asszonynak olyan sok nehézséggel kellett megvívni, olyan sok oka lett volna arra, hogy feladjon minden reményt. Jézus végül azt mondta neki: „Óh asszony, nagy a te hited” (Mt 15:28)! Az asszony hite igen erős volt, pedig rendkívül sok akadályt kellett legyőznie. Milyen nehézségek állták útját? Hogyan bizonyította hitét a nehézségek között? Talán számunkra az a legfontosabb, hogyan mutatkozhat meg a mi életünkben is a hit, éppen a csüggesztő körülmények között?

JÉZUS MEGVENDÉGEL NÉGYEZER EMBERT (Márk 8:1-22)

Jézus korábban már megvendégelt 5000 embert Galileában. Most hasonló csodát tett a dekápoliszi régióban, a Galileai-tengertől keletre. Figyeljük meg, mit szólnak a tanítványok ehhez! Néhány hónappal azelőtt már látták, amikor Jézus enni adott az ötezres tömegnek, ennek ellenére nem tudják elképzelni, hogy képes lesz megoldani a problémát.

„A tanítványok újra elárulták hitetlenségüket. Bethsaidában látták, hogy a kevés, amijük volt, Krisztus áldásával elegendőnek bizonyult a sokaság megelégtetésére, most mégsem hozták elő bizalommal mindenüket, hogy Ő erejével majd megszorítsa az éhező tömeg számára. Ráadásul a Bethsaidánál jóllakatott emberek zsidók voltak, ezek pedig különféle pogányok. A zsidó előítélet még mindig erősen munkálkodott a tanítványok szívében” (Jézus élete, 340-341. old.).

A tanítványok nem azért csodálkoztak és lepődtek meg, mert Jézus képes megszorítani a kenyeret, inkább azért, mert a pogányokért tette meg ezt a csodát. Milyen tanulságot vonhatunk le a tanítványok magatartásából (gondoljunk a tegnapi tanulmányra is), hogyan rombolhatják le az előítéletek az evangélium hatását életünkben?

A kereszténység történelmének egyik legnagyobb szégyene a faji előítélettel teljes vakbuzgóság, ami azoknak a szívében is gyökeret ver, akik Uruknek és Mesterüknek tartják Jézust. Félelmetesen bizonyítja az előítélet gonosz voltát, hogy még a gyülekezetbe, templomba járó emberek lelkében is megerősödhet a rasszizmus, a törzsi előítélet, a vad nacionalizmus és a vakbuzgóság. Még ennél is rosszabb, hogy sokan éppen a Bibliával akarják igazolni tetteiket, ami a kereszténység hitelét rontja. A történelem szörnyű finto-ra: az emberek éppen arra a könyvre hivatkozva hangoztatják előítéleteiket, amelyet Isten azért adott, hogy az előítéletek ellen felvegye a harcot.

Foglaljuk össze, hogy mi a Biblia alapvető üzenete a vakbuzgósággal és az előítélettel kapcsolatban. Gondolkozzunk azon, hogy mi magunk és a gyülekezetünk mennyire él a Biblia elveivel összhangban ezen a téren? Mi az, amin változtatni kellene (1Móz 18:18; Ésa 56:7; Mk 11:17; Lk 6:27; ApCsel 10:28; 17:26; 2Kor 5:19; Kol 3:11; 1Jn 2:2; Jel 14:6)?

A LEGFONTOSABB KÉRDÉS (Márk 8:22-30)

Miért mondhatjuk, hogy az a legfontosabb kérdés, amit Jézus a tanítványainak tett fel: „Ti pedig kinek mondotok engem?” Miért nem jó az a válasz, hogy 1) Jézus nagyszerű ember volt; 2) Jézus csodálatos tanító volt; 3) Jézus a világ legnagyobb embere volt (lásd: Mt 18:20; 26:64; és Jn 8:58; 10:30; 11:25-26; 14:6)?

A következőkben figyeljük meg, hogyan fejt ki C. S. Lewis ezeket a kérdéseket. „Szeretnék mindenkit óva inteni attól, hogy olyan butaságot gondoljon, mint amit az emberek általában Jézusról mondanak, pl.: »Kész vagyok elfogadni, hogy Jézus kiemelkedő erkölcsi tanító volt, de azt már nem, hogy Isten volna.« Ilyesmit nem szabad mondanunk. Ha Jézus közönséges ember lett volna, és mégis olyasmit állít önmagáról, mint amit Ő mondott, akkor nem lehetne nagyszerű erkölcsi tanító. Vagy háborodott elméjű, hasonló ahhoz, aki záptojásnak mondja magát, vagy pedig maga a pokol ördöge. Választhatunk. Jézus vagy az volt, akinek mondta magát – az Isten Fia, vagy pedig örült, esetleg még annál is rosszabb. Egyik választási lehetőségünk, hogy örülnek tekintjük, leköphetjük és megölhetjük, mint gonosz lelket; vagy választhatjuk azt is, hogy leborulunk lábához, és azt mondjuk neki: Én Uram és én Istenem! De ne hozakodjunk elő azzal a leereszkedő bárgyúsággal, hogy Jézus pusztán nagyszerű ember, kiváló tanító lett volna, mert nem hagyta meg ezt az esélyt” (C. S. Lewis: *Mere Christianity* [New York: Simon&Shuster, Inc., 1996.], 56. old.).

Az eredeti szövegben a 29. versben a hangsúly a ti szón van: „De ti? Ti kinek mondotok engem?” Jézus úgy tette fel a kérdést, hogy a tanítványokat személyes válaszadásra készítse. Ma is mindenkire ugyanilyen kényszerítő erővel hat a kérdés, mindannyiunkat arra hív, hogy nézzünk szembe magunkkal, és adjunk őszinte választ. Mindenkinek az örök sorsa függ ettől a választól, mert ha Péterrel elismerjük, hogy Jézus a Messiás, akkor az életünk nem maradhat változatlan.

Ma az emberek igen fontosnak tartják a vallási toleranciát. Sokan elismerik Jézust, és talán még isteni természetét is elfogadják, de arra hivatkoznak, hogy egyik vallás sem különb a másiknál. Felháborodnak, ha valaki kitart amellett, hogy Jézus az üdvösség egyetlen útja. Hogyan segíthetünk az embereknek abban, hogy jó választ adhassanak a sorsdöntő kérdésre: „Te kinek mondasz engem?”

JÉZUS KERESZTJE ÉS A MIÉNK (Márk 8:31-9:1)

Mi, akik évszázadokkal a kereszt utáni időben élünk, hitünk alapelveinek tekintjük, hogy Krisztus, a Messiás szenvedett és meghalt értünk. Próbáljuk meg mégis beleélni magunkat Péter és a tanítványok helyébe, akiknek teljesen más elképzelésük volt a Messiasról! Hogyan fogadta Péter és a többi tanítvány azt a gondolatot, hogy Jézusnak szenvednie kell (Mk 8:31-33)? Mit gondolsz, miért vélekedtek így? Lehetett-e személyes vagy önző oka válaszuknak?

„Heves tiltakozásuk is arra utal, hogy sokkal többről volt itt szó, mint a megértésről; nem pusztán arról, hogy nem tudták felfogni, amit Jézus mondott. A tanítványok nem akarták, hogy Jézus szenvedjen. Mégpedig azért nem, mert az ember természetével ellentétes, hogy egy szenvedő Messiás követője legyen, nem pedig azé, aki minden erőfeszítés nélkül látványos győzelmeket arat. Általa nem válhatnak híressé, és ez sérti a bűnös ember büszkeségét. Hétköznapi mércével mérve a Messiás szenvedésének és halálának egyébként sincs értelme. Ezen kívül, ha valóban Isten akarata, hogy a Messiasnak szenvednie kell, akkor talán a követőinek is hasonló sorsot kell elszenvedniük - amitől szintén visszariad az emberi természet. A tanítványok a lehető legvilágosabban bemutatták valódi énjüket azzal, ahogy Jézus próféciáját fogadták. Bizonyították, hogy gondolataikat és akaratukat az evi-lági, a megtéretlen, testi gondolkodású emberek mércéjéhez szabták, nem az Isten szerint gondolkoznak, hanem az emberek szerint (33. vers - új prot. ford.) (D. E. Nineham: *The Gospel of St. Mark* [England: Penguin Books, Ltd. 1963.], 226. old.).

Mit jelent felvenni a keresztet és követni Jézust? Mit ért Jézus azon, hogy meg kell tagadnunk önmagunkat és el kell veszítenünk életünket (Lásd: Mk 8:34-37)? A legtöbb ember igen kellemetlennek találja ezeket a fogalmakat. Miért?

Olvassuk el ezzel összefüggésben Gal 2:19-20 verseit! Hogyan élhet-tük át azt, amiről Pál itt beszél, ha már elfogadtuk Krisztust? Vajon milyen példákat találhatnánk ezekre az alapelvekre a saját életünkben? Mit árulna el keresztényi életünkről, ha semmit sem találunk?

A MEGDICSŐÜLÉS (Márk 9:2-13)

Olvassuk el a Jézus megdicsőüléséről szóló beszámolót Mk 9:2-13, és Lk 9:28-36 verseiben! Kik a szereplői ennek a hihetetlen jelenet-nek? Kinek származott áldás belőle, és miért? Mit gondolsz, miért ép-pen akkor történt az itt említett eset?

Az Atya hangja a mennyből szólt a tanítványokhoz: „*Ez az én szerelmes Fi-am; őt hallgassátok*” (Mk 9:7). Okkal hihettek ugyan Jézusban, hatalmában, mégis igaz, hogy nehéz időszakot éltek át, hiszen a Mester arról beszélt nekik, hogy majd elárulják, és meg kell halnia. Péter tiltakozott ez ellen (Mk 8:32). A mennyei hang tehát bizonyára újból arra is készítette őket, hogy meghallják, amit Jézus mond.

Olvassuk el 1Pt 1:16-21 verseit, amelyben Péter később beszámol ar-ról, ami a megdicsőüléskor történt. Mire célzott, amikor erről az eset-ről beszélt?

Kétségtelen, hogy ez a tapasztalat Jézusnak is áldás volt, mert megerősítet-te Atyja szeretetében röviddel azelőtt, hogy emberként elindult Jeruzsálem, a biztos halál felé. Az Atya háromszor mondta el, jól hallhatóan, hogy Jézus Krisztus Isten Fia (Mk 1:11; 9:7; Jn 12:28). Mindhárom alkalom fordulópont volt Jézus szolgálatában, olyan időszak, amikor emberi természetében nagy próba előtt állt.

Mindenkinek szembe kell nézni a csüggedés, a megpróbáltatásoktól való félelem pillanataival, függetlenül attól, hogy kik vagyunk és mi-óta járunk az Úrral. Még az Úr Jézus is vigaszt merített a bátorító sza-vakból - mire következtethetünk ebből? Mit érzünk, ha valaki bátorí-tóan szól hozzánk? Ha ismerőseink közül valaki éppen nehéz idősza-kot él át, mit mondhatnánk neki, amivel segíthetnénk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből *A válaszfalak leomlanak* (335-339. old.), *Az igaz jel* (340-345. old.), *A keresztség árnyékában* (346-354. old.) és a *Jézus megdicsőülése* (335-359. old.) című fejezeteit!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Nagyon fontos, hogy az ember tudja magáról, kicsoda. Tartozni akarunk valahová. Sajnálatos módon a bűnös emberre jellemző hajlam, hogy faji, nemzeti vagy vallási alapon egy-egy csoport felsőbbrendűnek tartja magát másoknál, és ez vakbuzgósággá, előítéletté nőhet. Jézus első követői sem voltak mentesek e problémától, de mi sem. Mit tanulhatunk Jézustól, ami megváltoztathatja ezt a bűnös hajlamot? Mert ha nem vigyázunk, mindannyiunkban megmutatkozik!
2. Lapozzunk vissza a keddi tanulmányhoz, és olvassuk el az idézetet, amit C. S. Lewis írt Jézusról! Hogyan érvelhetnénk e logika segítségével Ellen G. White prófétai szolgálata mellett? Ő mit mondott önmagáról? Soroljunk fel néhány példát arra, hogy milyen hihetetlen dolgokat látott látomásában! Lewis gondolatmenetét követve miért lenne tehát leereszkedő bárgyúság azt állítani E. G. White-ről, hogy átlagos, rendes asszony volt, de nem próféta? Vajon nem ránk bízta, hogy mi döntsük el: próféta volt, vagy örült, esetleg még ennél is rosszabb?

ÖSSZEFOGLALÁS: Könnyebb a győztes hadsereget vezető, szabadságot, jólétet hozó Messiásban hinni, mint abban, aki a Golgota felé halad. Jézus nem a tömegek várakozásának megfelelő Messiás volt. Nem a korona, hanem a keresztség volt a jelvénye, és nem csak a zsidók Messiása, hanem mindenkié. A tanítványoknak sok mindent kellett megtanulniuk, de még többet elfelejteniük. A keresztség árnyéka előrevetődött, miközben Jézus nagy türelemmel formálta tanítványai gondolkodását.

MODERN TECHNIKÁVAL A SZOMBATISKOLÁBAN

Ed Wagner korábban nem tanította felsősöknek a szombatiskolát, és kicsit izgult, hogy fel tudja-e kelteni a gyerekek figyelmét. Új szint, lendületet akart vinni az órákba.

Arra gondolt, hogy PowerPointtal teszi érdekesebbé a tanítást. Esténként sokáig dolgozott, képeket gyűjtött. A Generál Konferencia honlapjáról letöltötte az ennek a korcsoportnak szóló tanulmányokat, de más anyagot is gyűjtött. Fiai, Eric és Chris is abba az osztályba tartoztak, ők is kíváncsian várták, hogyan tanít majd édesapjuk.

Szombat délelőtt Ed felállította a vetítőt, majd bekapcsolta a komputert és a kivetítőt. A gyerekek örömmel látták a nekik szóló tanulmány képeit a vásznon. Figyelték a különböző ábrákat és szövegeket, hallgatták Ed magyarázatát, és szinte észre sem vették, hogy eltelt az idő, véget ért a szombatiskola.

A következő héten a gyerekek már alig várták az újszerű tanítást. Szombat-órán szombat-óra egyre korábban érkeztek a gyülekezetbe, és mind többen tanulmányra hozták az anyagot. Ed Wagner pedig továbbra is szorgalmasan készítette a PowerPointtal szemléltetett leckéket. Az átdolgozott tanulmányt elküldte egyik ismerősének a Generál Konferenciához, és a véleményét kérte. A szerkesztőnek nagyon tetszett Ed munkája, és javasolta: tegyék fel az egyház honlapjára, hogy így a világ bármely pontján elérhető legyen. Ez roppant jól esett Ednek. Ezután a közeli egyházi középiskola diákjai is önként segítettek összeállítani az anyagokat. Hétről hétre színvonalasabb leckék készültek. A diákok hamar beletanultak, hogyan állítsanak elő különféle képi hatásokat, összegyűjtötték más országok aktuális missziós híreit is. Szép lassan barátok és kollégák is bekapcsolódtak a munkába; csatlakoztak a Generál Konferencia Szombatiskolai és Misszió Osztályának képviselői is, hogy tanácsaikkal, valamint a rendelkezésükre álló képanyagokkal, beszámolókkal segítsék a folyamatot. Gyülekezetük vezetői és a Generál Konferencia képviselői is elismerésüket fejezték ki munkájuk iránt, majd miután anyagaik a Generál Konferencia honlapjára is felkerültek (www.itssp.com), a világ minden részéről, pl. Brazíliából, Ausztráliából, Angliából és Amerika különböző államaiból is kaptak köszönő leveleket. Ma már hetente kb. háromszázan töltik le az általuk elkészített képes tanulmányokat.

Heather May angol irodalmat oktat az Andrews Egyetemen. Szívesen ír a diákújságba, és segíti a városban folyó gyermekmissziót.

A tanítványok képzése

„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindekneknek szolgálja” (Mk 9:35).

SZEDETT-VEDETT CSOPORT. Egy keresztény magazin felvetése szerint ha egy szakértői bizottság értékelné Krisztus tanítványait, a következőket írhatná róluk: „Simon Péter érzelmileg kiegyensúlyozatlan, hajlamos a dühkitőzésre. Andrásnak nincs vezetői képessége. Jakab és János, Zebedeus két fia személyes érdekeit a közösség iránti hűség elé helyezi. Tamás kétkedése rontja a közhangulatot.

Kötelességünknek érezzük tudatni, hogy Máté neve felkerült a Jeruzsálemi Gazdasági Főhivatal feketelistájára. Alfeus fia, Jakab és Taddeus szélsőséges nézeteket vall, mindketten hajlamosak a mániás depresszióra.

Az egyik jelöltben azonban nagyszerű lehetőséget látunk. Kiemelkedő képességekkel bír, találékony... Javasoljuk, hogy Iskariótes Júdás legyen a csoport irányítója, bizalmi embere” (*The Baptist Messenger*, 1984. szeptember 27.).

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mi ronthatja meg az ember lelkiéletét? Honnan láthatjuk, hogy a tanítványok lelkiileg esendők voltak? Mit mondott Jézus a válaszára? Miért törődött a gyerekekkel is? Milyen fontos igazságra mutatott rá az Úr a gazdagságban rejlő veszélyekkel kapcsolatban?

NYILVÁNOS KUDARC (Márk 9:14–32)

Péter szeretett volna fennmaradni a hegyen Jézussal, Illéssel és Mózással (Mk 9:5). Javasolta, hogy építsenek három hajlékot, egyet a Mesternek, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. Milyen szép is lett volna, ha Jézus velük maradhat egy ideig a dicsőség fényében! De az Urat hívta küldetése, ezért a hegytetőről, a béke, a bátorság és a mennyei közösség légköréből vissza kellett térnie a völgybe, a nehezen kezelhető, izzadságszagú, nehéz felfogású, de nagy szükségét látó emberekhez, ahol a munkája volt; a menny dicsőségéből a bukott világ fájdalmi közé, a magasságokból az emberi züllés mélységéig, Mózes és Illés társaságából egy kétségbeesett emberhez, akinek gonosz lélektől gyötört, néma fia habzó szájjal fetreng a földön. Jézusnak ott kellett hagynia a mennyei fényt, hogy lemenjen a csúfos kudarcot vallott tanítványaihoz.

Olvassuk el Mk 9:14–32 verseit! A tanítványok már korábban is elindultak Jézus nélkül, és ki tudták úzni a gonosz lelkeket (lásd: Mk 6:12–13), de ebben az esetben nem. A fent említett igeszakasz szerint mi lehetett a kudarc oka?

A tanítványok többször látták, amint Jézus ördögöket űzött és betegeket gyógyított, és ők is tudtak ilyen csodákat tenni, amikor Jézus parancsára kettessel elindultak. A megszokás hatására azonban könnyelműbbek lettek. Hétköznapivá vált az, amiről korábban azt érezték, hogy csak Isten hatalma által véghezvihető csoda.

„Hitetlenségük, mely kizárta őket a Krisztussal való mélyebb közösségből, valamint felületességük, mellyel a rájuk bízott szent munkát tekintették, okozta vereségüket a sötétség erőivel vívott küzdelemben... Ahhoz, hogy sikerrel vegyenek föl egy ilyen harcot, más lelkiülettel kellett munkához látniuk. Hitüket meg kellett erősíteniük hó imával, böjttel, szívbéli megalázkodással. Meg kellett üresíteniük önmagukat énjüktől, be kellett telniük Isten Lelkével és erejével. Komolyság, hit általi könyörgés Istenhez: kizárólag ez biztosíthatja a Szentlélek segítségét a fejedelemségek és hatalmaságok, e világ sötétségének bírói és a világban lakozó gonosz lelkek elleni harchoz” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 363–364. old.).

Milyen területen érezted már, hogy lelki életed kudarcot vallott? Minek tulajdonítod a kudarcot? Lelki életed mely területein kell változtatnod? Milyen elvekre figyeltél fel a mai tanulmányból, a szövegekből, amelyek segíthetnek a változtatásban?

AZ IGAZI NAGYSÁG (Márk 9:33–50)

Mk 9:32 verse tanulságos, mert bepillantást enged a tanítványok gondolataiba. Ott van velük a Mester, aki az igazságra tanítja őket, de nem azt mondja, amit hallani szeretnének, ezért meg sem kísérlik tovább kérdezni. Ha az igazság nem pontosan az, mint amit hallani szeretnének, akkor inkább elrejtőznek előle. Előfordulhat, hogy mi is éppen ebbe a hibába esünk?

Hogyan láthatjuk ennek a magatartásnak a lelki következményeit, gyümölcseit a következő néhány versben? Hogyan tükrözik szavaik eltávolodásukat Krisztus országának igazi alapelveitől?

Olvassuk el a mára kijelölt szakaszt! Különösen a 33–37. és 42–50. versekre összpontosítsunk! Jézus nem ugyanarról a témáról beszél mindkét szakaszban, mégis van szavaiban egy hangsúlyos lelki elv, amely minden keresztény számára nagyon fontos. A tanítványok viselkedésében megnyilvánuló lelki probléma gyökerét érinti az, hogy azon versengtek, ki a nagyobb. Mi ez a probléma, és miért olyan lényeges? Milyen más igéket találhatunk a Bibliában, amelyek ugyan ezt a gondolatot fejezik ki?

Az etikai egoizmus egy filozófiai irányzat. Eszerint mindenki igyekezzen a saját céljait elérni, mit sem törődve mások érdekeivel – kivéve, ha azok hozzásegítik saját tervei megvalósításához. Más szóval, az ember csak önmagával törődjön. Ezt a magatartásformát valójában nem is kell tanítani, hiszen ott van a génjeinkben.

Ha nem lenne Isten, sem utolsó ítélet, sem végső számadás, mit hozhatnánk fel az etikai egoizmus védelmében? Miért elfogadhatatlan ez az gondolat a keresztények szemében?

A VÁLÁS KÉRDÉSE (Márk 10:1–12)

Olvassuk el Mk 10:1–12 verseit! Mit hangsúlyoz itt Jézus a válással kapcsolatosan? Mit mondott erről a fájdalmas témáról? Lásd még: Mt 19:1–10 verseit!

A Hetednap Adventista Egyházban is talán a válás és az újravezetés kérdése az egyik legvitatottabb pont. Jézus korában is ez volt a helyzet. A zsidóknak csak az Ószövetség állt rendelkezésére, amiben volt egy szakasz, ami heves viták tárgyát képezte: 5Móz 24:1–2: „Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír neki váló levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi őt házatól; És kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiúé lesz.” Jézus korában két rabbinikus iskolai irányzat volt: Hillél és Shammai követői. Azon vitatkoztak, hogy mit jelenthet az „illetlenség”. Egyes vélemények szerint olyan hétköznapi dologra is vonatkozhatott ez, mint amikor az asszony odaégeti az ételt, míg mások sokkal szigorúbban közelítették meg a kérdést. Jézus azonban világossá teszi, kizárólag házasságtörés miatt lehetséges a válás.

Figyeljük meg, Jézus eltért Mózes 5. könyvétől, amire vitapartnerei hivatkoztak, és igei alapként inkább Mózes 1. könyve kezdő fejezeteire utalt. Milyen lényeges pontot hangsúlyoz ezekből az igékből? (Ezek alapján, vajon hogyan vélekedett Jézus Mózes 1. könyvének történelmi hitelességéről, tekintélyéről?)

Márktól megtudhatjuk, hogy a tanítványok kérték Jézust, a farizeusoknak adott válaszában túl magyarázza meg nekik jobban gondolatait (Mk 10:10). Jézusnak a házassággal, házasságtöréssel és válással kapcsolatos nézete valójában szöges ellentétben állt a zsidó társadalomban akkor uralkodó nézettel, amely a férjeket és feleségeket más-más alapon ítélte meg. Krisztus szavai azonban azt mutatják, hogy a férfiak és az asszonyok egyaránt vétkesek lehetnek a házasságtörésben.

Hogyan hozhatjuk egyensúlyba egyénileg és gyülekezeti szinten is azt, hogy egyrészt elvárjuk a tagoktól: ragaszkodjanak a házassággal kapcsolatos bibliai mércéhez, ugyanakkor irgalommal bánunk azokkal, akik nem ütnek meg a mércét?

GYERMEKEK (Márk 10:13–16)

Márk leírja, hogy Jézus haragra gerjedt amiatt, ahogyan a tanítványok a kisgyermekkel bántak. Az eredeti görög szó igen erőteljes: felháborodást jelent. Miért viselkedtek így a tanítványok a gyerekekkel? Gondoljunk a korábbi esetekre, ahogy egymással és a pogányokkal bántak (Mk 9:33–34; Mt 15:23)!

A gyermekekkel való kapcsolatunk sokat elárul rólunk. Csak akkor tudunk szót érteni egy gyerekkel, ha kilépünk saját énünk világából, odafigyelünk rá, és igyekszünk megérteni egy teljesen más nézőpontot. A csak önmagukkal foglalkozó emberek tehát nem tudnak közel kerülni a gyerekekhez, de azok sem fordítanak sok időt rájuk, akik minden találkozásból hasznot vagy előnyt akarnak kovácsolni maguknak. Sokat elárul a Mesterről, aki társadalmi helyzetre való tekintet nélkül mindenkinek segített, hogy milyen nyitott volt a gyerekekkel, akik szintén nyílt szívvel fordultak hozzá. A tanítványoknak a gyerekekhez való viszonya pedig mutatja, milyen sokat kellett még növekedniük, hogy ne csak önmagukkal törődjenek, és így áldássá válhassanak mások számára.

Jézus így szólt a tanítványokhoz: „A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba” (Mk 10:15). Mit értett ezen? Hogyan tükrözték szavai azt az alapelvet, amit tanítványainak meg kellett tanulni – amint ez a történet is mutatja? Írjuk le a választ, majd hasonlítsuk össze a válaszokat (lásd még: Mt 6:9; Lk 11:13; Ef 5:8; 1Pt 1:14; 1Jn 5:21)!

Mennyei Atyánk követői is legyenek olyan ártatlanok, nyitottak és aláztosak, bizzanak úgy, mint a kisgyermek. A kicsik a maguk ártatlanságában a felnőtteknél kevésbé hajlamosak arra, hogy ítélgessenek vagy előítéletet tápláljanak magukban mások iránt. Gyámoltalanok, teljesen a felnőttek segítségére és szeretetére vannak utalva. Nem csoda hát, hogy Jézus azt mondta: legyünk olyanok, mint amilyenek a gyermekek!

Ha leírnánk egy imádságot, amelyben gyermeki hitet kérnénk Istentől, mit sorolnánk fel benne? Mit tehetnénk azért már most, hogy megkaphassuk?

A GAZDAGSÁGHOZ VALÓ VISZONY (Márk 10:17–31)

Tanítása utolsó részében Jézus azon a téves nézeten akart változtatni, amely tanítványai fejében élt a gazdagság kapcsolatban. A tanítványok csodálkozása egyre csak nőtt Jézus szavai hallatán. Egészen addig elfogadták az írástudók és farizeusok értelmezését, miszerint az anyagi jólét és egészség Isten áldásának bizonyítéka, a szegénység és betegség pedig Isten nemtetszését jelzi. Ezért kérdezték meg Jézustól, amikor a születésétől fogva vak emberrel találkoztak, hogy „Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?” (Jn 9:1–2).

Tanulmányozzuk a gazdag ifjú történetét Mk 10:17–22 verseiben (lásd még: Mt 19:17–22; Lk 18:18–23)! Foglaljuk össze ennek a résznek az alapvető lelki üzenetét!

Gondoljunk végig, milyen sok jó tulajdonsága volt a fiatalembernek! Azonban hiányzott belőle valami, ami talán a legfontosabb. Fiatal volt és energikus (futva jött Jézushoz), tisztelettudó (letérdelt Jézus előtt), fiatal léte tekintélyes vagyonnal rendelkezett. Odafigyelt a lelki dolgokra. Nagyszerű várományosa Isten országának!

Mindenkinek ki kell állni azt a próbát, ha Jézus követője akar lenni, ami elé a gazdag ifjút állította az Úr? Más szóval, mindenkitől elvárható, hogy egész vagyonát adja oda a szegényeknek? Ha nem, miért nem? Mit mondott Jézus a többi gazdag embernek, aki hozzá ment, pl. Zákeusnak (Lk 19:1–9) és Nikodémusnak (Jn 3:1–21)?

E fejezet megértéséhez többféle megoldást is kínál Mk 10:24 verse. A hangsúly nem a gazdagságon van, hanem azon, hogyan viszonyul az ember a gazdagsághoz. Jézus ismerte a gazdag ifjú szívét, és tudta, mi a gyengéje. Azért fordult el Jézustól, mert gazdagsága volt a bálvány. Valószínűleg Jézus nem ezt mondta volna neki, ha nem a gazdagsággal van gondja.

Olvassuk el újra a 24. verset! Mi a rossz abban, ha az ember a gazdagságban bizik? Mi válhat még az ember bálványává? Milyen fontos dologra akar megtanítani ezzel Jézus? Ha saját életünkre gondolunk, milyen szót írhatnánk a gazdagság helyett?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből a *Szolgalat* (360-364. old.), a *Ki a nagyobb?* (365-375. old.), *Jézus megáldja a gyermekeket* (431-435. old.) és az *Egy fogatkozásod van* (436-440. old.) című fejezeteket!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Érdemes megemlíteni az osztályban, hogy vannak olyan kérdések, amelyek még a hívőkben is kételyt ébresztenek Isten iránt, megingatják hitüket, amelyek hatására félnek az Úrra bízni magukat. Mi okozhat ilyen érzéseket? Lehetnek ezek jogosak? Hogyan segíthetünk az embereknek legyőzni kételyeiket, félelmeiket vagy a hitelenséget?
2. Említsük meg néhány ember nevét, akiket a világ nagyoknak tart, vagyis okkal váltak híressé! Mely tulajdonságaik miatt lettek nagyok a világ szemében? Említsünk olyanokat is, akik Isten szemében lettek naggyá! Mely tulajdonságok teszik naggyá az embert Isten szemében? Mi a különbség a két fajta nagyság között? Milyen tanulságot vonhatunk le az összehasonlításból?
3. E heti tanulmányunkban szó volt arról, hogyan bánunk a gyerekekkel. Kikkel kerülünk még kapcsolatba, akik sem anyagi, sem társadalmi, sem politikai értelemben nem nyújthatnak sokat? Hogyan bánunk velük, és hogyan bánunk azokkal, akikről valamit remélünk? Mire tanít Krisztus ebben a kérdésben? Milyen jellembeli változás szükséges ahhoz, hogy Krisztus példája szerint élhessünk?

ÖSSZEFOGLALÁS: A héten azzal foglalkoztunk, hogyan kezelte Jézus a követőire jellemző helytelen magatartást. A tanítványok gyakran hibáztak, a Mester mégis szeretettel és türelemmel próbálta változtatni gondolkodásukat és viselkedésüket.

NEM MUNKAKÖRI KÖTELESSÉG – MÉGIS FONTOS!

Larry Huston Hawaii szigetén egy adventista kórházban lelkipásztor. Lelkészi munkája mellett igyekszik mindent megtenni, amivel örömet okozhat, pl. ha arra van szükség, megveszi akár a hotdogot vagy a turmixot is a betegeknek.

Az egyik haldokló a tengerpartra szeretett volna elmenni. Larry segíteni akart neki is, de az orvosok nem engedték, hogy kivigye a kórházból, mert olyan rossz volt a beteg állapota. Erre Larry kitalálta, hogy ő megy el helyette. Elhatározását tett követte, és a partra érve nyugágyából alaposan megfigyelt mindent, majd a kórházban részletesen elmesélte, mit látott. Beszélt a nap és a homok melegéről, a határtalanul kéklő tenger zúgásáról és illatáról, a fordros hullámokról, a víz fölött kerengő madarokról. Szavait hallva a beteg elmosolyodott – és Larry épp ezt akarta.

Larry legfőbb feladatának érzi, hogy reményt, fényt vigyen a kórház lakói életébe. Mt 25:45 versét saját szavaival így mondta el másként, hogy kifejezze, mit is gondol munkájáról: „Éheztem, és hotdogot hoztál nekem, szomjas voltam, és turmixszal itattál. Idegen voltam, és gondomat viselted, beteg voltam és meglátogattál, betegségem a kórházi ágyhoz láncolt, és helyettem mentél ki a tengerpartra.”

Larry Hustonhoz hasonlóan még sok áldozatkész önkéntes és egészségügyi dolgozó igyekszik örömet vinni az adventista kórházak betegeinek életébe úgy Amerikában, mint a világ más pontjain. Rengeteg szomorú, reményt vesztett embernek segítenek.

Lindát lélegeztető géppel tartják életben, mert izomsorvadása van. Havonta egyszer kezelésre viszik a közeli adventista kórházba, és csak akkor, út közben láthatja egy kicsit a világot – a parkokat és az egészséges gyerekeket. Nem is csoda, hogy alig várja a kezelése napját. A kórházban két ápolónő is észrevette ezt, és azon gondolkodtak, hogyan is tudnák felvidítani – ha csak egy rövid időre is – a kislány szomorú életét. Kitalálták, hogy egy decemberi estén körbeviszik kocsival, és így ő is megcsodálhatja a karácsonyi fényekkel feldíszített várost. A kórház dolgozói kapcsolatba léptek az egyik mentőtársasággal, akik felajánlották egy mentőjüket erre a célra, minden ellenszolgáltatás nélkül. Néhány hétig tartó szervezés után végre eljött a várva várt este. Elmentek Lindához, akinek már a látogatás is nagy meglepetést okozott. Nem mentek üres kézzel: ajándékokat is vittek, karácsonyi dalokat énekeltek neki. A kislány arca ragyogott a boldogságtól, hát még akkor, amikor megtudta, hogy karácsonyi városnézésre is elmehet. Életre szóló ajándék, feledhetetlen élmény volt a számára. Azért lehetett ebben része, mert ápolói kötelező munkájuk végzésén túl, őszintén örömet akartak szerezni neki. „Linda sehova nem mehet kirándulni. Igaz, alig tud beszélni, mégis látszott rajta, hogy élete legszebb napja volt az. Az akkor készült képek még mindig ott vannak szobája falán. El sem tudom mondani, milyen nagy örömet okozott Lindának – és nekünk is – ez a karácsonyi meglepetés” – mesélte az egyik ápoló.

Heather Preston Wheeler az Adventista Egészségügyi Szolgálat kommunikációs koordinátora, **Regina Erickson** pedig az Adventista Egészségügyi Szolgálat ügyvezető igazgatója.

Az utolsó út

„Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Mk 10:45).

JERUZSÁLEM FELÉ. Az előző néhány fejezetben azt olvastuk, hogy Jézus hosszú utazásra indult. Márk itt arról beszél, hogy miért is ment a Mester Galileától dél felé. *„Útban valának pedig Jeruzsálembe menve fel; és előttök megye vala Jézus, ők pedig álmélkodának, és követvén őt, félnek vala”* (Mk 10:32).

Drámai jelenet: Jézus halad elöl, tanítványai egy lépéssel mögötte, azon gondolkodva, mi történik majd, mögöttük pedig mások, szintén nyugtalanul. Az utolsó, mindent eldöntő események kezdetén voltak.

Ezzel mi is elérkeztünk Jézus földi életének utolsó hét napjához. A többi evangélium írójához hasonlóan Márk is jóval nagyobb részt szánt ennek a rövid időszaknak a leírására, mint a többi eseményre: a 6. fejezettől egészen a 16. fejezetig. Máté evangéliumának 7-28. fejezeteiben, Lukács a 6-24. fejezetekben, János pedig a 10-21. fejezetekben írja le ezt a történetet. A következtetés egyértelmű: fontos volt Jézus életének minden eseménye, fontosak tanításai is, ám halála és feltámadás a legfontosabb.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Miért van az, hogy időnként olyan dolgokért imádkozunk, amiért nem kellene? Mit jelent világosságban és nem a sötétségben élni? Miért tisztította meg Jézus másodszor is a templomot? Miért átkozta meg a fügefát?

OSTOBA KÉRÉS (Márk 10:32-45)

Olvassuk el a mára kijelölt szakaszt, majd nézzük meg közelebbről a 35. verset! Miért érezték a tanítványok ésszerűnek a kérésüket, miután Jézus sok csodáját látták? Előfordulhat-e velünk is, hogy mi is ésszerűnek tűnő kérésekkel fordulunk Istenhez, de nem azt a választ kapjuk, amit szeretnénk (lásd még: Mt 17:20, Lk 1:37 verseit)?

Emberek vagyunk, így szűk a látószögünk: csak a saját szempontunkból nézzük a világot. A bukott emberre jellemző módon, bármilyen világosságot és igazságot kapunk, bármit tanulunk, továbbra is csak a saját felfogóképességünk határain belül értelmezünk és szűrünk meg mindent, szűk, korlátozott világnézetünk alapján. Ezért kérünk gyakran olyasmit, amiről azt hisszük, hogy a javunkra válna, pedig hosszú távon nem így lenne. Rendíthetetlenül meg vagyunk győződve arról, hogy jó amit kérünk, és Istennek azonnal teljesítenie kellene azt.

Hogyan bizonyítja Jakab és János kérése, hogy fogalmuk sem volt arról, mit kérnek?

Hogyan leplezi le tudatlanságukat Krisztus válasza (Mk 10:42-45)?

A tanítványokról ismét kiderült, hogy vakon mennek el a fontosabb lelki kérdések mellett, pedig már hosszú ideje Jézussal voltak. Krisztusnak a 42-45. versekben feljegyzett szavai gyökeresen más képet mutatnak a vezetéssel, a hatalommal és a sikerrel kapcsolatban. Remek példa ez arra, hogy mennyire elferdült még a mi világképünk is. A tanítványokhoz hasonlóan velünk is előfordulhat, hogy olyan dolgokért imádkozunk, amelyeket jónak és szükségesnek vélünk, pedig Jakabhoz és Jánoshoz hasonlóan mi sem tudjuk, mit is kérünk.

Előfordul velünk is, hogy olyan dolgokért imádkozunk, amelyekre még nem kaptunk választ? Mi tartozik ebbe a körbe, és el tudjuk-e fogadni hittel, még ha nem is értjük, hogy jó okkal nem kapjuk meg, amit kérünk?

A VAK BARTIMEUS (Márk 10:46–52)

Jézus Jeruzsálem felé tartott. Jerikó városán kellett utoljára áthaladnia, mielőtt a szeretett városba érkezett volna. Bizonyára arra gondolt, ami a következő napokban vár majd rá. Földi életének utolsó hetébe lépett, elérkezett munkája csúcspontjához, az eseményhez, amely örökre megpecsételi a világ sorsát és a gonosszal folytatott hosszú küzdelem végkimenetelét. Miközben ennyi minden foglalkoztatta, talált időt arra is, hogy egy vak kolduson segítsen.

Olvassuk el, hogyan találkozott Jézus és a vak Bartimeus (Mk 10:46–52)! Figyeljük meg, mi történt a gyógyítás után! Hogyan példázta ez az eset, hogy mit kellene tennie mindenkinek, aki érezte már Krisztus megmentő hatalmát életében?

A Biblia sok helyen úgy beszél azokról, akik nem ismerik az Urat, mint akik sötétségben járnak (Jn 8:12; ApCsel 26:18; Ef 5:8; Kol 1:13; 1Thess 5:5; 1Pt 2:9; 1Jn 1:6; 2:11). A sötétség természetesen a világosság teljes hiányát jelenti. Aki sötétségben jár megbotlik, tapogatózik, elesik, és ha halad is valamennyit előre, nem tudja igazán, merre tart.

Ha elfogadjuk Jézust, aki maga a Világosság, mindez megváltozik. „*És ez az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az Isten világosság és nincsen ő benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől*” (1Jn 1:5–7).

A sötétség és a világosság képe hasonlat, amely valami másra utal. A sötétség a lelki tudatlanságot jelenti: a bűnt, a gyűlöletet, az előítéletet, az irigységet, a kapzsiságot, a mohóságot. Aki sötétségben jár, Isten megmentő ismerete nélkül él; nem tudja, ki is Isten valójában, és nem ismeri szeretetét. A valóságban is a világosság a sötétség ellentéte, éppen úgy igaz ez lelki értelemben is.

Akár elismerjük, akár nem, az ember sötétségben él, amíg el nem fogadja Krisztus ajándékát, a megváltást. Amikor Krisztushoz jövünk, a világosságba lépünk. Beszéljünk arról, hogy milyen új dolgokat vetünk észre a világosságba lépve! Hogyan változott meg életünk azóta? Mi lenne velünk, ha a sötétségben maradtunk volna?

A DICSŐSÉGES BEVONULÁS (Márk 11:1–11)

Jézus a feltámadása előtt pontosan egy héttel, vasárnap vonult be dicsőséges körülmények között Jeruzsálembe. A különböző felekezetekhez tartozó keresztények eltérő módon ünneplik ezt a napot. Sokan azzal emlékeznek meg a virágvasárnapról, hogy istentiszteletre mennek, énekelnek, olvassák az Igét. Egyházunkban nincs olyan liturgiai szabály, amely minden szombat-ra előírná az igei gondolatot és a prédikáció témáját, de kifejezett érdeklődéssel foglalkozunk Jézus életével, különösen földi útjának záró eseményeivel. Igen fontos komolyan elgondolkodni az utolsó vasárnapról szóló leírásról!

Mivel hívta fel Jézus már út közben a figyelmet Jeruzsálembe való bevonulására (Mk 11:1–11)? Mi a jelentősége annak, hogy Jézus számárháton, az Olajfák hegye felől érkezett a városba (lásd: Zak 9:9)?

Jézus csendben, feltűnés nélkül is elmehetett volna Jeruzsálembe, mint azelőtt, de ez alkalommal fel akarta hívni magára a figyelmet. Tanítványait elküldte, hogy vigyenek neki egy szamarat, majd a samár hátán ülve az Olajfák hegye felől érkezett a városba. Felfigyeltek erre az emberek, akik úgy fogadták, mint a régen várt Messiást. Jézus ugyan nem tetszelgett a világi vezető és szabadító szerepében, ahogy a nép remélte, mégis Ő volt a Messiás. Ezért szándékosan úgy vonult be a szeretett városba, ahogyan azt Zakariás próféta megjövendölte. Erre a tömeg szertelen ünneplésbe kezdett!

„Hozsanna. A görög hosanna az arám hoshar'na betű szerinti átírása, ami azt jelenti: ments meg most, vagy ments meg, könyörgöm... Itt ezt a kifejezést talán egy Istenhez küldött imaként foghatjuk fel, hogy a Messiás Király hozza el a szabadítást Izraelnek” (*The SDA Bible Commentary*, 5. köt. 471. old.).

Milyen csodálatosan kezdődött a páska hete! Ám, vasárnap a hozsánnát kiáltó és ruháit az útra terítő tömeg péntekre már ezt üvöltötte: El vele! Feszítsd meg!

Mindnyájan kerülünk lelki hullámhegyek és hullámvölgyek közé, időnként lelkesedünk Istenért, és a hit szárnyára emelkedünk, máskor elbátortalanodunk, kételyekkel küzdünk, és épp hogy csak kitarunk. Hogyan küzdhetjük át magunkat a lelki mélypontokon? Tapasztalatainkból milyen tanulságokat vonhatunk le, amit elmondhatunk annak, aki épp most került hullámvölgybe? Jó, ha beszélgetünk arról is, hogy kinek melyik biblia-szöveg volt a csüggedés legjobb ellenszere.

LATROK BARLANGJA (Márk 11:15–19)

A mára kijelölt szakaszból olvassuk el figyelmesen a 17. verset, amelyben Jézus egy ószövetségi ígére utal. Mi volt a templom eredeti rendeltetése, és mivé vált? Milyen alapvető tanulságot vonhatunk le ebből egyénileg és közösségileg egyaránt?

Jézus minden bizonnyal szándékosan hívta fel magára a figyelmet azzal, ahogy bevonult Jeruzsálembe, és biztosan annak is tudatában volt, hogy bevonulása utáni első tette is haragra gerjeszti a vallási vezetőket. Nyíltan bírálta az istentiszteletért felelős vezetőket, és saját hatalmát állította szembe az övékével. A Templom megtisztításával egyértelműen bemutatta, hogy Ő a Messiás, akinek hatalma mindenki másét felülmúlja.

Jézus idejében a papság és a Templom a szadduceusok fennhatósága alatt állt. Ők ellenőrizték a templomi szolgálatokat, amivel hatalmas gazdagságra tettek szert. A zarándokok, akik évente háromszor jöttek fel Jeruzsálembe, nem tudtak áldozatot hozni magukkal, így Jeruzsálemben kellett megvásárolniuk az áldoznivalót. A papok felügyelték az állatok árusítását. Kizárólag a templomi fizetőeszközzel lehetett vásárolni, így a zarándokoknak először át kellett váltaniuk pénzüket templomi dinárra, és csak aztán tudták megvenni az áldozati állatot. A templom előjárói pedig csinos haszonra tettek szert mind a pénzváltásból, mind az állatok eladásából.

Így romlott meg a templomi szolgálat. Egyes emberek számára a gazdagság forrásává vált az a hely, amelynek Isten akarata szerint az egész nép, sőt minden nemzet számára az imádság házána kellett volna lennie. A kufárok itt zsákmányolták ki a közembereket, és tették gazdaggá a vezetőket. Nem csoda, hogy Jézus jogos haragra lobbant. A szó itt már kevésnek bizonyult: az Úr kiűzte az állatokat a templom udvarából, és felforgatta a pénzváltók asztalait. Ezzel a tetteivel azonban meg is pecsételte sorsát. A vallási vezetők ezután már nem túrték tovább munkáját. Úgy érezték, hogy Jézus az erszényükhöz nyúlt, ezért nem tudtak nyugodni addig, amíg meg nem szabadultak tőle.

Hogyan fordulhat elő velünk akár egyénileg, akár egyházi szinten, hogy mindvégig az igazság álarca mögé bújva egyre távolodunk küldetésünkől, és csak a saját életünk jobbítására törekszünk?

A MEGÁTKOZOTT FÜGEFA (Mk 11:12–14, 20–26; lásd még: Mt 21:18–22; Lk 13:6–9)

Olvassuk el a történetről szóló beszámolókat! Az életadó megátkoz egy fát, ami azt követően kiszárad és elpusztul. Nem idegen ez a tett Jézus jellemétől? Mit üzent, mire figyelmeztetett Jézus ezzel az esettel?

Jézus megéhezett, de a távolban észrevett egy lombos fügefát. Közelebb érve csalódottan állapította meg, hogy egyetlen gyümölcs sincs rajta, ezért megátkozta a fát. A fa azonnal kiszáradt és elpusztult. Az evangéliumok írói nem jöttek zavarba Jézusnak ettől a furcsa tettétől, és nem is akarták eltitkolni. A Szentlélek inkább arra indította őket, hogy írják meg ezt a történetet, ami fontos tanítást rejt Jézus követői számára egészen az idők végéig.

Rendkívül fontos minden szó és tett, amelyre Jézus életének utolsó hetében került sor. Eddig felelevenítettük Jézus látványos bevonulását Jeruzsálembe, és azt, hogy milyen nagy feltűnést keltett a templom megtisztításával. Az az esemény azonban, amivel ma foglalkozunk nem a nyilvánosságának szólt, inkább csak a tanítványait akarta tanítani vele. Talán hétfő reggel lehetett, amikor Jézus megátkozta a fügefát. Az azt megelőző este azonban történt még egy nagyon fontos eset. Márk nem említi ugyan, de Lukács feljegyzi, hogy Jézus sirt, amint a szeretett várost nézte, majd megjövendölte, hogyan fogják Jeruzsálemet körbevenni az idegen seregek, és hogyan rombolják le (Lk 19:41–44). Másnap reggel pedig Jézus megátkozta a fügefát. Szembeötlő a két eset kapcsolata.

Figyeljük meg, mit felelt Jézus (Mk 11:22–26), amikor Péter az elszáradt fáról beszélt (21. vers)! Arra felelt Jézus, amiről Péter beszélt?

„Legyen hitetek Istenben” – mondta Jézus, azaz bízzatok az Úrban, imádkozzatok, nyugodjatok meg abban, hogy jó az Isten, és bocsásátok meg mások bűneit! Jézus a távolba irányítja követői tekintetét – távol a földi, bukott dolgoktól – az igazság nagyszerű elvei felé. Tegyük fel magunknak a kérdést, hogy milyen földi dolgokhoz és elvekhez ragaszkodunk, amelyek végül kiszáradnak és elpusztulnak, mint a megátkozott fügefa? Mit mondott Jézus, ami segítségünkre lehet a változásban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből *Az új ország törvénye* (459-463. old.), *Jó a te királyod* (479-487. old.), *A pusztulásra ítélt nép* (488-494. old.) és a *A templom ismételt megtisztítása* (495-505. old.) című fejezeteit!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Milyen bizonyítékait találjuk az e heti tanulmányban annak, hogy Jézus nem véletlenül szenvedett és halt meg?
2. Mivel bírálta nyíltan a kor vallási rendszerét Jézus? Gondoljunk hasonló esetekre, amikor szintén ezt tette! Mi volt rá az oka? Előfordulhat, hogy nekünk is bírálnunk kell a szervezeti rend valamely elemét? Ha igen, milyen körülmények között, és hogyan tehetjük ezt jézusi lelkülettel?
3. Beszéljünk Krisztus Mk 11:23-26-ban feljegyzett szavairól! Vessük össze azzal, amit a vasárnapi részben olvastunk az imákkal kapcsolatban, amelyekre nem adja meg Isten, amit szeretnénk! Hogyan hozhatjuk egyensúlyba a két szakaszban található kétféle gondolatot?
4. Beszéljünk olyan esetekről, amikor hittel imádkoztunk, mégsem a remélt választ kaptuk! Hogyan állhatunk meg ilyen hitpróbában? Mivel bátoríthatjuk azokat, akik azt érzik, hogy Isten nem válaszol imáikra?

ÖSSZEFOGLALÁS: E heti tanulmányunk hangvétele drámai. Jézus éveken át várta életének ezt a szakaszát. Szándékosan haladt a tömeg élén Jeruzsálem felé, akarattal vonult be a városba királyhoz illő módon, beteljesítve ezzel a prófécia jövendöléseit, és tudatosan mutatta be messiási hatalmát. E hét néhány napja a tanítványok számára a reményteli várakozás ideje, a nép számára pedig az utolsó, halovány lehetőség volt arra, hogy elfogadják Királyukat.

A BIBLIA ÉSSZERŰ ÜZENETE

Adrian és Heidi Cobb a rastafarian vallás – egy, a feketék között ismert hit – hívei voltak. Haile Selassiet, a néhai etióp császárt istenítték, ami meglepő, hiszen ő keresztény volt, és nem tudni, milyen kapcsolatban állt a rastafarianusokkal. E mozgalom hívei azt hirdetik, hogy a feketék rázzák le magukról az elnyomás minden láncát. A rastafarian mozgalom gyökerei az 1930-as évekig nyúlnak vissza. Legtöbb követője a karib-tengeri Jamaika szigetén él. E mozgalomnak nincs határozott szervezeti felépítése, sem vezetője. Hisznek minden ember egyenlőségében. Míg a Biblia egyes részeit szent könyvnek tekintik, legnagyobb részét mégis elvetik, mondván, hogy az már nem nevezhető Isten Igéjének. Nem tartanak olyan alkalmakat, amit a keresztények istentiszteletéhez hasonlíthatnánk, hanem azért gyűlnek össze, hogy beszélgessenek, gondolkozzanak, meditáljanak. Máskor késő éjszakáig táncolva ünnepelnek. Kultuszuk két fő ismertetőjele, hogy hajukat sem a férfiak, sem a nők nem vágják le, hanem jellegzetes fonatba fogva viselik, és marihuanát szívznak. A komoly rastafarianusok szigorúan vegetáriánusok, kizárólag természetes, bio ételeket fogyasztanak, só, ízesítők és tartósítószer nélkül. Nem isznak, dohányoznak, kávéznak, még üdítőt sem fogyasztanak, mert mindezeket nem tekintik természetes anyagoknak.

Adrian Cobb az Egyesült Államok nyugati részén, egy úgynevezetten keresztény családban nőtt fel, de a hitről általában nem esett szó otthon. Adrian csak arra emlékezett, hogy gyerekkorában édesapja időnként felolvasott neki a képes Bibliából.

Amikor Adrian felnőtt, barátai révén került kapcsolatba a rastafarianusokkal, és teljesen lenyűgözte filozófiájuk, életük. Rendszeresen részt vett összejöveteleiken, mindent meg akart tudni róluk. Könnyen átvette szokásaikat. Néhány évvel később ismerkedett meg Heiddel, aki hamarosan szintén rastafarianus lett, majd összeházasodtak. Életükben központi szerepe volt hitüknek és velük azonos nézeteket valló barátaiknak, szüleik heves tiltakozása ellenére is.

Egyik este keresgéltek a tévécsatornák között, amikor felfigyeltek a 3ABN egy műsorára. Nem tudtak elszakadni a képernyőtől, érdeklődve figyelték az előadó minden szavát. Teljesen új volt számukra mindaz, amit hallottak, de józan, logikus üzenetnek tartották. Szerettek volna még többet tudni a Biblia tanításáról és az adventistákról, ezért szombaton felkeresték a legközelebbi gyülekezetet. Mindenki szeretettel fogadta őket, mégis feszélyezve érezték magukat, hiszen nem ismerték a szokásokat. Az éppen akkoriban kezdődő próféciai szemináriumon azért rendszeresen részt vettek. Nagyon örültek, hogy igazi, biblikus választ kaptak azokra a kérdésekre, amelyek már régen foglalkoztatták őket.

A rastafarianus összejöveteleken attól kezdve nem vettek részt, de rastafarianus barátaikkal, akik tiszteletben tartják új meggyőződésüket, továbbra is jó kapcsolatban vannak. Adrian szülei örömmel fogadták a változást. Adrian és Heidi is megkeresztelkedett. Adrian lett a gyülekezetük diakónusvezetője. Heiddel együtt gondozzák a gyülekezet virágoskertjét, és veteményest is akarnak ültetni. Legfontosabb céljuk, hogy Isten szeretetéről és hatalmáról beszélhessenek minél több embernek. Szerintük a „hétvégi kereszténység” semmit sem ér. Kéri, hogy imádkozzunk rokonaiért és barátaikért, akik még mindig rastafarianusok, mert nagyon szeretnék, ha ők is el tudnák fogadni Krisztust és Isten Igéjét.

Adrian és Heidi Cobb Wisconsin államban él, és a Madisoni Adventista Gyülekezet tagja.

Utolsó napok a templomban

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat” (Mk 12:30).

KÜZDELEM. Az e heti leckében szereplő események Jézus földi életének utolsó keddjén történtek. A heves küzdelem órái voltak azok, amikor a vallási vezetők többször egymás után megkísérelték a nyilvánosság előtt zavarba hozni Jézust, rá akarták venni, hogy olyasmit mondjon, amit majd felhasználhatnak ellene a római hatóságok előtt. Az egyébként egymással harcban álló különböző csoportok, a farizeusok, a szaduceusok és Heródes hívei ekkor mind összefogtak Jézus ellen.

Jézus egyedül állt ellenségeivel szemben a harcban. Senki sem sietett a védelmére, de nem is volt szüksége senkire, hiszen a kérdésekben rejlő minden csapdát páratlan éleslátással és erővel leplezte le. Támadói erre szólni sem tudtak, zavarba jöttek. Majd Jézus mondott olyan példázatokat, tett fel kérdéseket, amelyek leplezték képmutatásukat.

E hosszú, próbákkal teli nap után még egyszer körbenézett a Mester, mielőtt elhagyta a templomot. Nem tért vissza többé e földi épületbe.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Hogyan válaszolt Krisztus azoknak, akik nem akarták elfogadni tekintélyét? Milyen üzenetet rejtett Jézus a gonosz szőlőművesek példázatába? Hogyan fogadta a hízélgést? Mit tekintett Jézus az igaz vallás és a hit lényegének?

NEM TUDJUK (Márk 11:27-33)

A templom megtisztításával Jézus egyértelműen úgy mutatta be önmagát, mint aki hatalmasabb a templomnál, a főpapoknál és a templomban szolgáló írástudóknál. Nem meglepő tehát, hogy hatalmára vonatkozott az első kihívó kérdés, amit a templomban töltött utolsó napján Jézusnak szegeztek. Olvassuk el, hogyan találkozott a bírálói-val (Mk 11:27-33; lásd még: Mt 21:23-27 és Lk 20:1-8)! Miért nem válaszoltak Jézus kérdésére? Hogy lehet, hogy nem tudtak válaszolni?

Jézus nem vágott vissza a csalárd kérdésekre hasonló módon. Beszéde mindig nyílt, egyenes és tiszta volt. Amikor visszafordította a vallási vezetők kérdését önmagukra, megpróbált áttörni azokon a szellemi gátakon, amelyekkel a farizeusok védekezni akartak ellene. Jézus kérdésére ugyanaz volt a válasz, mint bírálói kérdésére. Jézust és Keresztelő Jánost is Isten küldte, nem embertől kapták feladatukat és hatalmukat. Ha a vallási vezetők belátják, hogy nem ismerték el Jánost, talán szemük megnyílt volna Jézussal kapcsolatban is. Jézus még ilyen rosszindulat láttán is segíteni akart azoknak, akik ellenségesen viselkedtek vele.

Figyeljük meg, mit válaszoltak Jézusnak: Nem tudjuk. Vagyis, nem mondhatjuk ki hangosan, mert ha megtennénk, akkor a nép előtt lelepleznénk magunkat. Jézus nem csak zavarba hozta őket, de lehetőséget is adott nekik arra, hogy megtérjenek - ők mégsem használták ki e lehetőséget.

Volt egyéb oka is annak, hogy nem válaszoltak Jézus kérdésére (lásd: Mk 1:7-8; Jn 1:29)?

Milyen kényes helyzetbe hozta őket Jézus! Ha elismerik, hogy Isten küldte Jánost, akkor mit mondhattak volna Jézusról mondott bizonyítgatására? Ha elismerik, hogy Isten bízta meg Jánost, akkor mivel magyarázhatnák Krisztussal szembeni ellenségeskedésüket?

Ne ítélkezzünk túl könnyen a farizeusok felett, nehogy ezzel önmagunkat is elítéljük (Róm 2:1)! Milyen formában próbálja meg az ember időnként saját életében megkerülni Isten hatalmát, esetleg az itt érintett példánál burkoltabban?

A SZŐLŐMŰVESEK PÉLDÁZATA (Márk 12:1-12)

Ez Jézus egyik legerőteljesebb példázata. Annyira közvetlen, üzenete olyan félelmet keltő, hogy minden bizonnyal a hatása alá került egész hallgatósága. Jézus itt világosan megjövendölte saját halálát, és azt, hogy Isten elveti a hűtlenné vált Izraelt, mint kiválasztott népét. A kiszáradt fügefával tanítványainak már adott egy példát a néppel kapcsolatosan, a gonosz szőlőművesek példázatában pedig szintén ezt a gondolatot akarta kihangsúlyozni.

Hallgatói bizonyára jól ismerték azt az ószövetségi szakaszt, amelyre Jézus a gonosz szőlőművesek példázatát építette. Mire utalt Jézus (lásd: Ésa 5:1-7)?

Jézus sok példázatára jellemző, hogy a fő mondanivalón kívül a részleteket már nem lehet beazonosítani. Ebben a példázatban azonban világosan felismerhetünk minden szereplőt és tárgyat.

Írjuk le Ésa 5:1-7 versei alapján, mit jelképeznek Mk 12:1-11-ben az alábbiak:

A szőlőskert: _____

A szőlőskert tulajdonosa, a gazda: _____

A szőlőművesek (munkások, a bérlők): _____

A gyümölcs begyűjtésére elküldött szolgák: _____

A gazda fia: _____

A sövény, vagy gyepű (utalás: mit adott Isten Izraelnek, ami elkülönítette a többi néptől?): _____

A torony (utalás: mi volt Izrael legfontosabb építménye?): _____

Hogyan hatott Jézus példázata a vallási vezetőkre? Miért nem tartóztatták le azonnal? Mk 12:12.

Valóban keményen szólt a Mester, de az Ő ideje és Izraelé is a végéhez közeledett. Remélte, hogy ez a szigorú figyelmeztetést tartalmazó példázat talán arra készíti néhány hallgatóját, hogy megváltoztassa életét.

Tegyük fel, valaki bejönne a gyülekezetbe, és hasonló üzenetet mondana el, mint amit Jézus mondott Izraelnek! Hogyan fogadnánk, és miért?

HÍZELGŐ SZAVAK (Márk 12:13-17)

Két (egyébként egymással nem szövetkező) csoportot egységbe hozott a Jézus ellen szőtt tervük. A farizeusok a judaizmus törvényeinek szigorú megtartói voltak, nem csak a Mózesnek adott isteni törvényeket követték hűen, hanem azt a számtalan szabályt is, amelyeket az írástudók tettek még hozzá az évszázadok során. A Heródes-pártiak azonban inkább politikai, mint vallási kérdésekkel foglalkoztak. Júdeában a Róma bábjaként kormányzó királyi családot támogatták.

Mihez folyamodtak ezek a férfiak, mielőtt Jézusnak szegezték kérdéseiket? Ki próbálkozott hasonló módszerrel már korábban (lásd: Jn 3:1-2)?

„Mert a te beszéidből ismertetel igaznak, és a te beszéidből ismertetel hamisnak” (Mt 12:37). Ebben az esetben ezek az emberek saját szavaikkal kárhoztatták önmagukat, hiszen elismerték, hogy Jézus igaz, és Istennek útját tanítja. Kétségtelen, hogy ezek az emberek - hacsak később meg nem tértek - az utolsó ítélet során visszahallják saját szavaikat.

Keressük ki a következő igéket! Miről szólnak? Miért, milyen összefüggésben említi a Biblia ezt a témát (Zsolt 5:10; 12:3-4; Péld 20:19; 26:28, 28:23; 29:5)?

A „hizelgés” görög megfelelője abból a szóból ered, ami azt jelenti: sima, síkos, csúszós. Milyen jól érzékelteti ez a kifejezés az ilyen beszédet! Valóban, a hizelgő szavakkal az ember áthatolhat a másik védelmi vonalán, mert így a másik ember jellemének leggyengébb pontjára, énjére, öntudatára hat. Lehet, hogy a hizelgés másoknál beválk, ám semmire nem jutottak, akik Krisztusnál próbálkoztak ezzel a szégyenletes módszerrel.

Óvakodjunk, nehogy hizelgéssel próbáljunk másokat saját céljaink elérése rávenni, de attól is, hogy minket csapjanak így be. Miért nem hatott Jézusra a hizelgés módszere? Kétség kívül jól esik, ha dicsérnek minket, mégis hogyan védekezhetünk a hizelgés ellen?

RAVASZ KÉRDÉS (Márk 12:18–27)

A szaduceusok egy vallási-politikai pártba tömörültek. Gazdag, szabadgondolkodású, világias emberek tartoztak hozzájuk. Csak Mózes öt könyvét tartották ihletett írásnak, és nem hittek a halottak feltámadásában sem. Biztosra vették, hogy ravasz kérdésükkel zavarba hozzák Jézust. Valószínűleg gyakran használták ezt az érvet, amikor a farizeusokkal és másokkal vitáztak a feltámadás tanáról. (Ugyanakkor, ha jobban megvizsgáljuk érvelésüket, bizony elég nevetségesnek találhatjuk: egy asszony, aki hét testvérhez megy feleségül, mindig akkor megy a következőhöz, miután az előző meghalt!) A szaduceusok azt hitték, nevetségessé tehetik Jézust, ha ellentmond nekik, ha pedig egyetért velük, még jobban felbőszíti a farizeusokat.

Figyeljük meg, mit mondott nekik Krisztus először! Épp a legfájóbb pontjukra tapintott. Miért jelentett ez komoly feddést leginkább nekik, a vallási vezetőknek?

A szaduceusok csak Mózes öt könyvét fogadták el, ezért Jézus nem utalt a feltámadással kapcsolatos más ószövetségi szakaszokra, például Ésaías és Dániel könyvére. 2Móz 3:6 versét idézte, itt fordul elő az ismert gondolat először a Szentírásban. Így hirtelen védekezni kellett a szaduceusoknak, akik a Biblia első öt könyve tudósainak tartották magukat.

Olvasd el figyelmesen a verset, amit Krisztus idézett! Hogyan érthetjük meg, mire utalt Jézus Isten hatalmával és a halottak feltámadásával kapcsolatban (lásd még: Jn 11:26; 1Jn 5:11–12)? Hogyan segít Mk 12:27 a válaszadásban?

Tanításaiban Jézus ugyanezt az érvet hangsúlyozta: aki hisz Benne, mint ahogy Ábrahám, Izsák és Jákob hitt, már átment a halálból az életbe, és bizonyosan előjön a sírból Jézus hívására (Jn 5:24–25). Bár testünk elporlad, életünk el van rejtve Istenben, és újra életre kelünk. Nem csoda hát, hogy a halál csak alvás, csöndes pihenés azoknak, akik ugyan most a sírban vannak, de Isten élőknek nevezi őket.

Mit válaszolnál és miért, ha valaki megkérdezné, hogy ismered-e Isten hatalmát?

A LEGNAGYOBB PARANCSOLAT (Márk 12:28–34)

Olvassuk el figyelmesen Mk 12:28–34 verseit, és imádkozzunk, majd olvassuk el az alábbi idézetet Ellen White-tól: „Krisztus válaszanak bölcsessége meggyőzte az írástudót. Tudta, hogy a zsidó vallás inkább a külső ceremóniákból áll, mint a belső kegyességből. Volt némi fogalma a pusztai ceremóniális áldozatok értéktelenségéről és a hit nélkül történő vérontás értelmetlenségéről. Az Isten iránti szeretet és engedelmség, az emberek iránti önzetlen megbecsülés ezeknél a rítusoknál értékesebbnek tűnt szemében. Ennek a férfinak a készsége, amivel elismerte Krisztus gondolkodásmódjának helyességét, határozott és azonnali válasza a nép előtt, merőben más lelkületet igazolt, mint a papoké és a főembereké. Jézus szíve megindult ennek az őszinte írástudónak a láttán, aki merete vállalni a papok rosszallását és a főemberek fenyegetését: elmondta szívének meggyőződését. »Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától«” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 512. old.).

Jézus szavai, az írástudó válasza és Ellen White véleménye alapján foglaljuk össze, mit jelent ma, a XXI. században szeretni Istent és az embert! Milyen gyakorlati jeleit adhatjuk szeretetünknek? Mikor önámítás azt mondani, hogy szeretjük Istent és a többi embert? Min kell változtatnunk az életünkben annak érdekében, hogy jobban tudjunk engedelmeskedni ezeknek a parancsolatoknak?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből a 498-520. oldalakat!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Miért lehet csak hit által elfogadni a halottak feltámadásának a kérdését? Létezik a teremtett világban olyan bizonyíték, ami a feltámadásra utal? Szükségünk volna a természet világából vett bizonyítéokra ahhoz, hogy hinni tudjunk a feltámadásban?
2. Kathryn Cravens egyszer azt írta: „Ha egy férfi hiú, hízelegj neki! Ha szerény, hízelegj neki! Ha dicsekvő, hízelegj neki! Az egész történelem bizonyítja, hogy nem marad hatástalan az uraknál a túlzott hízelgés.” Vajon miért olyan fogékonyak az emberek a hízelgésre? Mit tegyünk, hogy keresztényként ne is hízelegjünk, és be se tudjanak csapni hízelgéssel?
3. Hol a határ a szívből jövő dicséret és a hízelgés között?
4. Érdemes megbeszélni az osztályban, mivel mutathatná a gyülekezet jobban, hogy közösségünk tagjai szeretik Istent és a többi embert. Tesz-e valamit a gyülekezet, ami igazolná szeretetünket, vagy csak szombati klubbként működünk?
5. Mit értett Jézus azon, hogy adjátok meg Istennek, ami az Istené, és a császárnak, ami a császáré? Képzelnék magunkat abba a történelmi korba, amelyben Jézus élt! Nem lett volna jogos, hogy ha lázadást robbant ki a gonosz rendszer ellen? Miért nem tette ezt, és milyen tanulságot vonhatunk le ebből a mi korunkra vonatkozóan?

ÖSSZEFOGLALÁS: Ezen az utolsó, drámai napon Jézust a templomban találjuk. Ellenfelei védekezésre akarták kényszeríteni, de Jézus mindvégig ura maradt a helyzetnek. Szeretettel közeledett még azokhoz is, akik gyűlölték.

VÉLETLEN TALÁLKOZÁS?

Huszonhárom éves koromra úgy éreztem, hogy mindent elértem az életben, amit csak akartam. Rendőrként dolgoztam. Amikor egy autóbalesetet szenvedett asszony életét megmentettem, nekem ítélték „Az Év Motoros Rendőre” kitüntetését. Mégsem voltam boldog, valami mindig hiányzott. Csalódott, lehangolt voltam, de igazából nem tudtam, hogy miért. Mindig is hittem Istenben, de egy ideje nem éreztem jelenlétét az életemben. Egyik este, amikor különös erővel tört rám a reménytelenség, szó szerint könyörögtem Istennek: engedje éreznem, hogy velem van.

Másnap reggel bekapcsoltam a tévét, hogy valamelyik keresztény csatorna programja lelkileg megerősítsen. Végignéztem több adást is, de egyik sem fogott meg. Azután kapcsoltam az Amazing Facts (Fantasztikus tények) című műsorra, amelynek előadója, Doug Batchelor arról beszélt, hogyan teljesednek a prófécia napjainkban. Legnagyobb meglepetésemre minden állítását bibliaszövegekkel támasztotta alá. Úgy éreztem, hogy fél óra alatt többet tanultam, mint nyolc évig az egyházi iskolában, ahová jártam. Rossz kedvem azonnal elmúlt, éreztem, hogy Isten válaszolt az imádságomra, és ez megadta azt az örömet, ami addig úgy hiányzott. A műsort követően gyorsan felhívtam a megadott telefonszámot, és megrendeltem a biblíatanulmányok anyagát CD-n. Arra gondoltam, el kellene mennem a templomba, de nem tudtam, hogy az előadó melyik egyház tagja, ezért a közeli gyülekezetbe mentem el, ahol őszinte, komoly keresztényekkel ismerkedtem meg. Hamarosan aktív tagja lettem a közösségnek, és közben tovább hallgattam Doug Batchelor biblíatanulmányait. A lelkész is örömmel állapította meg, hogy milyen gyorsan haladok előre a Biblia ismeretében. Felkért prédikálni is, én pedig igyekeztem Doug Batchelor biblikus előadásmódját követni. Ha éppen nem a gyülekezetben voltam, esténként általában a CD-t hallgattam. Ekkor éreztem először igazán, hogy jó úton járok. Így hallottam a szombatról, a Tízparancsolat érvényességéről és megtartásának fontosságát, ami azonban igencsak próbára tette hitemet. Megpróbáltam tanácsot kérni a gyülekezet lelkészétől, aki határozottan visszautasította ezeket a gondolatokat, és engem is óva intett az általa szélsőségesnek tartott kérdésektől, mondván, hogy „csak az adventisták hirdetik ezeket a tévtanokat, akik nem Istent, hanem a szombatot imádják”. Ettől egyre jobban összezavarodtam, mert tiszteltem és szerettem a lelkészt, hűséges tagja voltam akkori gyülekezetemnek, de a Biblia alapján nem tudtam elfogadni a szavait. A lelkésznek ebből a mondatából tudtam meg, hogy Doug Batchelor adventista. Ezután megint letérdeltem, és úgy kértem Istent, hogy mutassa meg az igazságot.

Következő este szokásos járőrszolgálatomat végezve megállítottam egy autót kisebb közlekedési kihágás miatt. A vezető éppen egy adventista lelkész volt. Ezt nem különös véletlennek, inkább Isten vezetésének láttam. A lelkész, aki a kirótt büntetés ellenére is barátságos volt, megadta a telefonszámát, és felajánlotta, hogy szívesen beszélget velem bibliai kérdésekről, amit pár nappal később meg is tettünk. Együtt imádkoztunk, hogy Isten mutassa meg, hol a helyem. Amikor döntöttem, leírhatatlan békességet éreztem. Istennek engedelmeskedtem, nem az embereknek.

Shane Davis rendőri hivatását feladta, és most teológiát tanul az Andrews Egyetemen. Feleségével a michigani Berrien Centerben él.

Jövendölés a végidőről

„De előbb hirdettetnie kell az evangéliomnak minden pogányok között” (Mk 13:10).

AZ APOKALIPSZIS NÉPE. Mi adventisták az apokalipszis népe vagyunk, azaz hisszük, hogy a világ nem egyre jobb és jobb lesz, hanem hirtelen drámai véget ér. Nem atomháború, nem az űrből becsapódó meteor, nem is ember okozta vagy természeti csapás semmisíti majd meg a földet, hanem Jézus vet véget a bűn történelmének. Az Úr visszatér hatalommal és dicsőséggel, és akkor megszűnik a jelenlegi világrend. Jelenések 20. fejezetének jövendölése szerint a megadott időben, az ezer év végén Isten új eget és új földet teremt népe örök otthonául.

Az adventista név is arra utal, hogy hiszünk Jézus második eljövételében. Azért nevezzük így magunkat, mert Jézus is „adventista” volt. A héten tanulmányozott bibliai szakasz, a párhuzamos igehelyekkel együtt (Mt 24; Lk 21), vázlatos képet ad a jövőről, Jézus korától egészen az Úr második eljövételéig. Jézus Krisztus szól itt hozzánk!

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen összefüggésben hangzott el Krisztus beszéde a világ végéről? Mi ad reményt a nem sok jót sejtető szavak után? Mennyire illik a mai korra az, ahogy Jézus a világ állapotát látta az eljövételét közvetlenül megelőző időben?

A TANÍTVÁNYOK KÉRDÉSEI (Márk 13:1-4)

Hol volt Jézus, amikor a világ végéről beszélt (Mk 13:1-3)?

Máté feljegyezi, hogy amikor Jézus befejezte a tanítást a templomban, sírva fakadt a szeretett város miatt, és ezt jövendölte: „*Ímé, pusztán hagyatik nektek a ti házatok*” (Mt 23:38). Valószínűleg ez a megjegyzés készítette a tanítványokat, hogy a templomból távozva dicsérjék erős alapját és fenséges épületét. Ma is, ha Jeruzsálemben az egykori templom területén sétálunk, ámulattal nézzük, milyen hatalmas, tiszteletet parancsoló lehetett egykor. Az ásatások során előkerült néhány alapköv roppant nagy. Nem csoda, hogy a tanítványokat megdöbbenette Jézus jövendölése, miszerint kő kövön nem marad ott.

Hasonlítsuk össze Márk és Máté beszámolóját (Mt 24:1-3), és figyeljük meg a tanítványok kérdéseit! Mindössze egy kérdést akartak feltenni neki, Jézus azonban nem csak Jeruzsálem lerombolásáról, hanem második eljövételéről is beszélt. Miért kapcsolta össze a két eseményt?

A tanítványok azt hitték: a templom és a város lerombolásához vezető események olyan rettenetesek lesznek, hogy akkor jön el a világ vége is. Úgy értették, hogy Jeruzsálem bukása egybeesik majd Jézus visszajövetelével. Tévedtek, mert Jeruzsálem valóban elesett, és a templomot is lerombolták, de sok évnek kellett még eltelni Jézus visszajövele előtt. Amikor India síkságain utazva a Himalája égbe szökő hegyvonulatait látjuk, azt hihetnénk, hogy a legmagasabb csúcsokat nézzük, pedig még csak az alacsonyabb részekhez közelítünk. Egyre feljebb haladva megpillantjuk a következő hegygerincet, majd a harmadikat, a negyediket és így tovább - mindegyik magasabb az előzőnél. Messze, benn a magas csúcsokon túl tör az ég felé hihetetlen magasságba a Mount Everest.

A végidőre vonatkozó próféciák magyarázatával kapcsolatban meghatározó, hogy milyen körülmények között hangzottak el Jézus szavai. A tanítványok kérdésére mindkét szempontból felelt: Jeruzsálem elestével és a második adventtel kapcsolatban is. Válasza átfogó volt, helyenként kifejezetten Jeruzsálem elestére, másutt a világ végére, bizonyos szavaival pedig mindkét eseményre utalt.

A VÉGIDŐ JELEI (Márk 13:5-13)

Mit mondott Jézus a világ végének jeleiről? Beszélte erőszakról, üldözésről, vérontásról, de vigasztalta is tanítványait. Melyek ezek a szavak Jézus jövődőlésében szétszórva? Mivel bátorít Jézus ígérete a visszajövetelét megelőző szörnyű események közepette?

Jézus kifejtette, hogy a világ vége egyszerre rossz hír és jó hír. Követői egyrészt bajokra számíthatnak az emberi kapcsolatok, a politikai élet és a természet világa terén egyaránt. Minden kizökken a megszokott kerékvágásból, az állandóság megszűnik. Az viszont jó lesz, hogy minden népnek hirdetik majd az értünk meghalt Jézus Krisztusban testet öltött evangélium, Isten szeretetének üzenete.

Még száz esztendővel ezelőtt is valószínűtlennek, sőt egyenesen lehetetlennek tűnt, hogy az evangélium minden néphez eljusson. Mi változott az utóbbi időben, ami miatt könnyebb elképzelni a jövődőlés teljesedését? Milyen lehetőségeink vannak, amelyekről a korábbi időkben nem is álmodhattak?

Természetesen a keresztényeknek is mindig fájdalmas és megdöbbentő szembesülni a háborúval, természeti csapásokkal és a Jézus által jövődőlő bajokkal. Mégis erőt ad a rettenetes körülmények között, hogy az Úr előre elmondta, mi várható, ugyanakkor vigasztalta is tanítványait. Ezzel a szemlélettel találkozhatunk az Ószövetségben is. A pusztulással, ítélettel, csapásokkal fenyegető próféták szinte mindig bátorították népüket, akik enélkül bizonyára feladták volna Istenbe vetett hitüket (2Krón 7:13-14; Jer 29:10; 36:1-3; Ám 5:4). Más szóval, bármennyire félelmetesnek is tűnik Jézus jövődőlése, bőven van okunk a reménységre!

Istennek melyik ígérete segít, hogy ne adjuk fel a reményt, bármilyen küzdelemmel, megrázkódtatással és próbával nézünk is éppen szembe? Írjuk néhány sort a Krisztusba vetett hitünkől nyert reménységről!

JERUZSÁLEM ELESTE (Márk 13:11-19)

A mai szakaszban néhány rész vonatkozik Krisztus minden időben élő tanítványaira, bizonyos részek azonban csak Jeruzsálem elestére utalnak.

Mi volt az a Jeruzsálem közelgő pusztulására utaló jel, amire Krisztus követőinek figyelniük kellett (Mk 13:14; lásd még: Mt 24:15; Lk 21:20)?

Jézus beszélt a pusztító utálatosságról, amiről Dániel próféta is szólt. Ez utalás Dán 9:27-re, ahol a próféta évszázadokkal korábban megjövendölte, hogy a rómaiak elpusztítják majd Jeruzsálemet. Jézus itt mondta el, hogy erre vonatkozott a jövődőlés.

A keresztények komolyan is vették Jézus szavait. Amikor a viharfelhők gyülekeztek, és a római seregek Kr. u. 67-70. között támadták Jeruzsálemet, a hívők készen álltak. Jézus figyelmeztette őket, hogy amikor eljön a menekülés ideje, ne késlekedjenek, ők pedig hallgattak rá. De hogyan tudták elhagyni az idegen katonákkal körülkerített várost?

Josephus Flavius, a zsidó történetíró, aki túlélte Jeruzsálem ostromát, magyarázattal szolgált erre: „Josephus azt írja *A zsidó háború* című művében (vi. 9.3 [420]), hogy a város ostroma alatt és utána több mint egymillióan vesztették életüket, 97000 ember pedig fogságba került. A rómaiak azonban egyszer váratlanul visszavonták az ostromgyűrűt Jeruzsálem körül, ekkor az összes keresztény elmenekült, és azt mondják, egy sem halt meg közülük. Pella városában húzták meg magukat, a Jordán folyó keleti partján, csaknem 30 km-re... délre a Galileai-tengertől.

Josephus szerint a római seregek parancsnoka, Titus bevallotta, hogy sem seregei, sem a faltörő gépezetek nem tudták volna lerombolni Jeruzsálem falait, ha Isten maga nem akarta volna azt. A város makacs védekezése annyira feldühítette a római katonákat, hogy amikor végül beléptek oda, bosszúvágyuk nem ismert határokat” (*The SDA Bible Commentary*, 5. köt. 499. old.).

Jeruzsálem ostroma a történelem egyik legkegyetlenebb pusztítása volt. Asszonyok, gyermekek és csecsemők haltak éhen. Családok tagjai egy-egy morzsa ételért, legyen az akár a galambok ürüléke is, képesek voltak megölni egymást. Isten mindezt előre tudta, ahogy azt Dániel és Jézus próféciája is mutatja. Hogyan magyarázhatnánk meg valakinek, aki nem keresztény, hogy miért engedte meg mindezt a szerető Isten, aki előre tudta, mi fog bekövetkezni? Hogyan tudjuk mi magunk összeegyeztetni, hogy hiszünk a szerető, mindenható Istenben, amikor ilyen rettenetes tragédiák történnek?

JÉZUS MÁSODIK ELJÖVETELE (Márk 13:19–27)

Nem tudjuk aprólékosan megvizsgálni Márk evangéliuma 13. fejezetében Jézus jövendölésének minden részletét sem Jeruzsálem elesésével, sem a második adventtel kapcsolatban, a fejezetet vázlatosan áttekintve azonban világos képet kapunk. Az általánosabb természetű jelek után Jézus egyértelműen utal Jeruzsálem közelebbi pusztulására (14–18. versek), majd a világ végét jelző eseményekről szól. Félreérthetetlen kijelentéseket tesz második eljöveteleivel kapcsolatban (26–27. versek).

Tanulmányozzuk Mk 13:14–27 verseit, és gondoljunk arra, hogy Jézus itt már nem Jeruzsálem pusztulásáról beszélt! Foglaljuk össze a lényegét annak, amit Jézus a visszajövetele előtti eseményekről mondott! Inkább a világ általános állapotára összpontosítsunk, ne a részletekre!

Olvassuk el imádkozva, figyelmesen a 23. verset! Nézzük meg a közvetlen ezt megelőző részt: rettenetes időről beszélt Jézus, szenvedésről, erőszakról, hamis Krisztusokról, hamis jelekről és csodákról, amelyek még a választottakat is majdnem elhitetik. Majd pedig lényegében ezt mondja: Ezek a szörnyű dolgok valóban megtörténnek, de ne csüggedjete el, ne veszítsetek el hiteteket, mert én előre megmondtam, mi várható! Az Úr még e félelmet keltő figyelmeztetést is úgy mondja el, hogy kihangsúlyozza: van remény. Amikor bekövetkeznek, Jézus szavainak igazságát bizonyítják ezek a rettenetes események (lásd még: Jn 13:19). Vigyázzunk, ne csak ezekre a szörnyűségekre gondoljunk, hanem arra is, ami azután következik: Krisztus második eljövetele!

Anna Akhmatova, orosz költő rettenetes időket élt át hazájában, amikor így írt: „Mindent kifosztottak, elvettek és eladtak.” Mégis feltette a kérdést: „Miért nem esünk hát kétségbe?” „Idővel a környező erdőkből nyarat lehelnek a városba a cseresznyefák, s éjjel a mélységes, átlátzó égbolt új galaxisok fényétől ragyog.” (Poems of Akhmatova [New York: Houghton Mifflin Co. 1973.] 73. old.). Mi ébresztett reményt benne? A keresztényeknek mi a legnagyobb reménysége?

AZ ADVENTRE VÁRVA (Márk 13:28–37)

Mire tanít a fügefapéldája? Miért nem tudhatjuk Jézus eljöveteleének pontos időpontját (28, 29, 32, 33. versek)? Miért nem lenne jó, ha pontosan tudnánk Krisztus visszatérésének idejét?

Ha nyitott szemmel járunk, észre vesszük, hogy a természet világa figyelmeztet Jézus második eljöveteleére. Minden évben, amikor kizöldellnek a fák, tudjuk, hogy közeleg a nyár. Nem tudjuk pontosan megmondani, mikor köszönt be a forróság, de biztosak lehetünk abban, hogy eljön annak az ideje is. Jézus visszajöveteleének jelei sorra teljesedtek az évszázadokon át, és így tudhatjuk, hogy olyan biztosan eljön az Úr, mint amilyen biztosan követi a telet a nyár.

Ellen White hosszú szolgálata során számtalanszor hallott arról, hogy egyesek megpróbálták kiszámítani a második advent idejét. Ellenezte az efféle számításokat, és figyelmeztette az adventistákat, hogy ne bonyolódjanak ilyesmibe. 1891-ben egyik prédikációjában azt tanácsolta, hogy inkább arra figyeljünk, hogyan éljük mindennapjainkat. „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat!” ezzel a címmel beszélt Jézusnak az ApCsel 1:7-ben feljegyzett szavai alapján. „Isten többször is figyelmeztetett Jézus visszajöveteleének idejével kapcsolatban. Isten népe nem kap többé olyan üzenetet, amely az időre utalna. Nem fogjuk megtudni sem a Szentlélek kitöltésének, sem Krisztus eljöveteleének pontos idejét...”

Nem szabad izgatottan figyelni az időt. Ne bonyolódjunk olyan időpontoknak a számításába, amelyekről Isten hallgatott. Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy »vigyázzanak«, de nem csak egy meghatározott ideig. Követői mindig álljanak készenlétben, figyeljenek a kapitány parancsára. Az Úr eljövetele előtt vigyázzanak, várakozzanak, imádkozzanak és munkálkodjanak. Senki nem mondhatja meg, pontosan mikor jön el Krisztus, mert senki nem tudja a napot és az órát. Ne mondjuk, hogy egy, két vagy öt év múlva jön vissza, de azt se gondoljuk, hogy soká lesz az még, talán tíz vagy húsz év múlva sem fog eljönni” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt. 179–181. old.).

Mit mondott Jézus, hogyan éljünk, miközben visszajöveteleét várjuk (Mk 13:34–37)?

A hosszú útra induló gazdáról szóló történet ugyanazt mondja, mint a fügefapéldája. Biztosra vehetjük, hogy Jézus visszatér, csak azt nem tudjuk pontosan, hogy mikor. Minden elmúló nappal közelebb a második advent ideje!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Hasonlítsuk össze Márk beszámolóját Jézusnak az Olajfák hegyén mondott beszédéről azzal, amit a másik két evangélium közül e témával kapcsolatban (Mt 24:1-51 és Lk 21:5-36). Olvaszuk el Ellen G.White: Jézus élete című könyvéből *Az Olajfák hegyén* című fejezetét (531-541. old.)!

Amikor Jézus visszajövetelének jeleiről olvasunk, ne foglalkozzunk túl sokat a sötét jövő képeivel, nehogy szem elől veszítsük a ránk váró nagy örömet, azt, hogy örökké élhetünk Krisztussal! „Nem csoda, hogy az Újszövetségben olyan sok ígélet szól az örök életről (Jn 6:54; Jn 10:28; Lk 18:30; Jn 3:16; 1Jn 5:13; 1Tim 1:16; Róm 6:22; Tit 3:7; stb.), hiszen csak az örökkévalóságban kapunk kárpótlást. Egymillió, sőt, egymilliárd év sem hozhatna annyi kellemes percet, ami kárpótolhatna a sok szenvedésért. Csakis az örökkévalóság idején állhat vissza az egyensúly, mert a végtelen mindig több, mint a véges” (*Adventist Review*, 2002. február 28., 22. old.).

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Olvassuk el újból az *Adventist Review*-ből idézett fenti szakaszt! Mire gondol itt a szerző? Milyen reménységre utal ez a néhány sor?
2. Melyik az a Jézus eljövételét megelőző jelek közül, amelyik ezután teljesedik még be? Mi a mi szerepünk ebben? Mit tehetünk ezért közösségi- és egyénileg? Siettetjük Jézus visszajövetelét, vagy mi is hozzájárulunk ahhoz, hogy még mindig nem jött el az Úr?
3. Hogyan őrizhetjük meg a második advent közelségének érzetét anélkül, hogy minket is magával ragadna a világvége-hisztéria?

ÖSSZEFOGLALÁS: Az Adventista Egyház nem véletlenül helyezi a hangsúlyt Jézus második visszajövetelére. Jézus, Urunk és Megváltónk beszélt erről korábban, mint az igazság fontos részéről. Halála előtt nem sokkal hosszasan ecsetelte a jövő eseményeit Péternek, Andrásnak, Jakabnak és Jánosnak. Fellebbentette a fátylat az előttük és a későbbi korok hívői előtt álló eseményekről. Elmondta, először Jeruzsálem pusztul el, amitől a keresztények megmenekülhetnek, ha figyelnek. Ezután következik majd a próbák hosszú ideje, de annak is eljön a vége az Isten által megszabott időben.

ISTEN ÚTJAI

Isten különféle úton-módon közelíti meg az embereket - az alábbi történetek ebből adnak ízelítőt.

Kidobott kincs

Fred a ház előtti központi szemégyűjtőhöz ment, és amikor bedobta a szemetet, tekintete megakadt néhány színes papírlapon a konténer tetején. Kivette az egyik tiszta papírt, és zsebetette, majd meg is feledkezett róla. Pár nap múlva akadt megint a kezébe, akkor végre elolvasta: ingyenes bibliai tanfolyamra szóló meghívó volt. Fred kitöltötte a megrendelőlapot, és postára adta. Hamarosan megkapta az első csomagot. A tanulmányokat mindig szorgalmasan kitöltötte, így hamar elvégezte a tanfolyamot. Közben azt is megtudta, hogy az Adventista Egyház Bibliai Levelező Iskolájának a tanfolyamán vett részt. Mély nyomot hagyott benne a sok bibliai felfedezés, ezért megkereste, hol van a közelben adventista gyülekezetet, majd rendszeresen eljárt az istentiszteletre, hamarosan meg is keresztelkedett. „Azért bukkantam rá erre a nagy kincsre, mert valaki a szemétkébe dobta a meghívót” – mondta Fred. Nem örülünk, ha valaki kidobja a meghívóinkat, de Isten még így is fel tudja használni arra, hogy elérje azokat, akik igazán keresik Őt!

Láncreakció

Nagyszerű érzés, ha Krisztushoz tudunk vezetni valakit, de előfordulhat, hogy fáradozásunk sokáig eredménytelennek tűnik. Washington államban egy lelkes kétezer jelentkezési lapot küldött ki a Bibliai Levelező Iskolától, de csak egyetlen jelentkező akadt. A lelkes szomorúan bár, de elment a megadott címre, és így találkozott Terezával, egy fiatal nővel, aki határtalan örömmel fogadott mindent, ami az evangéliumról és a megváltásról szólt. A következő szombatot Tereza már az adventista gyülekezetben töltötte. Hamarosan a testvérét, Feliciát is magával vitte. A két testvér együtt keresztelkedett meg.

Felicia a férjét hívta el, aki már-már teljesen az alkohol rabja lett. A férfit is megfogta, amit a gyülekezetben hallott. Abba hagyta az ivást, és megkeresztelkedett.

Tereza másik két testvérét és azok gyermekeit is meghívta a gyülekezetbe, és amikor az édesanyjuk látta, mennyire megváltozott lányai élete, ő is velük tartott, és már ő is rendszeresen részt vesz a szombati istentiszteleteken.

A történetnek ezzel még koránt sincs vége. Az evangélium jó híre, láncreakció szerűen hat Tereza családtagjaira, barátaira és ismerőseire, akik megismerik a gyülekezetet, és mindig újabb és újabb ismerőseket hoznak magukkal. Mindez egyetlen jelentkezési lap kitöltésével kezdődött. A történet végét pedig egyedül csak Isten ismeri.

Jézus elfogatása

„És monda: Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied” (Mk 14:36).

A LEGFONTOSABB ESEMÉNY. A negyedév során hátralévő három tanulmányunkban Jézus életének utolsó 72 órájával foglalkozunk. A Megváltó életének döntő ideje volt ez. A következő tanulmányok egymáshoz kapcsolódnak. Olyan eseményekről és döntésekről hallhatunk itt, amelyek hatottak Jézus sorsára. Az e heti leckében olvasunk Jézus küzdelméről a Gecsemáné kertjében, amikor haláltusát vív. Ha visszakozik, az emberiség örökre elvész. A következő héten a keresztség követjük Jézust, ahol Sátán minden erejével és fortélyával küzd, hogy legyőzze az Urat. Ha Sátán diadalt arat, az emberiség örökre elvész. Az utolsó tanulmányunk foglalkozik Jézus halálával és temetésével. Ha nem támad fel a halálból, akkor egész élete, tanításai és minden szenvedése hiábavaló volt – és az emberiség örökre elvész. Óriási volt a tét!

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mivel próbálta Júdás igazolni tettét, Jézus elárulását? Miért mondta Jézus, hogy addig nem iszik a szőlőtőke terméséből, amíg ott nem leszünk vele országában? Miért tagadta meg Péter Jézust annak ellenére, hogy korábban fogadkozott: halála árán is megvédi Jézust? Mit jelent Istent Abbának szólítani? Miért fordultak el a tanítványok Krisztustól életének válságos szakaszában?

AZ ÁRULÁS TERVE (Márk 14:1-11)

Olvassuk el Mk 14:3-10 és Jn 12:1-8 verseit! Miért éppen ezután döntötte el Júdás, hogy elárulja Jézust?

Júdás történetében az a legfélelmetesebb, hogy mennyire könnyen becsaphatja magát az ember. Olyan könnyű jónak gondolni a rosszat.

Miért mérgeződtek néhányan? Lehet, hogy valamiben igazuk volt?

Márk beszámolója szerint nem csak Júdás, hanem még több tanítvány is furcsállta a pazarlást. Vajon a többiek panaszkodása még jobban meggyőzte Júdást arról, hogy jogos a felháborodása?

Márk 14. fejezete elején a nép vezetői azon tanakodtak, hogyan ítélik halálra Jézust. Majd az asszony megkeni Jézus lábát, a Mester pedig megfeddi az asszony tettét rosszálló tanítványait. Közvetlenül ezután Júdás elmegy a főemberekhez, hogy épp azt mondja nekik, amire vártak. (Lukács ugyanezt írja le, de kicsit másként; lásd: Lk 22:1-4.) Márk a Szentlélektől ihletve arra utal, hogy ez az eset is csak készítette Júdást szörnyű tetteire. Figyeljük meg, milyen szerepe volt a pénznek úgy a Simon házában lezajlott eseményben, mint Júdás és a főemberek találkozásánál. Ebből is látszik, hogyan használja fel Sátán jellemünk gyenge pontjait arra, hogy uralma alá hajtja gondolatainkat (Lk 22:3).

Elszörnyedünk Júdás tettétől, de tudnunk kell, hogy mindannyian eshetünk hasonló csapdába. Mindenkit legyőzhet egy-egy dédelgetett bűn, ami oda vezethet, hogy az ember elárulja az Urat. Mi menthette volna meg Júdást, és mi védhet meg minket (Mk 8:34)? Hogyan történik ez meg az életünkben?

AZ UTOLSÓ VACSORA (Márk 14:12–26)

A keresztények már az első időktől fogva megemlékeztek az utolsó vacsoráról. Kb. 20 évvel később Jézus korinthusi követői összegyűltek, talán egy háznál, hogy megünnepeljék az úrvacsorát (1Kor 11:17–22). Pál levelet írt nekik, hogy figyelmeztesse őket az életükbe beszivárgott bűnökre. Ma szinte minden keresztény egyház ünnepli az úrvacsorát, értelmezésében és jelentőségében azonban igen nagy különbségeket találunk.

Olvassuk el Mk 14:24–25 verseit! Mit mond itt Jézus? Milyen utalást találunk szavaiban a második adventre vonatkozóan? Miért beszélt ekkor halálával összefüggésben a második eljövételéről is?

Figyeljük meg, mit mond itt Jézus nem csak a tanítványainak, de nekünk is! Szavai elárulják, milyen szeretettel, ragaszkodással gondol azokra, akik ott lesznek vele Isten országában. Nem iszik addig a szőlőtőnek a terméséből, amíg el nem jön Isten országa (lásd: Lk 22:18), vagyis amíg ott nem lesznek vele azok, akiket saját vérén váltott meg. *„Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában”* (Mt 26:29). Ő sem iszik a szőlőtőke gyümölcséből, amíg mi nem vagyunk vele. Gondoljunk csak bele, ki szól itt hozzánk (Jn 1:1–3; Kol 1:16–17; Zsid 1:2)! Ennyire fontosnak tart minket! Ennyire szeret Istenünk!

Figyeljük meg, mennyire fontos Krisztus kiontott vére! Ez által lehetünk majd ott Isten országában és ihatjuk a szőlőtőkének termését, vérének szimbólumát az Úrral együtt. Téves az a tanítás, amely nem hangsúlyozza ki Krisztus vérenek központi szerepét a megváltási tervben.

Krisztus kijelentette, nem iszik a szőlőtő terméséből addig, amíg nem leszünk vele együtt a mennyben. Gondolkozzunk ezen! Milyen vigaszt, reményt és bizonyosságot találunk ebben a gondolatban? Isten jellemének ez a csodálatos megnyilatkozása hogyan segíthet a csüggesztő helyzetekben?

PÉTER BUKÁSA (Márk 14:27–31, 66–72)

Jézus előre megmondta, hogy Júdás majd elárulja (Mk 14:21), Péter pedig megtagadja (30. vers). Mégsem Isten rendelte el Péter és Júdás bukását. Isten egyformán ismeri a múltat, a jelent és a jövőndőt. Az Atya előre látja, mi fog történni, ám mindenki szabadon dönt a tetteiről. Jézus tudta, mit fognak tenni. Ha Péter és Júdás másként döntött volna, Jézus sem ezeket a tetteket jóvendölte volna meg.

Mit gondolt Péter, meddig követi Jézust? Komolyan gondolta szavait (Mk 14:27–31)?

Mennyire hasonlítunk Péterre! Milyen gyorsan ki tudjuk mondani: *„Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem”* (29. vers). Péter hitte, amit mondott. Mi is komolyan gondoljuk, amikor megfogadunk valamit Istennek, de újból és újból Péterhez hasonlóan megtört szívvel, sírva roskadunk magunkba, mert kudarcot vallottunk az Úr előtt. Meg kell tanulnunk a leckét, amit Péter megtanult: fogadkozhatunk, de ez még nem jelent győzelmet. Ha győzni akarunk, ne a saját erőnkre és képességeinkre hagyatkozzunk, hanem csak Krisztusra! Ha Péter inkább Krisztusról beszélt volna, mint önmagáról, akkor egészen másképp alakulhatott volna a története.

Nem csak Péter fogadkozott, hogy semmiképp sem tagadja meg Jézust (31. vers), mindegyik tanítvány azt hangoztatta. Ám ahogy a veszély nőtt, *„elhagyván őt, mindnyájan elfutának”* (50. vers). Igaz, itt főleg Péterről beszélünk, de a többieknek is volt mit megtanulni azzal kapcsolatban, hogy mit jelent Krisztust követni.

Mit mondhatott volna Péter, hogyan imádkozhatott volna, hogy megmeneküljön ettől a szörnyű kudarcától? A következő szövegek segíthetnek a válaszadásban (Zsolt 56:2–4; Zsolt 119:28; Lk 18:13; 2Kor 12:9–10; Fil 4:13). Milyen segítséget találhatunk ezekben a versekben a kísértések és a nehézségek legyőzéséhez?

„ABBA!” (Márk 14:32–42)

A Gecsemáné kertje Jézus egyik kedves pihenőhelye volt. Gyakran vonult vissza oda, hogy megpihenjen, és nyugalma legyen a tömegtől. Azon az éjjelen csak gyötrődött ott, ahol máskor békességet lelt.

Gondoljuk végig, mi történt a Gecsemáné kertjében! Olvassuk el többször az evangéliumok beszámolóit (Mt 26:36–56; Mk 14:32–42; Lk 22:40–53; és Jn 18:1–12)! Amikor Krisztus könyörgött az Atyához, az Abba szót használta, ami meghitt kapcsolatra, bensőséges viszonyra utalt. Leírhatatlan szenvedése idején is rendületlenül bízott Atyja szeretetében, még akkor is, amikor úgy érezte, hogy Atyjától elszakadt, ezért is nevezte így. Nagyszerű példa ez a végső kétségbeesés órájában is rendíthetetlen hitre.

Ellen White leírja, mivel kellett szembenéznie Krisztusnak a kereszten: „Jézus helyzete most egészen más volt, különbözött azoktól a helyzetektől, amelyekbe eddig belekerült... Eddig közbenjáróként tevékenykedett másokért; most ő vágyott arra, hogy legyen valaki, aki közbenjár érte.

Mikor Krisztus úgy érezte, hogy megszakadt, összetört az Atyával való egysége, félt, hogy emberi természetében nem lesz képes elviselni a sötétség hatalmasságaival szemben Reá váró nagy küzdelmet... Krisztus, mikor maga előtt látta az összeütközés összes lehetséges következményeit, akkor a lelke megtelt rettegéssel, mert tudta, hogy esetleges veresége az Istentől való elválasztását jelentené számára. Sátán azt sugallta az Úrnak, hogyha vállalja a kezeséget a bűnös világért, akkor örökre elszakad Istentől; ezáltal azonosulna a Sátán királyságával, és soha többé nem lehetne közösségen Istennel” (*Jézus élete*, 592. old.). Még ebben a helyzetben is fel tudott kiáltani: „Abba!”

Pál kifejti, hogy mi, Krisztus tanítványai, akiket Isten befogadott a családjába, szintén ilyen bizalommal és szeretettel fordulhatunk mennyei Atyánkhoz, és mi is mondhatjuk: Abba! Olvassuk el Róm 8:15; és Gal 4:6 verseit (ne feledjük úgy olvasni, hogy gondolunk a környező versekre is)! Miről szól ez a két idézett szakasz? Miért szólíthatjuk mi is Istent úgy, hogy „Abba”?

Mit felelnél, ha valaki azt kérdezné tőled, hogyan kerülhet olyan meghitt kapcsolatba Istennel, mint amilyenről az előbbi szakaszban olvastunk?

JÉZUS ELFOGATÁSA (Márk 14:43–52)

A Gecsemáné kertben Jézus azzal a feladattal viaskodott, amit a megváltási terv rótt rá, és elfogadta azt. Nem arra gondolt, mi lenne neki könnyebb, hanem kész volt magára venni az emberek bűneit; nem a saját akaratát, hanem Atyját választotta.

Miért volt különösen aljas Júdás árulása? (Mk 14:44–46)

Jézus ellenségei biztosra akartak menni. Az éj leple alatt indultak elfogni az Urat, mert arra számítottak, hogy akkor nem lesznek sokan körülötte, akik megvédenék. Ám amiatt is aggódtak, hogy az éjszaka árnyai között Jézus elmenekülhet. Ekkor Júdás ismét segítségükre sietett. Amint előre megbeszélték, előrelépett a tömegből, és megcsókolta Jézust, ezzel jelezve, kit kell elfogni. Az eredeti szöveg nyilvánvalóvá teszi, hogy Júdás nem csak megölelte Mesterét, de többször meg is csókolta, hogy ellenségei ezalatt gyorsan elfoghassák.

Pedig sem Júdásnak, sem a katonáknak nem kellett Jézus szökésétől tartania. Jézus már jóval korábban előre látta ezt a pillanatot, felkészült erre az órára, már azelőtt küzdött, imádkozott és döntött. Amikor jöttek, hogy elfogják, Jézus nyugodtan nézett szembe ellenségeivel, és meg sem próbált elmenekülni, ellenállni.

Mit tett a többi tanítvány, amikor a katonák elfogták Jézust (Mk 14:47–50)? Miért vallottak szégyent a próba idején? Várhattunk volna mást tőlük, ha arra gondolunk, milyenek voltak azelőtt?

Az utolsó vacsora során Jézus figyelmeztette a tanítványokat a közelgő próbára. Egyenesen Péterhez fordult, előre óva intette, hogy Sátán különösen támadja majd (lásd: Lk 22:31–34). A kertben azonban a tanítványok inkább aludtak, semhogy imádkoztak volna. Jézus újra megpróbálta felkészíteni Pétert a bekövetkező eseményekre (Mk 14:37–38), de figyelmeztetése ismét süket fülekre talált. Amikor jött a próba, a tanítványok először megpróbáltak erővel fellépni az erőszakkal szemben. Péter előrántotta szabályját, és hadonászni kezdett vele (Jn 18:10–11). Sem rá, sem társaira nem hatott eléggé a Mester, akinek országa nem e világból való, aki elutasította a fizikai erő alkalmazását. Így vallott kudarcot a tanítványok gyöngé, a világ-ra jellemző erőfeszítése. Mindnyájan elfutottak.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Jézus elárulásának és elfogásának párhuzamos beszámolóit (Mt 26:1-56, 69-75; Lk 22:1-62; Jn 13; 18:1-11)! Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből *A szolgák szolgája* (548-558. old.), *Az én emlékezetemre* (559-568. old.), *Gecsemáné* (590-601. old.) és *Júdás* (619-627. old.) című fejezeteit!

„Elérkezett a rettenetes pillanat. Az a pillanat, amelynek el kellett döntenie a világ sorsát. Az emberiség sorsa még függőben volt. Krisztus még most is megtagadhatta volna a bűnös emberi nemzetségért meghatározott és elrendelt pohár kiívását. Még nem volt túl késő... Vajon Isten Fia kiissza-e a megáláztatás és a haláltusa keserű poharát? Vajon az ártatlan elszenvedi-e a bűn átkának a következményét, hogy megmentse a bűnöst? A szavak remegve hagyták el Jézus halovány ajkait: »Atyám, ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.«

Jézus háromszor mondta el ezt az imádságot. Emberi lényé háromszor riadt vissza ettől az utolsó, minden ténykedését megkoronázó áldozattól. Lélekben most az emberi nemzetség egész története még egyszer elvonul a világ Megváltójának szeme előtt. Látja, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniök, ha magukra hagyja őket. Látja az emberek tehetetlenségét. Látja a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panaszkodásai a szíve mélyéig hatolnak. Látja a világ fenyegető végzetét, és meghozta döntését. Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe kerül ez neki!” (*Jézus élete*, 596. old.)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

Gondolkozzunk még azon, hogy Krisztus nem iszik a szőlőtő terméséből addig, míg mindannyian ott nem leszünk Vele az országában! Mit árul ez el Isten jelleméről? Soroljunk fel néhány példát arra, hogy az ember nem tesz addig valamit, amíg valaki más is meg tudja azt tenni vele együtt (pl. Uriás nem akarta a feleségével tölteni az éjszakát, amíg a serege a csatában volt; lásd: 2Sám 11:11)! Mit akart ezzel Jézus kifejezni?

ÖSSZEFOGLALÁS: Jézus érkezett földi életének utolsó perceihez. Az örökévalóságban kigondolt terv most közeledik csúcspontjához. Jézus egyedül, rendíthetetlenül állt, amikor mindenki más elfordult tőle. A világ sorsa függött tettétől.

MISSZIÓ A MOZIBAN

A Passió című népszerű hollywoodi film vetítése nagyszerű alkalom volt a gyülekezeteknek, hogy a körülöttük élők figyelmét felhívják Jézus szeretetére. Az adventista kiadók kis könyvet jelentettek meg, amely a Jézus élete című könyv néhány fejezetét tartalmazta, és a keresztre feszítésről, valamint az azt megelőző és utána következő eseményekről szól. Marilyn kitalált valamit, még mielőtt a filmet vetítenni kezdték városában. Arra gondolt, hogy aki megnézi a filmet, biztosan szívesen fogadja a könyvet is. Minél többet szeretett volna elajándékozni. Tervét elmondta a gyülekezetben, a testvérek örömmel támogatták, és együtt imádkoztak, hogy Isten áldja meg munkájukat. Kapcsolatba akartak lépni azokkal az emberekkel, akiket felkavart ez a drámai film.

Marilyn a gyülekezet több tagjával együtt arra gyűjtött, hogy ki tudja fizetni az ajándékba szánt könyveket. Felkereste a filmszínház vezetőjét, akitől engedélyt kért és kapott, hogy az előadások után ott osztogathassa a könyveket. Még egy asztalt és dobozt is adott neki, amivel megkönnyítették a munkáját.

Az első vetítés alkalmával Marilyn kicsit szorongva állt az asztal mellett. Nem tudta, érdekli-e az embereket az ajándék. A válasza nem kellett sokat várnia. A film végén a nézők örömmel fogadták az ajándékot, így Marilyn legnagyobb meglepetésére már az első este a könyveknek majdnem a fele elfogyott. A mozi egyik alkalmazottja néhány nap múlva felhívta Marilynt, és még több könyvet kért, mert rá is nagy hatással volt Jézus története, és az ismerőseinek is akart a könyvből adni.

Egy másik amerikai városban Wayne Moon ötven példányt vitt el a helyi moziba *A nagy küzdelem* című könyvből, amit a vetítést követően ajánlott az embereknek. Néhány perc alatt mindet elajándékozta.

Az esti imaórán elmondta tapasztalatát a lelkipásztornak és a gyülekezeti tagoknak, akik a traktátban lévő hasonló témájú könyveket akarták kiosztani egy-egy jelentkezési lappal a Bibliai Levelező Iskola tanfolyamára. Miután ezek is rövid idő alatt elfogytak, a városban lévő többi adventista gyülekezet segítségét kérték, hogy minél több könyv juthasson el az emberekhez, akik a film vetítése idején jobban odafigyeltek Jézus történetére. Ennek az összefogásnak az eredményeként a gyülekezet tagjai hat helyi moziban több mint 11 ezer könyvet és füzetet osztottak szét, köztük ezer darab könyvet spanyol nyelven.

A testvérek most azért imádkoznak, hogy az így elvetett magok gyümölcsöt teremjenek a következő hónapok evangelizációs sorozatain.

Marilyn Helmann férjével, **Garyvel** Manfredben, Észak-Dakotában él. Gyülekezetük életében igen fontos a misszió, számos zenés rendezvényt és bibliaköröket is szerveznek.

Jézus kínszenvedése

„És kilenc órakor fennszóval kiálta Jézus mondván: Elói, Elói! Lamma Sabaktáni? a mi megmagyarázva annyi, mint: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?” (Mk 15:34)

MINDEN ÚT A GOLGOTÁHOZ VEZET. Jézus lábnyomán haladva jutotunk el Názárettől Galileáig, majd Jeruzsálemig. Most pedig elérünk a Golgotához, oda, ahol megtagadták, megszégyenítették Jézust, ahol szenvedett, majd meghalt. Innen árad a győzelem, a reménység és az örök élet is.

A názáreti Jézus egyetlen más vallási tanítóhoz sem hasonlítható, amint azt a golgotai és az utána következő események is bizonyították. Sokan hagytak bölcs tanításokat az utókorra, tettek nemes dolgokat, gyűjtöttek maguk köré követőket és álltak mozgalmak élére, amelyek fennmaradtak, sőt még vezetőjük halála után is egyre erősödtek. Némelyik mozgalom világvallássá lett. De egyedül Jézus támadt fel a halálból, aki ma is uralkodik, mint élő Megváltó. Ezért nem hasonlítható Jézus senki máshoz.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Miért akarták a nép vezetői halálra adni Jézust? Mivel hatottak végül Pilátusra? Mi volt a jelentősége annak, hogy két tolvaj között feszítették keresztre az Urat? Miért olyan fontos tudni Jézus halálára gondolva, hogy helyettünk halt meg? Mi történt a Szentháromság tagjaival a keresztre feszítéskor?

JÉZUS A NAGYTANÁCS ELŐTT (Márk 14:53-65)

Jézus kihallgatása csak színjáték volt, egyáltalán nem akarták törvényesen megvizsgálni az ügyét. Koholt vádak alapján akarták halálra ítélni. A vallási vezetők már a kihallgatás előtt eldöntötték, hogy Jézust megöletik. Igyekeztek fenntartani a törvényesség látszatát, mégis az egész folyamat, a sebtében, az éjszaka közepén összehívott tárgyalás valójában az igazság megcsúfolása volt.

Az Adventista Bibliakommentár így összegzi az eseményeket, alapul véve azt, amit a négy evangélium Jézus kihallgatásáról közölt, és amit Ellen G. White fűzött ehhez a témához: „Jézust két előzetes kihallgatásra vitték: egyszer Kajafás, majd Annás és Kajafás elé. Kétszer vitték a Nagytanács elé: egyszer éjszaka, azután nappal. Jézus kétszer jelent meg Pilátus előtt, közben pedig egyszer Heródes elé is elvitték” (lásd: *The SDA Bible Commentary*, 5. köt., 528. old.).

Képzeljük magunkat a főpap helyébe, miközben Márk beszámolóját olvassuk! Miért kívánta Jézus halálát? Mivel igazolhatta tettét? Írjuk le az igehelyek mellé, hogy milyen érveket hozhatott fel tette védelmében?

Jn 7:41-42 _____

Mt 12:2 _____

Mk14:62-64 _____

Jn 10:33 _____

Jn 11:48 _____

Lk 4:22 _____

Jn 2:19 _____

Mt 12:24 _____

Megdöbbenő, hogy a vallási vezetők miként viszonyultak Jézushoz! Mégis, ha a fenti idézetekre gondolunk, talán átlátjuk, milyen könnyen becsapták magukat a bizonyítékok ellenére. Milyen tanulságot vonhatunk le ebből mi, akik szintén hajlamosak vagyunk arra, hogy igazolni akarjuk rossz tetteink helyességét is?

PILÁTUS ÉS A VALLÁSI VEZETŐK (Márk 15:1-19)

Olvassuk el Márk és a többi evangélium beszámolóját arról, hogyan hallgatta ki Pilátus Jézust (Mk 15:1-15; Mt 27:11-26; Lk 22:66-13:25; Jn 18:28-19:16)! Hihetetlen, hogy a pogány kormányzó igyekezett megmenteni az Urat, miközben saját népe vallási vezetői, akik a hit védelmezőinek tartották magukat, minden áron meg akarták öletni. Felfoghatatlan, hogy a pogány helytartó meg a katonái a zsidók királyának nevezték Jézust, miközben a Messiást oly régóta váró népe azt kiáltotta: „Feszítsd meg!” Hihetetlen, hogy Pilátus szabadon akarta engedni Jézust, az Életadót, a tömeg pedig Barabbásért, a gyilkosért kiáltott. Ijesztő kép ez Sátán hatalmáról, aki elhitei azokat az embereket, akik nem adták át teljesen szívüket az Úrnak.

Ki lehet bűnösebb Isten szemében: Pilátus vagy a zsidó vallási vezetők? Vajon miért (lásd: Jn 19:11)?

A vallás jóra és rosszra is fordítható, roppant nagy erejű eszköz. Ez a történet arra példa, hogy milyen szörnyű gonoszságot műveltek az emberek a vallás leple alatt. Ugyan mi állíthatja meg azt, aki abban a hitben él, mint a vallási vezetők, hogy Istent szolgálja tetteivel? Ha az ember azt gondolja, hogy Isten vezérli tetteit, akkor számtalan olyan dolgot képes megtenni, amit egyébként nem tenne meg. Hiszen, ha valakit Isten vezet, ki vagy mi állhat az útjába?

Az ember nem légüres térben követi el a bűnt, bűneink tehát nemcsak ránk hatnak. Olvassuk el újra a mai igeszakaszt! Még kire hatott a vallási vezetők bűne? Milyen következtetést vonhatunk le ebből? Soroljunk fel más bibliai példákat is arra, hogy milyen gyorsan terjed a bűn, és milyen károkat okoz másoknak!

Képzeljük magunkat Pilátus helyébe az utolsó ítélet napján (Préd 12:16; Róm 3:6)! Mit hozhatna fel saját védelmében? Hányszor fordult elő az elmúlt hónapban, hogy hasonló módszerekkel próbáltuk igazolni helytelen szavainkat, tetteinket?

A GOLGOTA (Márk 15:16-37)

Nagyon fontos, hogy Jézus életének eseményei közül éppen erről sokat gondolkozzunk. Gondoljunk arra, amint ott függ a kereszten Isten egyszerű Fia, sebzetten, görnyedten, véresen! Hátán felszakította a bőrt a sok korbácsütés, kezét és lábát szegekkel szúrták át. Egész éjjel nem aludt, és semmit nem evett, nem ivott az előző nap elfogyasztott vacsora óta. Ott függ egyedül a kereszten a gonosztevők között, kitéve a napnak, szélnek, legyeknek és hangyáknak.

Olvassuk el figyelmesen Mk 15:27-28 verseit! Vajon miért bántak Jézussal másként, mint egy köztörvényes bűnözővel, és miért két gonosztevő közé állították keresztségét? Márk idézi Ésa 53:12 versét az Ószövetségből. Mire mutat rá ez a szöveg? Milyen lényeges dologra utal az Ige a kereszten történetekkel kapcsolatban?

Jézus Krisztus a kereszten magára vette bűneinket. Ránehezdedt az egész emberiség bűne. Pál úgy fejezte ezt ki, hogy Isten „*bűnné tette [Őt] értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne*” (2Kor 5:21). Pál, aki véletlenül sem mondta, hogy Jézus bűnös lett volna, ami természetesen nem is igaz, a lehető legpontosabban akarta megfogalmazni, hogy Isten úgy tekintett Jézusra, mint bűnös törvényszegőre, és úgy is bánt vele. Jézus, aki sohasem vétkezett, szinte felfoghatatlan módon a bűnösök helyébe lépett.

Olvassuk el Jn 1:29; Gal 3:13; Zsid 9:28 és 1Pt 2:24 verseit! Mit mondhatunk az idézett versek alapján, mit tett Jézus a bűnnel a kereszten?

Rettenetes büntetést szenvedett el Isten Fia a bűneink miatt. Eléggé készítet-e ez a gondolat arra, hogy Jézus erejét kérjük bűneink legyőzéséhez?

A GOLGOTA JELENTŐSÉGE (Ésaiás 53)

A tegnapi részben Márk evangélista Ésaiás 53. fejezetéből idézett. Olvassuk el a fejezetet, és soroljuk fel azokat a kifejezéseket, amelyek világosan utalnak arra, hogy Krisztus a mi bűneinkért, vagyis helyettünk halt meg (lásd: Ésa 53:4-12)!

Mit jelent az, hogy Jézus helyettünk halt meg? Miért olyan fontos megérteni a megváltási tervet?

A keresztények különböző módon magyarázzák, hogyan tette Isten lehetővé Krisztusban az üdvösséget. Eltérő nézeteket alakítottak ki az engesztelés módjára vonatkozóan. Az alábbiakban ilyen magyarázatokkal találkozhatunk. Melyikkel értesz egyet, és melyikkel nem?

- Az Atya nem akarta megmenteni az emberiséget, de Krisztus szeretete megoldást hozott.
- Krisztus halála volt a váltságdíj, aminek ellenében Sátán szabadon engedte az embereket.
- A bűn csorbát ejtett Isten dicsőségén, és Krisztusnak kellett meghalnia, hogy kárpótolja a sérelemért.
- Krisztusnak azért kellett meghalnia, hogy az egész világegyetem előtt bemutassa a bűn hatását.
- Krisztus azért halt meg, hogy bemutassa Isten szeretetét, és ezzel hasson szívünkre, megnyerjen minket.
- A kereszten az Atya büntette a Fiút.

Nincs olyan elmélet, amely igazán bemutatná, hogyan adott Isten lehetőséget az üdvösségre Krisztusban. A keresztény gondolkodók az évszázadok során különböző elméleteket dolgoztak ki a legapróbb részletekig, amelyben sok az igazság, de a történet egésze ennél is többet rejt. A válasz nyitját Isten lényében találhatjuk, aki maga gondoskodott az engesztelésről. Figyeljük meg a Biblia állításait:

- A megváltás tervében az Atya, a Fiú és a Szentlélek egy szeretetben és cselekedetben. Nem mondhatjuk az Atyáról, hogy kegyetlen, könyörtelen, míg vele ellentétben a Fiú kegyelmes (lásd: Jn 3:16).
- Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot (2Kor 5:19).
- A halál szükséges volt (Róm 3:24-26; Zsid 9:22).
- Krisztus helyettünk halt meg (2Kor 5:21; 1Kor 15:3).
- A kereszt Isten szeretetének legnagyobb bizonyítéka (Róm 5:7-8).

JÉZUS HALÁLA (Márk 15:33-41)

„Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet” (Mk 15:34)?

„Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza meg Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könnyörög többé a bűnös emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fiának szívét” (Jézus élete, 661. old.).

Gondolkozzunk csak el Ellen White szavairól! Mi is történt a kereszten? Mit tudhatunk meg a bűn jellegéről és Istenről? Milyen árat kellett Istennek az üdvösségünkért fizetnie?

Jézus kétségbeesetten kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?” Utolsó szava, „Elvégeztetett!” mégis bizonyosságot, reményt és bizalmat fejezett ki. Kijelentette, hogy megnyerte a Sátán elleni utolsó, döntő csatát, ezzel örökre eldőlt a gonosszal való nagy küzdelem végkimenetele. A háborúnak ugyan még nincs vége, de tudjuk, hogyan fog végződni, mert Jézus győzött a Golgotán. Jézus Atyja kezébe ajánlotta magát, lehajtotta fejét, és meghalt.

Jézus az örökkévalóságtól fogva egy volt az Atyával (Jn 1:1-2), közös volt minden tettük és céljuk (1Móz 1:26; 3:22; Jn 10:30), de ott a kereszten attól szenvedett, hogy a bűn miatt el kellett szakadnia az Atyától. A kereszt elválasztotta egymástól a Szentháromság tagjait. Előfordult már, hogy el kellett válnunk valakitől, akit nagyon szeretünk, akihez igen közel érezzük magunkat? Milyen érzés volt? Jobban értékeljük-e ezután, amit Jézus tett értünk? Könnyebb-e engedelmeskedni Istennek, ha arra gondolok, hogy mennyit szenvedett a bűneim miatt?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Hasonlítsuk össze a párhuzamos beszámolókat: Mt 26:57-68; 27:1-56; Lk 22:66-23:49; Jn 18:12-14, 19-19:37. Olvassuk el Ellen G. White: Jézus élete című könyvéből a *Jézus, Annás és Kajafás előtt* (602-618. old.), *Pilátus palotájának udvarán* (628-648. old.), *Golgota* (649-665. old.) és az *Elvégeztetett!* (666-673. old.) című fejezeteket!

„Üdvösségünk Fejedelme tökéletessé lett a szenvedés által. Lelkét odaadta bűnért való áldozatul. A rettenetes sötétségnek körbe kellett fognia, mert az Atya visszavonta tőle szeretetét és kegyelmét. Krisztus lépett a bűnös helyébe, és minden bűnösnek ilyen sötétséget kell tapasztalnia. Isten igaz Fiának kellett elszenvednie a kárhoztatást és a haragot, de nem bosszúját, hiszen Isten szíve a legnagyobb fájdalommal telt meg, amikor büntelen Fia elszenvedte a bűn büntetését. Az isteni hatalmak hasonló szétválására soha többé nem lesz példa az örökkévalóság során” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*, 7. köt. 924. old.).

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. Próbáljuk meg elképzelni, vajon miért akarta Kajafás megöletni Jézust! Érdemes beszélni erről a kérdéstről az osztályban.
2. Miért kellett Jézusnak meghalnia ahhoz, hogy megmenthesse az embereket?
3. A kereszti igazi célja az volt, hogy megtanuljunk bízni Istenben. Egyetértesz ezzel a gondolattal, vagy sem? Miért?
4. Mit tehet a gyülekezet azért, hogy jobban figyeljünk a keresztre? Mit tehetnének azért, hogy amikor az emberek a gyülekezetre gondolnak, legelőször az jusson eszükbe, mennyire megváltoztatta a tagok életét Krisztus kereszthalála?

ÖSSZEFOGLALÁS: Krisztus meghalt bűneinkért. A kereszti teljes jelentőségét csak akkor érezzük át, ha önmagunkat látjuk a Golgotán: belátjuk és megvalljuk, hogy Jézus értem, helyettem halt meg. „Ha üdvözülni akarunk, meg kell tanulnunk a bűnbánat és az alázat leckéjét a kereszti lábánál” (Jézus élete, 61. old.).

RÁDIÓS MISSZIÓ

Jeremy egy amerikai rádióállomás igazgatója. Egy péntek délután már éppen indult volna hazafelé a munkahelyéről, amikor hívást jelzett és villogni kezdett az egyik telefonvonal lámpája. A hallgatók ezen a számon mondhatták el imakéréseiket, imatapasztalataikat.

Egy fiatalasszony, Stephanie jelentkezett, és röviden elmondta élete történetét, hogyan maradt egyedül két gyermekével egy idegen országban. Jeremy gondolta, hogy az asszonynak egy őszinte barátja lenne szüksége, akivel beszélgethetne, és aki időnként meglátogatná. Ezért megkérdezte, hogy melyik városban lakik. A választ meghallva azonnal eszébe jutott, hogy ott is működik egy adventista rádióállomás. Megbeszélte az asszonnyal, ha sikerül, megkéri egyik ottani ismerősét, hogy látogassa meg. Együtt imádkoztak, azután elköszönt Stephanie-től.

Jeremy aggódott, be tudja-e tartani, amit ígért, hiszen már későre járt, és nem tudta, hogy kollégája az irodában van-e még, ezért mielőtt felhívta volna, újból imádkozott. A másik városban dolgozó rádiós még bent volt. Leírta az asszony címét, és még aznap este felkereste a helyi gyülekezet lelkipásztorával együtt. Sokáig elbeszélgettek, Stephanie el tudta mondani gondjait, vendégei vigasztalták, tanácsot is adtak neki. Meghívták a helyi adventista gyülekezetbe. Másnap a testvérek szeretettel fogadták Stephanie-t, aki azonnal otthon érezte magát a gyülekezetben, mintha egy igazi nagy családban, Isten családjában lenne.

Tennessee államban egy adventista középiskola saját rádióállomást működtet, amely többek között sugározza a helyi evangelizációs előadások felvételeit is, közvetlenül az élő előadás után, valamint a reggeli órákban.

Egyik délelőtt telefonált a stúdióba egy helyi, független gyülekezet lelkipásztora, aki a reggeli műsorban hallgatta a szombatról szóló előadást. Az üzenet nem hagyta nyugodni, szeretett volna még többet megtudni erről a kérdéstről. A helyi adventista lelkész meglátogatta az evangélizátorral együtt, és néhány könyvvel, tanulmánnyal ajándékozták meg. Sokáig beszélgettek, és meghívták a többi előadásra is. A lelkész örömmel el is ment az alkalmakra.

Néhány hónappal később az adventista lelkész éppen azon a környéken járt, ahol a másik lelkész lakott, és meglátogatta, hogy megtudja, mi történt vele azóta. A házigazda örömmel újságolta, hogy a szombatról szóló bibliai tanítást elfogadta, majd gyülekezete tagjainak is beszélt róla. Szinte az egész gyülekezet elfogadta a szombatot, és ami meglepő, azóta még többen járnak oda.

Az adventista lelkész tovább folytatja a Biblia tanulmányozását a lelkésszel és egész gyülekezetével.

Phil Follett a LifeTalk rádió igazgatója Tennessee államban.

Feltámadt!

„Ne féljetek. A Názáreti Jézust keresitek, aki megfeszítettett; föltámadt, nincsen itt; imé a hely, ahová őt helyezék” (Mk 16:6).

KÜLÖNLEGES SÍRHELY. A föld leghíresebb építményei között vannak sírhelyek is. Gondoljunk csak az egyiptomi piramisokra. A feltételezések szerint húsz éven át százezer ember dolgozhatott pl. a Kheopsz-piramis építésén. A mai napig nem tudni, hogyan emelték helyére a 23 millió masszív kőtömböt, amelyek egyenként 2,5 tonnát nyomnak. A piramisokat a halálra való felkészülés miatt építették, hogy a fáraó sírkamrája a halál emlékműve legyen. Indiában a káprázatos Tádzs Mahal épülete is a halál emlékműve. Sahzsahán kedvenc felesége, Mumtáz halálos ágyánál állva megígérte, hogy mindennél szebb emlékművet emel az asszony emlékezetére. A drágakövekkel berakott ragyogó fehér márvány, a kertek és tükörfényes medencék valóban fenséges emlékművé teszik a Tádzs Mahalt. Az épület belsejében nyugszik Sahzsahán és Mumtáz. Milyen más az a történet, amivel ezen a héten foglalkozunk! Arimátiai József egyszerű, sziklába vájt sírja, amelyben Jézus nyugodott, sokkal csodálatosabb a Kheopsz-piramisnál és a Tádzs Mahalnál, azért, mert Jézus sírja üres.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Miért fontos tudnunk, hogy Jézus valóban meghalt a kereszten? Kik tudták meg elsőként, hogy feltámadt? Mi bizonyítja, hogy feltámadt a halálból? Hogyan foszlanak szét a kételkedők érvei, amelyeket a feltámadás ellen hoznak fel?

JÉZUS TEMETÉSE (Márk 15:42-47)

A Szentírás megjövendölte Isten szolgájáról: „És a gonoszok közt adtak sírt neki, és a gazdagok mellé jutott kinos halál után” (Ésa 53:9). Jézus szegény volt, akinek egyetlen értékes tulajdona volt a varrás nélkül készült köntös, amelyre a katonák sorsot vetettek (Jn 19:23-24). Senki nem gondolta volna, hogy egy gazdag ember sírjába temetik el, mégis így történt. A zsidók Nagytanácsának, a Szanhedrinnek két tagja Jézus halála után nyíltan kiállt Jézus mellett. Márk Arimátiai Józsefet említi, de János evangéliumából tudjuk, hogy Józseffel tartott Nikodémus is, aki annak idején az éj leple alatt, titokban beszélt Jézussal (Jn 19:38-42).

1Kor 15:3-4 versében Pál apostol idézi az evangélium egyik első szövegét, amelyben szerepel az „eltemtetett” szó is. Miért tartották fontosnak az őskeresztények, hogy megemlítsék Jézus temetését?

Az Újszövetségből szinte árad a bizonyosság, hogy Jézus feltámadt a halálból. Az Apostolok cselekedeteiben feljegyzett prédikációkban is két állítás hangzik újra és újra: Krisztus feltámadt, és tanítványaira kitöltötte Szentlelkét. 1Kor 15:3-ban az evangélium már a kezdetektől fogva három tényt kapcsol össze: 1) Krisztus meghalt bűneinkért; 2) eltemették; 3) feltámadt a halálból.

Jézus temetése tehát nem jelentéktelen dolog. Arra mutat rá, hogy Jézus valóban meghalt, nem csak elájult, ahogy egyesek hitetlenkedve állították. A feltámadás ezért olyan nagy csoda. Csak Krisztus halálával összefüggésben érthetjük meg feltámadásának jelentőségét.

Olvassuk el a következő igét! Mit hangsúlyoznak, és fontos-e ez hitünk szempontjából (3Móz 17:11; Mt 26:28; Jn 19:40; Róm 5:6-8; 6:4; 1Kor 5:7)?

A Biblia mondanivalója egyértelmű: Krisztus meghalt bűneinkért, és halála a megváltási terv nagyon fontos része. Enélkül nem lenne engesztelés, nem lenne megváltás, nem lenne örök élet azok számára, akik egyébként örökre elvesznének. Ennyire fontos számunkra és jövőnk szempontjából Krisztus halála. Krisztus halála a biztosítéka annak, hogy nem kell elszenvetnünk a második halált.

FELTÁMADOTT! (Márk 16:1-11)

Kik hallották meg először Jézus feltámadásának a híret? Milyen hatással volt rájuk az üres sír (Mk 16:1-8)?

Jézus idejében az asszonyoknak alárendelt szerepük volt a társadalomban, Isten előtt azonban soha. Márk két asszonyt választott ki, akik először Galileában, majd Jeruzsálemben szolgáltak Jézusnak. Ott álltak a keresztnél, amikor meghalt, nem szégyellték elmondani, hogy az Ő követői (Mk 15:40-41). Közülük néhányan illatos keneteket vittek, hogy megkenjék Jézus testét. Ezért mentek vasárnap kora reggel a sírhoz.

Számos teológus szerint a beszámolók hitelességét bizonyítja az is, hogy asszonyok látták meg először Jézust. Ha a tanítványok találták volna ki ezt a történetet, akkor úgy rendezhették volna, hogy Palesztina nagy hatalmú vallási vagy politikai vezetői vegyék észre először az üres sírt és nem a társadalom szemében jelentéktelen asszonyok. Nem kelthettek volna úgy nagyobb feltűnést?

Figyeljük meg, éppen úgy meglepte az asszonyokat Jézus feltámadásának a híre, mint ahogy Márk evangéliumának leírásában minden más tette meglepetést okozott. Az emberek ámuldoztak csodáin és tanításain. Ekkor pedig megtörtént az addigiakat megkoronázó csoda, amellyel Jézus legjobban bizonyította szavai hitelességét. Az asszonyok még nem teljesen értették a helyzetet, de az üres sír látványától megdöbbentek.

Kinek jelent meg először a feltámadt Úr? Mivel támasztja alá ez az eset is a Jézusról szóló beszámolók hitelességét (Mk 16:9-11; Jn 20:1-18)?

Jézus feltámadásáról asszonyok értesültek először, és szintén egy asszonynak jelent meg elsőként az Úr. Gondoljunk csak arra, ki volt az az asszony! Sok bűne volt, de Jézus megbocsátott neki, ezért szerette annyira a Mestert. Nem meglepő tehát, hogy azon a vasárnap reggelen Mária Magdaléna érkezett elsőként a sírhoz. Jézus neki jelent meg először, Isten bukott gyermekének, aki új lappal kezdhetett életét.

Bizonyos mértékig mindannyiunkra hat ilyen vagy olyan társadalmi előítélet. Tegyük fel magunknak a kérdést, hogy melyik mérgezi a mi lelkünket? Mit gondolhat Isten az előítéletekről? Vizsgáljuk meg ezt a kérdést a mai témánk alapján, abból kiindulva, hogy lenézett asszonyok értesültek először a Megváltó feltámadásáról! Mit tehetünk, hogy Isten kegyelmével meg tudjunk tisztulni ettől a bűntől, ami szentségtelen és keresztényhez nem illő?

JÉZUS MEGJELENT TANÍTVÁNYAINAK (Márk 16:12-18)

Jézus nemcsak az evangéliumi beszámolók főszereplőinek jelent meg, hanem olyanoknak is, akikről nem is tudnánk semmit, ha az Úr nem választja ki őket, hogy megjelenjen nekik. Ez újabb példa arra, hogy Jézus minden tanítványára odafigyelt, akár közismert vezető volt, akár nem.

Kik voltak azok, akiknek Jézus útközben jelent meg (Mk 16:12-13)? Olvassuk el a történet részletesebb leírását is Lk 24:13-32-ben! Milyen tanulságot vonhatunk le ebből?

Kiknek jelent meg a feltámadt Úr (Mt 28:16-17; Mk 16:14; Lk 24:33-49; Jn 20:19-29; 21:1-3; 1Kor 15:4-8)?

Az evangélium írói mind utalnak valamire Jézus megjelenéseivel kapcsolatban, amelyekről a többiek nem írnak. A négy beszámoló azonban pontosan egybevághat, és megerősíti egymást, csodálatos bizonyosságát adva annak, hogy Jézus valóban feltámadt a halálból. Csak kisebb részletekben van eltérés, mint ahogy ez előfordul több szemtanú beszámolójánál. Az események pontos sorrendjében nem lehetünk biztosak, abban azonban igen, hogy a feltámadt Úr megjelent az alábbi személyeknek:

- A. Mária Magdalénának (Mk 16:9; Jn 20:15-17)
- B. Más asszonyoknak, miután azok elhagyták a sírt (Mt 28:9-10)
- C. Péternek az emmausi út előtt (Lk 24:34; 1Kor 15:5)
- D. Két tanítványnak az Emmausba vezető úton (Mk 16:12; Lk 24:13-32)
- E. A felházban a tanítványoknak (Mk 16:14; Jn 20:19-24), amikor Tamás nem volt velük.

A feltámadás napja után Jézus megjelent még:

- F. Egy héttel később a felházban a tizenegy tanítványnak, akkor már Tamás is köztük volt (Jn 20:26-29)
- G. Hét tanítványnak, akik a Galileai-tengeren halásztak (Jn 21:1-3)
- H. Kb. 500 embernek (1Kor 15:6)
- I. Jakabnak (1Kor 15:7)
- J. Mennybemenetele előtt a tizenegy tanítványnak (Mk 16:19-20; Lk 24:50-52; ApCsel 1:4-12)

Figyeljük meg, milyen sokszor, sok helyen és sok embernek jelent meg Jézus! Mit árul ez el feltámadásának bizonyosságáról? Milyen bizonyosságot adott Isten, hogy hitünket erősítse? Hogyan erősítik nem csak a feltámadásba, de a megváltási tervbe vetett hitünket is ezek a beszámolók?

A MINDENT MEGKORONÁZÓ CSODA

Hogyan akarták legelőször tagadni Jézus feltámadását (Mt 28:11–15)? Mit felelhetünk annak, aki ma is így érvel?

Ahogy a múlt heti leckében is szó volt róla, a nép vallási vezetői mindent megtettek, nehogy Jézus tanítványai ellophassák mesterük testét. Pilátus engedélyével lepecsételték a sírt, és őrséget állítottak elé (Mt 27:62–66).

Hogyan támasztja alá a feltámadás bizonyosságát az is, hogy a vezetők ennek még a látszatát is el akarták kerülni?

Az évszázadok során más magyarázatok is születtek arra, hogy miért volt üres a sír. Pl. 1) Jézus nem is halt meg a kereszten, csak elájult, és később magához tért a hűvös sírban; 2) valójában nem is jelent meg a tanítványoknak, hanem a tanítványok annyira vágytak utána, hogy csak képzelegtek Uruk feltámadásáról és megjelenéséről. Ez a pszichológiai-logikai magyarázat a vágy beteljesedésének elmélete, amely szerint a tanítványok vágya vezetett reményeik beteljesedéséhez.

Mivel cáfolja a Szentírás azt a nézetet, hogy Jézus valójában nem is halt meg (Jn 19:31–35)? Mit mondanánk a feltámadásról annak, aki szerint a tanítványok csak elképzelték, hogy Jézus újból életre kelt (ApCsel 1:3–4)?

Az evangéliumok a feltámadásról szóló beszámolóikban újból és újból kiemelik, hogy a tanítványok pontosan azzal ellentétesen gondolkodtak, mint ahogy a vágy beteljesedésének elmélete képviselői vélik. Jézus tanítványai egyáltalán nem várták a Mester feltámadását, és éppen az az érdekes, hogy nem is hittek azoknak, akik ezzel a hírral jöttek hozzájuk (lásd: Mt 28:17; Mk 16:11, 13; Lk 24:11; Jn 20:24–29).

Két fontos tényre hivatkozhatunk azokkal szemben, akik Jézus feltámadásának valóságát tagadják. 1) Jézus teste eltűnt, valami történt vele annak ellenére, hogy a sírt lepecsételték, és az őrség a helyén volt. Jézus ellenségei azzal mérhették volna a legnagyobb csapást az új hitre, ha bemutatják Jézus holttestét, de ezt nem tudták megtenni. 2) a tanítványok a kereszt után megtört szívvel keseregtek, teljesen elcsüggedtek. A feltámadás után azonban megbizonyosodtak, megerősödtek, és elindultak Jézus nevében. Mi okozta a változást? Az, hogy látták a feltámadt Urat.

A NAGY MISSZIÓPARANCS (Márk 16:15–20)

Beszéltünk már a feltámadt Úr megjelenéseiről, ám ez a kifejezés nem adja vissza egészen, mi minden történt akkor. Jézust nem csak látták a tanítványai, beszéltek is vele, válaszolt a kérdésekre, sőt együtt evett velük. Nem csupán megjelent nekik, hanem találkozott követőivel.

A feltámadása után mennyi ideig találkozott még Jézus a követőivel (ApCsel 1:3)?

Gondoljunk bele, milyen hosszú idő is ez! Hogyan segített ez az időszak a tanítványoknak erőt meríteni küldetésük végzéséhez?

Márk szerint (16:14) Jézus még feltámadása után is szemére vetette a tanítványainak hitelenségüket, kemény szívüket, mert nem hittek azoknak, akik először adtak hírt a feltámadásról. A görög kifejezés szó szerinti jelentése: megfeddeni, megszidni. Jézus szigorúan beszélt velük kételyeik miatt. Milyen keveset változott azóta az ember! Mindannyian el tudnánk mondani, milyen csodálatosan munkálkodott Isten az életünkben, ám csakhamar hitelenségünkről és szívünk keménységéről teszünk bizonysgót.

Mivel bizta meg Jézus a tanítványait Márk evangéliuma szerint? Mennyiben hasonlít ez a küldetés arra, amit mi adventisták tartunk feladatunknak (lásd: Jel 14:6)?

Márk evangéliumának utolsó két versében érdekes ellentétet találunk. Jézus felment Atyjához a mennybe, Isten jobbára ült, ami utalás hatalmára és tisztére. Ugyanakkor a szöveg arról is szól, hogy az Úr segíti egyháza munkáját, jelekkel és csodákkal adva erőt szavaiknak. Más szóval, bár Jézus felment a mennybe, hatalmával és erejével továbbra is közel van egyházához, népéhez; megadja nekik mindazt, amire szükségük van, és teljesíti kéréseiket. Nagy vigasztalás volt ez úgy az ősegyház tagjainak, mint nekünk.

Figyeld meg azt a kifejezést, hogy jelekkel és csodákkal adva erőt szavaiknak! Mivel erősítette meg Isten életünkben az ígét? Beszéljünk erről az osztályban! Érdekes lenne összehasonlítani a beszámolókat. Mit tanulhatunk egymás tapasztalatából?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Tanulmányozzuk újra Mk 15:42–16:20 verseit a párhuzamos beszámolókkal együtt: Mt 27:57–28:20; Lk 23:50–24:52; és Jn 19:38–21:25. Olvassuk el Ellen White: Jézus élete című könyvéből a *József sírboltjában* (677–687. old.), *Feltámadott az Úr* (688–694. old.), *Mit sírsz?* (695–700. old.), *Útban Emmaus felé a feltámadottal* (701–706. old.), *Békesség néktek!* (707–713. old.), *Ismét a tengernél* (714–721. old.), *Menjete el és tanítsatok minden népeket!* (722–734. old.), *Az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz* (735–741. old.) című fejezeteket!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK:

1. A Szentírás rengeteg bizonyítékot ad, és megerősíti Jézus feltámadásába vetett hitünket. Még milyen bizonyítékot hozhatunk fel a kereszténység tanításának igaz volta mellett? Mennyi bizonyíték kell? Mi szükség a hitre, ha van bizonyítékunk?
2. Látszólag még reménye sem lehetett annak, hogy a kereszténység világvallássá fejlődjön. A vallás alapítója fiatalon meghalt, tanait az uralkodó vallási szervezet elutasította. A kereszténység mégis a világ legnagyobb vallása, és Jézus hatalma a legnagyobb a világon. Miért mondjuk ezt?
3. Mk 16:19 arról beszél, hogy Jézus a mennyben van. Még milyen igehelyek állítják ezt? Mit tesz most Jézus a mennyben földi küldetése után?
4. Milyen eredménnyel végzi gyülekezetünk a Jézustól kapott feladatot, amiről Márk evangéliumának végén olvasunk? Mit tehetnénk azért úgy gyülekezetünként, mint egyénileg, hogy jobban kivegyük részünket az isteni megbízatás teljesítéséből?

ÖSSZEFOGLALÁS: Csodálatos a befejezése ennek a pergő, eseménydús beszámolónak! A történet végén jön a legnagyobb csoda, a legváratlanabb esemény. Ellenségei keresztre feszítették, eltemették Jézust, mégis feltámadt. Az idők végezetéig a feltámadott Úr minden hatalom és erő. Követőiként mi folytatjuk tovább munkáját, miközben várjuk visszatértét.

A NEHÉZSÉGEKRŐL

A javunkra szolgál, ha időnként nehézségekkel kell szembenéznünk, és fel kell vennünk keresztünket, mert a nehézségek hatására észre térünk. Arra emlékeztetnek a gondok, hogy csak jövevények és vándorok vagyunk a földön, és nem szabad túlfelül megbíznunk a világ dolgaiban.

Javunkra válik, ha az emberek néha félreértenek, rosszat mondanak rólunk, még legjobb szándékaink ellenére is. Az ilyen tapasztalatok alázatossá tesznek, és megvédenek attól, hogy becsapjuk önmagunkat, mert az embert próbáló körülmények között még inkább keressük Isten közelségét. Benső énkünk erősödik, ha külső bántások érnek.

Aki Isten kezére bízta az életét, annak nem lesz szüksége mások vigasztalására. Kísértések és gonosz gondolatok között gyötrődve világossá válik, milyen nagy szükségünk van Istenre, hiszen Isten nélkül semmi jót sem tehetünk. Akkor fáradtan és szomorúan szeretnénk „*elköltözni, és a Krisztussal lenni*” (Fil 1:23), mert megértjük, hogy a világ nem nyújthat teljes biztonságot és békességet.

Kempis Tamás

„Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat”
(Náh 1:7).

1. P.	Náh 1:7	A szeretetben nincs félelem
2. Sz.	Mal 3:2–3	Ki állhat meg?
Naplemente: 18.13		
3. V.	Jak 1:5	Döntések előtt...
4. H.	Zsolt 32:8	Szemeimmel tanácsollak
5. K.	Jer 33:3	Kihez forduljak?
6. Sz.	Mal 4:1–3	Szabadulásunk közeleg
7. Cs.	Mal 4:5–6	Őrizd a családokat!
8. P.	Zsid 11:24–26	Örök élet beszéde van nálad
9. Sz.	Mt 28:18–20	Mit tehetek másokért?
Naplemente: 18.23		
10. V.	2Kor 9:6	Éltem-e lehetőségeimmel?
11. H.	1Pt 5:8	Légy figyelmes!
12. K.	Mt 13:18	Halld és értsd az Igét!
13. Sz.	Mt 13:24–30	Imádkozzunk testvéreinkért!
14. Cs.	Ésa 41:9–10	Kimondhatatlanul szeret
15. P.*	Ésa 35:3–4	Benne bízom, nem félek
16. Sz.	Zsid 3:7–8	Szelíden kérlel
Naplemente: 18.33		
17. V.	Kol 3:12–13	Te élj bennem, Uram!
18. H.	Mt 23:8	Mindenki testvérem!
19. K.	Jn 13:34	Istenben maradni: szeretetben maradni
20. Sz.	Jn 17:17	Igét nekünk adta
21. Cs.	ApCsel 20:32	Eleveníts meg, Uram!
22. P.	Zsolt 119:105	Igéd világít nekem
23. Sz.	Mt 7:20	A lélek gyümölcse: szeretet
Naplemente: 18.43		
24. V.	Jer 9:22–23	Mindent Tőle
25. H.	Zsolt 34:2	Áldván áldom Őt!
26. K.	2Pt 1:3–4	Új élet, új lehetőség
27. Sz.	2Pt 1:5–9	A fényben, szeretetben növekszünk
28. Cs.	Zsolt 37:3	Bízni taníts, Uram!
29. P.	1Pt 2:9–10	Nagyon megbecsül minket
30. Sz.	Zsolt 116:13, 19	Szívemben öröm dalol
Naplemente: 18.53		

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor

„Nem kell néktek harcolnotok, hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtatok...” (2Krón 20:17).

1. V.	2Krón 20:17, 20	Hinni taníts, Uram!
2. H.	2Pt 2:21–25	Kövesd Jézust mindenhová!
3. K.	2Kor 11:3	Erősítsük egymást!
4. Sz.	Mt 18:3	Tiszta szívből örülni, szeretni
5. Cs.	2Tim 2:22	Hogyan éljek?
6. P.	Péld 3:11	Áldalak a nevelésért!
7. Sz.	5Móz 30:19	Válaszd az életet!
Naplemente: 19.02		
8. V.	Jn 17:21	Tégy eggyé, Urunk!
9. H.	Ésa 55:7	Őszintén, mentegetőzés nélkül
10. K.	Lk 11:13	Kérjetez és adatik
11. Sz.	Jn 6:37	Mindig kész megbocsátani
12. Cs.	Jn 14:6	Egyedül Krisztus által
13. P.*	Péld 22:29	Ki sokat alszik, keveset él
14. Sz.	1Pt 2:1–3	Mindent megvizsgálni
Naplemente: 19.12		
15. V.	1Pt 2:4–8	A rossztól irtózni
16. H.	1Kor 2:9	Szereteteddel körülveszel
17. K.	Kol 2:8	Ne higgy a világnak!
18. Sz.	1Pt 3:8–12	Kérlek, adj szerető szívet!
19. Cs.	Jn 17:20–23	Szüntelen munkálkodik
20. P.	Mt 7:16–17	Nélküle minden kopár
21. Sz.	Róm 1:20	Gazdagságával teli a föld
Naplemente: 19.20		
22. V.	3Jn 2	Testünk, lelkünk az Övé
23. H.	1Jn 3:1	Szeretem Atyámat, aki fiává tett
24. K.	1Jn 3:2–3	A várva várt találkozásig
25. Sz.	1Jn 3:4–6	Bűneinket elveszi és elveti
26. Cs.	1Jn 3:7–8	A bűn munkáit lerontja
27. P.	Róm 3:21–28	Hit által, érdem nélkül
28. Sz.	Jn 8:12	Szeretete sugárzó, fénylő, vezérlő
Naplemente: 19.28		
29. V.	Zsolt 127:1	Ő a növekvő, a Mozgó, az Élet
30. H.	Zsolt 86:16	Engedjük, hogy megtaláljon!
31. K.	Mk 16:15–16	Célja legyen a mi célunk!

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor

„Adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, amely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név; örök nevet adok nékik...” (Ésa 56:5)

1. Sz.	Ésa 56:5	Szavára megdobban a szív
2. Cs.	Mt 6:28	Tankönyvünk a természet
3. P.	Józs 1:6	Légy bátorságos
4. Sz.	1Tim 4:15	Életünk nyitott könyv
	Naplemente: 19.35	
5. V.	Róm 4:1–5	Mindenkinek, hit által
6. H.	Zsolt 73:28	Közelsége jó nekem
7. K.	Róm 4:13–17	Az önmegváltás lehetetlen
8. Sz.	Róm 5:1–2	Hit, béke, biztonság Jézusban
9. Cs.	Jn 6:51	Mindennapi lelki kenyérünk
10. P.	Róm 5:3–5	A reménység meg nem szégyenít
11. Sz.	Zsolt 32:5	Többé el nem hallgatom
	Naplemente: 19.40	
12. V.	Róm 5:6–8	Kié az életem?
13. H.	Róm 5:9–11	Ellenségekből barátok
14. K.	Ésa 59:19	Az Úr a te Megmentőd
15. Sz.	Zsid 3:12–13	A bűnt még ma elhagyd!
16. Cs.	Jn 6:35	Örök életre: élő kenyér, élő víz
17. P.*	Jn 15:5	Szőlővessző szőlőtő nélkül?
18. Sz.	Zsolt 144:1–4	Boldog vagy?
	Naplemente: 19.44	
19. V.	Ef 4:4–6	Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség
20. H.	Fil 2:12–13	Engeded-e Őt munkálkodni?
21. K.	1Kor 1:27	Erőtlenségemben erős Krisztus
22. Sz.	Zsolt 145:1–3	Lelkem ujjongva dicsér!
23. Cs.	Zsolt 142:1–3	Mindent elmondhatok Neki
24. P.	Zsolt 131:1–3	Adj csendességet, amelyben Te szólsz!
25. Sz.	1Tim 4:8	Istenfélelmünk: jelenünk, jövőnk
	Naplemente: 19.45	
26. V.	Róm 8:38–39	Hűsége hűségre indít
27. H.	Dán 12:2	Hogy mindig Vele lehessünk
28. K.	2Kor 3:18	Szemeinkkel dicsőségét látva
29. Sz.	2Kor 4:6	Szívünkben világosságot gyújt
30. Cs.	Jn 1:12	Isten fiának lenni: teljes öröm

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor